

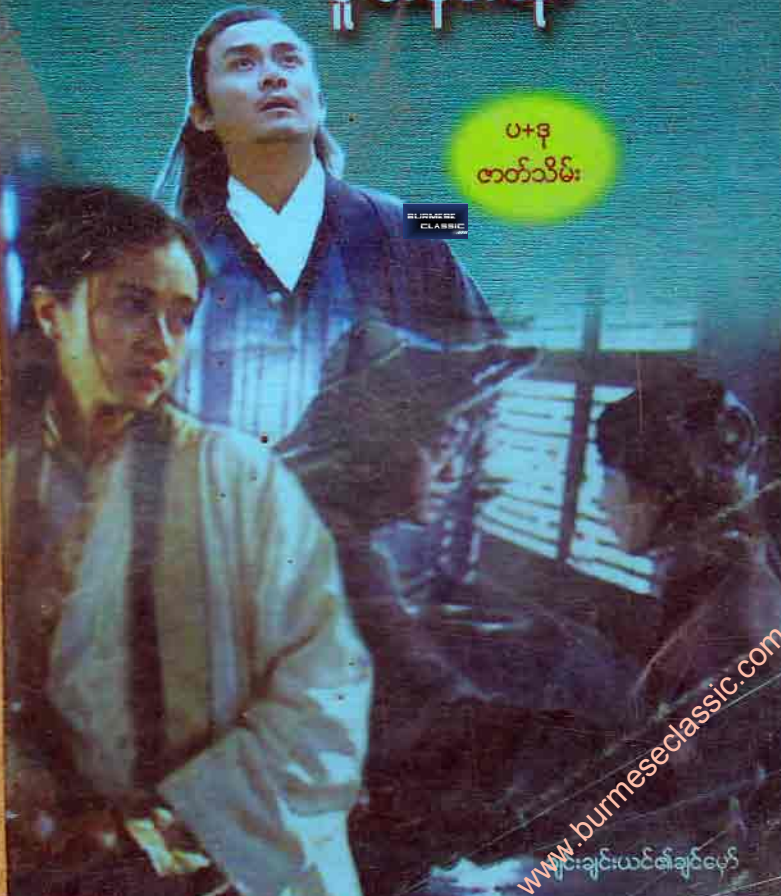
မိုးကျော်သူ

ပူးစာနတ်ဆိုး



၁+၄
ဇာတ်သိမ်း

BURMESE
CLASSIC



စာမူရှင်ပြုချက်အမှတ် - ၇၃ / ၂၀၀၃ (၁)

စာမူပေးရှင်ပြုချက်အမှတ် - ၇၂၅ / ၂၀၀၃ (၇)

ဝယ်ယူကြိမ်၊ ၂၀၀၃ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ

အုပ်စု - ၅၀၀

တန်ဖိုး - ၁၀၀

ဣတ်ဝေသူ

ပေါ်ပိုးစေခိုင် (ချိုတေးသံဇာပေ)

ရွှေနံ သစ္စာကျေးဇူး၊ ပုလဲမြို့ (၃)

မင်္ဂလာစံမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့

ပိုင်ခိုင်သူ

ဦးလန်းဝင်း (ကျော်ပိုင်ဆိုင်)

၂၃၉၊ ခေမာသံလယ်၊

မြောက်ဥက္ကလာပရိယံ၊ ရန်ကင်းမြို့

ပျက်နှာဖုံးရှိတ်

ဦးထွန်းလင်း (မြ-၀၆၃၆၂)၊ ဖိုးဝဲအောင်ဆစ်

အမှတ် ၁၄၇၊ ၄၅-လမ်း၊

ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့



ထူးဆန်းသောကျမ်း

ဤနေရာသည် ပင်လယ်ကမ်းခြေ ဒေသတစ်ခု ဖြစ်၏။
 ပြာလဲ လဲ ပင်လယ်ပြင်အား လည်းကောင်း၊ သန္တာကျွန်းစု
 ဆေးခင်မျှားအား လည်းကောင်း၊ တဝန်းဝန်း ရှိ၏။ နေ
 သော လှိုင်းထမ်းပိုးများအား လည်းကောင်း၊ အနီးအဝင် တွေ
 မြင်နိုင်သည်။ ပင်လယ်ကမ်းခြေ ဒေသဖြစ်၏။
 မြူလူလူ သဲသေခင်ပြင်များ၊ ရောင်စုံခရုများ၊ စိမ်းလန်း
 သော အုန်းပင်များနှင့် လွန်စွာ လှပသည့် ဒေသလည်း ဖြစ်
 ၏။

ထို့အပြင်

ပင်လယ်ပြင်ထဲ၌လည်း ကျွန်းကြီး ကျွန်းငယ် အသွင်သွင်
 ထိုသည် ပုံသဏ္ဍာန် အမျိုးမျိုးဖြင့် တည်ရှိနေလေ၏။

အလွန်သရေသာ လှပသော ကမ်းခြေဒေသတစ်ခုပင် ဖြစ်လေသည်။

ဤနေရာသို့ ရောက်လာခဲ့ရုံမျှသည် စိတ်ညစ်ညူးမှုများ ကင်းစင်၍ ပျော်ရွှင်ကြိုမည်မှာ မလွဲချေ။

အများအားဖြင့်...

လူတို့သည် အားလပ်နေ့ရက်များ ရရှိစေရမည့်အခါ၌ စိတ်အပန်းဖြေရန် လည်းကောင်း...

ဒေသန္တရ ဗဟုသုတ ရရှိရန် လည်းကောင်း ခရီးလှည့်လည် တတ်ကြသည် မအူတ်ပါလော့။

ထိုအခါ...

ဤ သရေသာလှသော ကမ်းခြေသို့ ရောက်လာတတ်ပေလေသည်။



ဤသရေသာ လှပသော ကမ်းခြေသို့ ရောက်လာလျှင် မနီးမဝေး ပင်လယ်ပြင်ထဲရှိ ပုံသဏ္ဍာန် အမျိုးမျိုးနှင့် ရှိနေသည့် ကျွန်းစုများကို စိတ်ဝင်စားကြမည်မှာ မလွဲပေ။

ထိုသို့ စိတ်ဝင်စားသည်နှင့် ကျွန်းအလေးများဆီသို့ သွားရန် ဆန္ဒပြင်းပြလာကြပေ၏။

ဝင်းတို့၏ ဆန္ဒများကို ဖြည့်စွမ်းပေးနိုင်သူတို့မှ အခကြေးငွေ ချိသာစွာ ယူ၍ လိုက်ပို့ ပေးနိုင်သည့် လှေသမားတို့ပင် ဖြစ်၏။

လှေသမားတို့သည် ခရီးသည်များကို ဆွားလိုသောကျွန်းများသို့ လိုက်ပို့ပေးပြီး ကျွန်းပေါ်သို့ လိုက်လံ ပို့ဆောင်ပေးတတ်ကြ၏။

လှေသမားများ၏ ရှင်းပြချက်အရ ထို ကျွန်းအလေးတို့မှာ မီးကျွန်း၊ ဓားကျွန်း၊ ငှက်ကျွန်း၊ စောင်ကျွန်း စသည် စသည်ဖြင့် သိရလေ၏။

သို့သော်...

မီးကျွန်းနှင့် အတန်ငယ် လှမ်းသော နေရာရှိ ကျွန်းကိုမူ လျစ်လျူရှုထားကြ၏။

ခရီးသည်များက မေးမြန်းသော အခါတွင်မူ လှေသမားများ၏ မှတ်နှုတ်မှုကြောင့် ပြီး ခရီးသည်များအား ကမ်းခြေသို့ ပြန်လည် ပို့ဆောင်ပေးလေ၏။

ထိုကြောင့်

ဤနေရာသို့ ရောက်လာသူများမှာ ထိုကျွန်းကို စိတ်ဝင်စားလာကြသော်လည်း လှေသမားတို့၏ အမူအရာကြောင့် ဧည့်သူအမူ မေးမြန်းစပ်စုခြင်း မရှိတော့ပေ။

ခမ်းသုံးလက် ညီအစ်ကို

ညနေဆည်၊ ဆာချိန် ဖြစ်၏။

နေလုံးကြီးသည် ပင်လယ်ပြင်ထဲသို့ တစ်ဝဏ် နစ်မြုပ်နေ
လေပြီ။

လူငယ် သုံးယောက်သည် လှေတင်စင်းဆီသို့ လျှောက်သွား
ကြလေ၏။

ယနေ့တွင် ခရီးသည်နည်းပါး၍ ပျင်းရိနေသော လှေသမား
က လူငယ်သုံးယောက်အား မြစ်ကွေ့လိုက်လေ၏။

သူ၏ မျက်လုံးအစုံသည် ဝင်းလက် သွားပြီး လူငယ်တို့ကို
ပြုံးပြလိုက်သည်။

အစ်ကိုလေးတို့က ကျွန်းစုတွေဆီ သွားမလို့လားဗျာ
လူငယ် တစ်ယောက်က...

တုတ်ပါကယ်၊ အကြောင်းငွေ ဘယ်လို ယူသလဲဗျာ
လှေသမားက...

ကြေးပြား သုံးပြားဝါ

ဓုတီယ လူငယ်က ကျွန်းတစ်ကျွန်းအား၊ ဇာတ်ညှိုး ထိုးပြ
လိုက်၏။

ကျွန်ုပ်တို့ကို အဲဒီကျွန်းဆီ ချီတီပို့ပေးပါ၊ ငွေသုံးကျပ်သား
ပေးပါမယ်'

လှေသမား၏ မျက်နှာသည် ပြုံးရွှင်သွားပြီး လူငယ်ပြသေး
ကျွန်းကို လှမ်းကြည့်မိ၏။

ဆု၏ ပြုံးရွှင်သေး မျက်နှာသည် ချက်ချင်း ကြောက်ရွံ့
သည့် အသွင်သို့ ပြောင်းလဲသွား၏။

အဲဒီကျွန်းကိုတော့ မပို့ပါ၊ ရစေနဲ့ဗျာ၊ အခြားကြွေခံတဲ့ ကျွန်း
ကို ပြေးပါ'

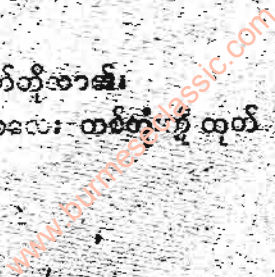
မထမလူငယ်က ခေါင်းခါယမ်း၏။

မဖြစ်ဘူးဗျာ၊ ကျွန်ုပ်တို့က အဲဒီ ကျွန်းဆီတိုင် သွားခင်တော့
ငွေပို့ပေးပါမယ်ဗျာ'

လှေသမားသည် ငွေသုံးကျပ်သားကို မက်မောသော်လည်း
လိုက်မပို့ဝံ့ချေ။

တတိယလူငယ်က အနည်းငယ် စိတ်တိုလာ၏။

ဗျာသည် အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ရွှေဆုံးလေး တစ်စုံကို ထုတ်
ယူလိုက်၏။



'က...ခင်ဗျား ကျုပ်တို့ကို လိုက်ဖို့ရင် ဒီရွှေတုံးရှမယ်၊ လိုက်
မပို့ရင် ခင်ဗျားကို ကျုပ်တို့က သတ်ပစ်မယ်၊ နားမည်ရှိ
လား'

လှေသမား မျှော်လုံးပြုံးစူး၏။

သူသည် လူငယ်များကို သေချာစွာ ကြည့်လိုက်၏။

'ခါနဲ့ အစ်ကိုလေးတို့က ဘယ်သူတွေလဲဗျ'

ဗုတ်ယ လူငယ်တို့ ပြုံး၍--

'ကျုပ်တို့က ခေးသုံးလက် ညီအစ်ကိုပါ'

လှေသမား၏ မျှော်လုံး အစုံသည် ထပ်မံ ပြူးကျယ်သွား
သည်။

'အစ်ကိုလေးတို့က အရတလော နှစ်မည်ကြီးလာတဲ့ ခေး
သုံးလက် ညီအစ်ကို ဣတ်လား'

ပထမလူငယ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

'အယ်လိုလဲ လိုက်ပို့တော့မှမှလား'

လှေသမားက ဆန္ဒပြင်းချလိုက်၏။

'ကျုပ်က ရှေ့နဲ့ ကျုပ်အသယ်ကို ယူဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ'

စုစု အတ်၍--

'အစ်ကိုလေးတို့ကို စာစုတော့ တေခင်းပန်ပါရစေ၊ ကျွန်

တော်ကို ကျွန်းဆီ လိုက်ပို့ပြီးရင် ပြန်ခွင့်ပြုပါလို့'

လူငယ် သုံးယောက်က ပြိုင်တူ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

'ဆောင်းပါပြီဗျာ'

လှေသမားသည် ကျွန်းအစောရိရာသို့ လျင်မြန်စွာ လှော်
ခတ်နေ၏။

ဗုတ်ယ မျှော်လုံးသည် ကျွန်းနှင့် နီးလာလေလေ ပို၍ ထိတ်
ဆန္ဒလာလေလေ ဖြစ်၏။

လူငယ် သုံးယောက်က သူ့အား ကြည့်၍ ထိုကျွန်းကို ပို၍
စိတ်ဝင်စားလာ၏။

လှေသမားသည် အမ်းသို့ ဆိုက်သည်နှင့် လူငယ် သုံးဦးက
လှေပေါ်မှ ခုန်ဆင်းပြီး လှေသမားအား ရွှေတုံး တစ်တုံးပစ်
ပေးလိုက်၏။

လှေသမားက ရွှေတုံးအား လှမ်းယူ၍ လူငယ် သုံးယောက်
ကို အော်ပြောလိုက်၏။

'ဟေ...အစ်ကိုလေးတို့၊ ဒီကျွန်းကို ယမမင်းကျွန်းလို့ခေါ်
တယ်၊ ဒီကျွန်းပေါ် တစ်သွားတဲ့ လူတိုင်း ပြန်လမ်း မရှိဘူး၊
အစ်ကိုလေးတို့ ကံဆောင်းပါစေဗျာ'

သူသည် 'ပြောပြီးသည်နှင့် လှေကို အမ်းမှခွာ၍ လျင်မြန်
စွာ ထွက်ခွာလာလေသည်။'

ထိုလူငယ် သုံးယောက်သည် ယမမင်းကျွန်းသို့ တစ်သွား
ချိန်မှစ၍ လုံးဝ ပြန်မလာတော့ပါချေ။

ယမမင်းကျွန်း

ယမမင်းကျွန်း...

လှိုင်ခင်သာ နှစ်ခင်းငါးရာခန့်က ထိုကျွန်းသည် ငရဲပြည် ဖြစ်ခဲ့သည်ဟု အဆိုရှိခဲ့ကြသည်။

ထိုကျွန်းပေါ်သို့ တစ်သုံးဆယ့်တို့မှာ ကျင်းမြောင်းလှသာ တွင်းတစ်ခုထဲသို့ ဝင်သွားမိသည်နှင့် ငရဲပြည်သို့ ကျရောက် သွားပြီး ယမမင်း၏ အကျွန်းသားဖြစ်ခဲ့သည်ဟု ဆိုကြသည်။

ထိုအကြောင်းကို မယုံကြည်သော ထိပ်တန်းသိုင်းယမမား များမှာ ယမမင်းကျွန်းပေါ်သို့ တစ်မီခါနီးမစ၍ လုံးဝ မြန် မလာတော့ချေ။

ထိုအချိန်မှစ၍ ယမမင်းကျွန်းသို့ မည်သူမျှ မသွားရဲတော့ ချေ။

နှစ်တစ်လ အနည်းငယ်ကြာလှသောအခါ ယမမင်း ကျွန်းတွင် သမီးတော်တစ်ပါး ထွန်းကားခဲ့သည်ဟု ဆိုလေကြ ပြန်သည်။

ထိုယမမင်း၏ သမီးတော်မှာ ရှင်ရည်သည် တစ်လောအ ထူးတွင် နှိုင်းယှဉ်စရာမရှိအောင် ချောမောသည်။

သိုင်းပညာ လွန်စွာထူးချွန်သည်။ ဆေးပညာတော်ပြီး လူတစ်ဖက်သားကို ချွေးသွတ်သွား ထောင် ပြုလုပ်နိုင်စွမ်းရှိ၏။

ယမမင်းကျွန်းပေါ်သို့ တစ်လောသော ထိပ်တန်းသိုင်း သမားများသည် ယမမင်း၏သမီးတော်ထုတ်ချွတ်ဖြင့် ချွေးထွတ် စွမ်းကြ၏။

သေဆုံးသွားကြ၏။

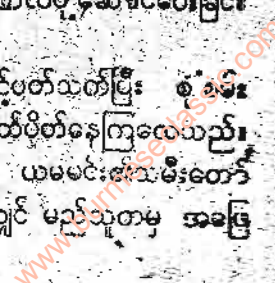
ယမမင်း၏သမီးတော်ထုတ်ချွတ်ထိုလူများကို ငရဲပြည်သို့ပို့ဆောင် ခဲ့သည်။

ယမမင်း၏ သမီးတော်အမည်မှာ လှိုင်မိန့်ဖြစ်၏။

လှေသမားများသည် သိုင်းသမားများထပ်မံ ဒုက္ခမရောမိ စေရန် ထိုယမမင်းကျွန်းသို့ လုံးဝ လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးခြင်း မရှိတော့ပေ။

တစ်စုတစ်ယှက်က ထိုကျွန်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး စုံစမ်း ထွက်လည် လုံးဝပွင့်တမပြောတိရေနှင့်နှုတ်ပိတ်နေကြလေသည်။

ထိုမျှ နှစ်ဆယ်သတင်းကြီးလှသော ယမမင်း၏သမီးတော် အား မည်သူ့က မြင်ဖူးသလဲဟုမေးလျှင် မည်သူ့ကမှ အဖြေ ပေးနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။



၈၄ မိုးကျော်သူ

အမှန်တကယ်တွင်တော့ ထိုယမမင်း၏သမီးတော်ဟု စွပ်စွဲ
ခံနေရသော သျှန်မိန့်မှူး လူသားတို့ကဲ့သို့ပင် အသေ၊ အသား၊
အသစ်၊ အဆည်၊ နှလုံးရှိသည်ကိုမူ မည်သူကမှ မသိပါချေ။

၀

ရန်ဘယ်

နေပြည်တော်နှင့် လီပေါင်းငါးရာခန့်အကွာ၌ နေ့ဦး
ကျေးရွာရှိလေ၏။

နေ့ဦးကျေးရွာပိုင်ရှင်မှာ ချေခင်ဆောင်ဖြစ်၏။

ချေခင်ဆောင်၌ ချေခင်ဝေအမည်ရှိသော သားတစ်ဦး
ရှိ၏။

နေ့ဦးကျေးရွာနှင့် လီပေါင်းတစ်ရာခန့်အကွာ၌ နေ့နင်း
ကျေးရွာ ရှိလေ၏။

နေ့နင်းကျေးရွာပိုင်ရှင်မှာ လေစင်ရဲဖြစ်ပြီး သားဖြစ်သူ
မှာ တာစွမ်းပင်ဖြစ်၏။

၁၆ မိုးကျော်သူ

နှေဦး နှေနှောင်း ဘေးရွာ နှစ်ခုစလုံးမှ ရာသီဥတုမျှဝ ခြင်း၊
မြေကြဲဇာထောင်း မှန်ခြင်း၊ တပည့်တပမ်းပေါ်မျှားခြင်းတို့ဖြင့်
လွန်စွာ ကြယ်ဝသေစ ဘေးရွာမျှားပြစ်၏။

ဘေးရွာ နှစ်ခုကြား၌ ပေတစ်ရာသက်သာခန့် ထွယ်စိုင်း
သေစ ချောင်းကလေးတစ်ခုရှိလေ၏။

ထိုချောင်းကလေးမှ ရွှေကျင်ယူရရှိသည်မှစ၍ နှေဦး
ဘေးရွာနှင့် နှေနှောင်းဘေးရွာသည် ရန်တတ်များ ဖြစ်သစ
ကြလေသည်။

ချောင်းကလေးမှ အစပြုလာသော ပြယ်နှစ်သည် ဘေးရွာ
နှစ်ခုကို ရန်တတ်အနေအထားသို့ ပြောင်းလဲသွားစေသည်။
ဘေးရွာနှစ်ခုလုံးမှ ချမ်းသာကြွယ်ဝခြင်း၊ တမည်ပေါ်
များခြင်း၊ မျိုးဆက်များရှိခြင်းတို့ အားလုံးတူညီနေသဖြင့်
မည်သူကမျှ မည်သူအပေါ် အတင်စီးမခံကြပါ။

ဘေးရွာနှစ်ခုစလုံး၌ ပိုင်ရှင်များသည် ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်
သော အမျိုးမှ ဆင်းသက်လာသူများဖြစ်၍ ခေတ်မီအလွန်
ကြီးမားကြလေ၏။

ထိုရွှေကျင်ယူရရှိသော ချောင်းကလေးကို ပိုင်ဆိုင်သူသည်
တစ်ပတ်ဘေးရွာအပေါ် ခဲနအင်အားဖြင့် အနိုင်ရရှိမည် ဖြစ်
လေ၏။

ထိုကြောင့်

ဘေးရွာနှစ်ပတ်ရှိ အကြီးအကဲများသည် သာယာသော
ရာသီဥတုသို့ ရောက်လာသည်နှင့် ချောင်းကလေးကို ပိုင်ဆိုင်
ရန်အတွက် စစ်ပွဲများခင်းလာကြလေ၏။

ထိုစစ်ပွဲများသည် နှစ်စဉ် လူဦးရေ ဆုံးရှုံးခဲ့သည်မှလွဲ၍
အနိုင်အရှုံးမပေါ်ခဲ့ဘဲ တိုက်ပွဲကို ရပ်တန့်ရသည်များ ဖြစ်
သည်။

ဤသို့ဖြင့်

ကျေးရွာမျိုးနွယ်စုနှစ်စု၏ ရန်ငြိုးသည် ချောင်းဝေ၏ပင်
ချောင်းလေး၏ လထထတ်သို့ပင် ရောက်ရှိလာခဲ့၏။

ချောင်းလေးဝင်သည့် နှေဦးကျေးရွာပိုင်ရှင်အဖြစ် ဆက်ခံရ
သည်နှင့် နှေနှောင်းဘေးရွာကို အနိုင်ရရန် အစွမ်းကုန် ကြိုး
စားလာ၏။

နှေနှောင်းဘေးရွာပိုင်ရှင် လေဝင်ရဲမှလည်း ထိုနည်း
အတူပင်ဖြစ်သည်။

သို့သော်

ချောင်းဝေနှင့် တစ်စုမ်းထို အရွယ်ရောက်လာသည်အထိ
တိုက်ပွဲမှာ အနိုင်အရှုံးမကွဲပြားဘဲ သရေဆုံးဆုံးဆုံးပင် ဖြစ်
သည်။



ချော့ခင်လော့ခင်နှင့် လော့ခင်ရဲဖားလည်း ထိုတိုက်ပွဲများ
အတွက် လွန်စွာ စိတ်ပျက်စရာပြီဖြစ်သည်။

ရင်းတို့သည် ထိုတိုက်ပွဲများကို ရပ်နားစေလိုသော်လည်း
တင်ဖတ်ဖတ်က စ၍အလျှော့ပေးရမည်ကို ဝန်ဆေးနေကြလေ
သည်။

နေ့ခင်းဆုံးတွင်
ချော့ခင်လော့ခင်နှင့် လော့ခင်ရဲတို့ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးကြလေ
သည်။

ရင်းတို့သည် နေ့ခင်းဆုံးတွင် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချနိုင်
ခဲ့လေသည်။

သားဖြစ်သူ ချော့ခင်ဝေနှင့် တာစွမ်းအား သိုင်းပညာရပ်များ
သင်ကြားစေပြီး ယှဉ်ပြိုင်ရန်ပင်ဖြစ်လေသည်။



ထိုအချိန်တွင်
ချော့ခင်ဝေနှင့်တားဝမ်းတို့မှာ အဆင်မပြေဘဲ ကျော်မျှသား
ရှိသေးသည်။

ကျေးရွာအကြီးအကဲနှစ်ဦးသည် သိုင်းပညာသင်ရန် အချိန်
ကို ငါးနှစ်ခန့်သတ်မှတ်လိုက်လေသည်။

ချော့ခင်ဝေသည် ခေးပညာကို ထိင်ထန်းခေးသမားများထံမှ
သင်ယူခဲ့လေ၏။

ဆု၏ ဆရာများ ထိုအချိန်က နားမညှိကြွားကြွား နေသည့်
ခေးဝိဇ္ဇာပင်ဖြစ်၏။

ထူသည် ခေးဝိဇ္ဇာထံတွင် သိုင်းပညာနှင့် ခေးပညာကို
အတတ်ကုတ် သင်ယူနေချိန်တွင်

တာစွမ်းက သိုင်းပညာသင်ရန် ရွာမှ ထွက်ခွာသွားလေ
သည်။

ချော့ခင်ဝေ၊ ခေးဝိဇ္ဇာထံမှ ပညာသင်ယူပြီးသောအခါ
ပထမခေးသားထွက်ပြိုင်ရန်တွင် ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့၏။

ထိုယှဉ်ပြိုင်ပွဲသို့ တာစွမ်းက ပါဝင်ဝင်ယှဉ်ပြိုင်ခြင်း မပြုပေ။
ယှဉ်ပြိုင်ပွဲတွင် ပထမခေးသားကို ချော့ခင်ဝေက ရရှိခဲ့လေ
သည်။

ထူသည် ပထမခေးသားက ရရှိခဲ့သည့် အတွက် နွေနှောင်၊
ချေးရွာပိုင်ရှင်၏သား စားစွမ်းနှင့် ယှဉ်ပြိုင်ပွဲတွင် ချော့ခင်ဝေ

ထက်ရက်ရှိမည်ဟု အားလုံးက ထင်မှတ်ထားလေ၏။
ထိုအချိန်မှစ၍

တာစွမ်းသည် ကျေးရွာသို့ ပြန်အည်ရောက်ရှိ လာလေ
သည်။

ထူသည် ပြန်ရောက်ရောက်ချင်းမှစ၍

ချော့ခင်ဝေအကြောင်းကို ချီးမွမ်းသံများကြားရ၏။



တစ်စုမီးယည်လွန်စွာခံပြင်းလာ၏။
ဆူသည်ခေးဝိဇ္ဇာကိုစိန်ခေါ်၍ယှဉ်ပြိုင်စေခဲ့လေ၏။
ထိုပြိုင်ပွဲတွင် ခေးဝိဇ္ဇာသည် ဓမ္မမလှ ရှုံးနိမ့်သဖြင့် ကိုယ့်
ကိုယ်ကို သတ်သေအား၏။

ချော့ခင်ဝေသည် ထိုသတင်းကို ကြားလိုက်ရသည့် အခါ
မူးလုံးပြုံးစူး၏။
ဆူသည် တစ်စုမီးအား ယှဉ်ပြိုင် နိုင်ကြောင်းကို နားလည်
လာလေသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍
တစ်စုမီးက သူ့အား တစ်ခဲပြည့်လျှင် ဇာတိအတိုင်းယှဉ်ပြိုင်
ပွဲတွင်းပမည်ကဲ့ စိန်ခေါ်လာ၏။

ထိုသတင်းကိုကြားလိုက်ရသောအခါ နေဦးကျေးရွာတစ်
လုံး ဂယစ်ရိုက်ဆွေးလေ၏။
ချော့ခင်ဝေကိုယ်တိုင်လည်း ကြံရာမရဖြစ်လာသည်။
နော့ဆိုးတောင်...

ဆူသည် နေဦးကျေးရွာ၏ အမြဲတမ်းပေးစေသည်ဖြစ်သူ
ကုန်သည်ရှမ်းယင်၏အကြံပေးချက်အရ...
ယမမင်းကျွန်းသို့ သွားရောက်ပညာလင်ယူရန်ဆုံးဖြတ်
သည်။

ကုန်သည်ရှမ်းယင်သည် ချော့ခင်ဝေအား ယမမင်း
မည်သို့မည်ပုံသွားရမည်။

မည်သို့ရင်ဆိုင်ရမည်ဆိုသည်ကို တတ်နိုင်သမျှအကြံပြုခဲ့လေ
သည်။
ချော့ခင်ဝေ ယမမင်းကျွန်းသို့ စတင်ထွက်ခွာလာခဲ့လေတော့
သည်။



ပင်လယ်နဂါးစားသောက်ဆိုင်

ဆေးဝင်းနေ့စဉ်ကလေး
 ရာသီဥတုသမာဓိပေး၏။
 ပြုစေ့သော ဆီးနှင်းမျှော့သည် အရပ်သောမျှော့နှာတွင်
 အရည်ပျော်စပြုလေ့ပေပြီ။
 တိုထိခတ်လစသောလေမှစလည်း အေးမြလှပ၏။
 ဤရာသီမျိုးတွင် ပင်လယ်နဂါးခြေ၏ သဘာဝအလှအပကို
 ကြည့်ရှုရန်အတွက် ၎င်း၊ သို့သော်ပြင်မျှော့ပေါ်တွင်စီလျှောင်း
 ရှိ နှေးထွေးသော နေရောင်ခြည်ကိုခံယူရန်အတွက် ၎င်း၊ နေ့
 စည်များလခတ်ကြသည်။
 စီးပွားရေးဖက်တွင် မြင်သည့် ကုန်သည်တစ်ဦးသည်။

ခရီးသည်များ အနားယူအပန်းပြေရန်...
 စားသောက်ဆိုင်နှင့် တည်းခိုခန်းကို ဖွင့်လှစ်ခဲ့သည်။
 ဤတည်းခိုခန်းပိုင်ရှင်သည် မြို့ထဲ ပြုတ်မလှူများသာရောက်
 လာခတ်ဆဲဖြင့် ပင်လယ်စားများကိုသာ အထူးစီမံ ထားလေ
 သည်။
 ယင်းစားသောက်ဆိုင်မှာ ပင်လယ်နဂါး စားသောက်ဆိုင်
 ပင်ဖြစ်လေသည်။
 ပင်လယ်နဂါးစားသောက်ဆိုင်သည်...
 ဈေးနှုန်းချိုသာခြင်း၊ ဆက်ဆံရေး ပြုပြစ်ခြင်းတို့ကြောင့်...
 စားသောက်သူများ အထူးစည်ကား လေသည်။
 ကိုကြွေခင်
 ပိုင်ရှင်မှာ နေ့ချင်း ညချင်း ချမ်းသာသာလေ၏။
 သူသည် စားသောက်ဆိုင် ပုံသုပ်ငန်းအပြင်
 လေ့များစွာကို ခယ်ယူ၍ အနီးအနားကျွန်းများသို့ အ
 ကြေးငွေယူ၍ ပို့ဆောင်ခြင်း လုပ်ငန်းကိုပါ တိုးချဲ့လာလေ
 သည်။
 ဤပင်လယ်နဂါးခြေအသိုက် လာရောက်သော မည်သူ့ကို
 မဆို သည်ပင်လယ်နဂါးစားသောက်ဆိုင်၌ မသွေမသွတ်
 ရောက်ကြမည်သာဖြစ်လေ၏။

ယောကျ်ားပီသသည့် တန်ပန်ဝေါလွင် နေ၏။
လူ၏ တည်ကြည်သည့်မျက်နှာမှ လွန်စွာခန့်ညား နေရာ
ပြီးလျှင် ဖိုရိုထွပ်ခန့်ညားမည်ဖြစ်၏။
သို့သော်...

သူတ မပြုံးပါ။
မပြုံးသည့်အပြင် မျက်နှာမှ အနည်းငယ်မင် တင်မအနေ
သည်။
သူ၏ ခါးတွင် ခေးရှည်တစ်စက်နှင့် ခေးတို တစ်လက်တို့
နီတိထား၏။

သိုင်းသမားတစ်ယောက်ပင်ဖြစ်၏။
ဆိုင်လှသင်တစ်ယောက်က ပြေးလွှားရောက်ရှိလာပြီး ပင်
ထယ်နဂါး စားသောက်ဆိုင်တွင် ရရှိသော စားစရာများကို
ရွတ်ပြလိုက်၏။
လူရွယ်က အရတ်ပြင်းတစ်မျိုးနှင့် ပင်လယ် စားစရာများကို
မကြားလိုက်သည်။

ထိုနေ့က
လူသည် ပင်လယ်ပြင်ရှိကျွန်းစုများဘက်မျက်နှာမူကာ ခေး
မေးကြည့်ရနေ၏။
မကြာမီ
မူးကြားထဲသော အရတ်နှင့် စားစရာများ ရောက်ရှိလာ
သည်။
လူရွယ်သည် စားချင့်စဖွယ်ကောင်းလှသည်။

ချော့ဝင်နှင့် ဗေဒင်ဆရာ

ယခု...
ပင်လယ်နဂါးစားသောက်ဆိုင်ဝ လူများ အထူးစည်ကား
နေသည်။
ပိုင်ရှင်သည် အဆေ့တံအင်္ဂါကို တိုးချဲ့၍ ခန်းမကြီး ဖွဲ့ခဲ့ရာ
လူပေါင်း တစ်ရာကျော်အား တဖြိုင်နတ်ညွှန် နိုင်လေသည်။
အဖြူရောင်ပိုးဖဲ ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူရွယ် တစ်ဦး
စားသောက်ဆိုင်ထဲသို့ တည့်မတ်စွာဝင်လာ၏။
သူ မည်သူ့ကိုမျှ မကြည့်ဘဲ ပင်လယ်နှင့်အနီးဆုံး ခေးပွဲရှိရာ
သို့ စင်ရောက်ထိုင်ချလိုက်၏။
သူ၏ ရုပ်ရည်မှာ လွန်စွာသန့်ပြန်၍ အထင်တန်းစား
မိသားစုထဲ ပေါက်ဖွားလာမှန်း သိသာနိုင်ပေ၏။

စားစရာများကို တစ်ချက်စာကြည့်ပြီး စိတ်ဝင်စားဟန် မရှိပါ။

ပင်လယ်ပြင်ရှိ ကျွန်းစုများကိုသာ ကြည့်မိကြည့်နေ၏။ လှရွယ်သည် စားသောက်ဆိုင်သို့ ဝင်လာချိန်မှစ၍ ယခု အချိန်ထိ အမှုအရာမပြေစင်းလိမ့်။

လှရွယ်၏မျက်နှာအား သေချာစွာကြည့်လျှင် သူ၏မျက်နှာ ပြင်ပေါ်၌ အရိပ်အယောင်တချို့ ထင်ဟပ်နေသည်ကို တွေ့မြင် ရမည်ဖြစ်သည်။

သူ၏မျက်လုံးများ၌ ပေါ်လွင်နေခြင်းဖြစ်၏။ လှရွယ်သည် ကျွန်းစုများအား ဝေးကြည့်နေသည်မှာ မည် မျှ အချိန်ကြာသွားမှန်းမသိ။

ဆွဲဆောင်မှုမပါသော အသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာလေ ထည်။

မင်လယ်ဒဂါး စားသောက်ဆိုင်မှာ ဒီစားစရာတွေက ဈေး အကြီးဆုံးပဲဗျ။ မိတ်ဆွေတစ်စားရင် အလွန်နှမြေးဖို့အောင် ပါတယ်ဗျာ။

လှရွယ်သည် ဝေးမောနေရာမှ ရုတ်တရက် သတိပင်လာ သည်။

သူ့စာ ခေါင်းမော၍ကြည့်လိုက်သည်။

သူ့ရှေ့တွင် အသက်ငါးဆယ်ကျော်ခန့် ဥပမိရုပ် သပ်ရုပ် သော လူကြီးတစ်ယောက် ရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေ သည်။

ထိုလူသည် အညိုရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထား၏။

သက်သေတင် ငါးမျှားတံသေးမျှားထည့်ထားသော ငါးပူး တစ်ခုကို ကိုင်ထားသည်။

သူ၏ ထုတ်သေမ မျက်ခုံးအောက်တွင် စူးရှသောမျက်လုံး အစ်စံရှိ သည်။

ထိုလူ၏ပုံဟန်မှာ ဝေဗင်ဆရာအစ်ယောက်နှင့် လွန်စွာ တူ ပေသည်။

ထိုလူ၏ လှရွယ်အား ပြုံးပြလိုက်၏။

ဒီမ... သူငယ် မင်းကို ကျုပ်ကြည့်နေတာကြွေးပြီ ဝင်းမှာ အခတ်အစ်တစ်ခု ရှိပုံရတယ်။ ကျုပ်ကူညီနိုင်ရင် ကူညီပါရစေ။ ကျုပ်နားမည် ရှန်းလီလို့ခေါ်ပါတယ်။

လှရွယ်၏ ရှန်းလီအား လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ရှန်းလီသည် လှရွယ်ထံမှ စကားပြန်သောအပြင် ကြောင် အာ အဖြစ်သွားသည်။

သူ့အ အရှက်ပင်သဘောဖြင့် ရယ်ပေးရင်း။

ကျုပ်ကိုထိုင်ခွင့်ပြုပါဗျာ။

လှရွယ်က ခေါင်းညှိတိုက်လိုက် သည်။

ရှန်းလီက ကိုလေးထိုင်အစီလု ယူ၍ လှရွယ်နှင့် မျက်နှာ မျှင်ဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

သူ၏ပုံဟန်မှာ လှရွယ်ထံမှ စားစရာများကို စားသောက် လို၍ မိတ်ဖွဲ့နေဟန်မရှိပါ။

လှရွယ်အား အထူးတလည် စိတ်ဝင်စားနေခြင်းသာ ဖြစ် ထည်။

သူသည် ထိုင်ခုံ၌ထိုင်ချလိုက်သည်နှင့် လူရွယ်က ခါးကို မတ်လိုက်သည်။

ထိုနေ့ရက်...

ထိုင်ရာမှထရန် ပြင်လိုက်သည်

သူက လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်၍ အရှိအသေပေးအေး တားဆီး စေလိုက်သည်။

ဒီမှာသူငယ် ခဏဆိုင်ပါဦးကွယ်၊ မင်းကို အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု ပြောစရာရှိလို့ပါ။

လူရွယ်က အံ့အားသင့်သွားလေသည်။

လူရွယ်သည် သူ့ကိုယ်ကို လတ်ညှိုးဆိုးရင်း စူးစမ်းသော အသံဖြင့်...

ကျွမ်းကို....

ရှန်းလီ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

ဟုတ်ပါတယ် ကျွမ်းပြောမယ့်အခါကို မင်းစိတ်ဝင်စား မှာ သေချာပါတယ်။

လူရွယ်က ရှန်းလီ အား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ရှန်းလီ၏အမူအရာမှာ မညာရိတ်စိယောဏ်ကို သို့ တည်ငြိမ် နေ၏။

လူရွယ်မှာ မငြင်းသားဘော့ဘဲ ပြန်လည်ဆိုင်ချ လိုက်ချခလ တော့သည်။

ရှန်းလီ၏မျက်နှာမှာ ပြုံးရွှင်သွားလေသည်။ လူရွယ်က သူ့ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး...

'ခင်ဗျားက တစ်အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ပြောမှာမို့ဗျ' သူ့အ...

'ဒီနေရာမှာ မြို့ကြီးပြကြီးနဲ့ ဝေးလွန်းတဲ့အတွက် ဒီကိုလား တဲ့လူဟာ သုံးမျိုး သုံးစားရိတ်ယ်'

လူရွယ်က...

'အဲ့ဒါအစပြစ်လဲ'

လူကပြုံး၍...

'ပထမအမျိုးအစားအတော့ အားထပ်ရယ်မှာ အပန်းဖြေ ခရီး ထွက်လာတာပဲ'

လူရွယ်က စိတ်မရွည်ဘဲပြစ်လာသည်။

'ခင်ဗျားပြောချင်တာ ဒါပဲဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် စိတ် မဝင်စားဘူး'

ပြောပြီးသည်နှင့် ထိုင်ရာမှထရပ်လိုက်သည်။

ရှန်းလီက တောခင်၊ ပန်လိုက်လေသည်။

'ကျွမ်းကလေး မဆုံးသေးပါဘူးဗျား၊ ဘေးဇူးပြုပြီး ဆ အောင်နန်းထောင်ဖို့ တောခင်၊ ပန်ပါတယ်'

လူရွယ်က သတ်ပြင်းချ၍ ပြန်ထိုင်လိုက်လေ၏။

သူသည် ယခုမှ စတော့သောလူအား စိမ်းစိမ်းကားအ မဆက်ဆံသင့်သည်ကို နားမည်လိုက်သေကြောင့် ပြစ်လေ သည်။

ရှန်းလီသည် လူရွယ်မှာ စကားကို ရှည်ရှည်ဝေးဝေးပြော
သည်ကို မကြိုက်မှန်း နားလည်လာသည်။
ထူးကဲ ဆန့်ကျင်၏။

‘ဗုတိယအမျိုးအစားကတော့ ချော်လင့်ချစ်မရှိတဲ့သူတွေ၊
ဘဝဟာ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူးလို့ ယူဆတဲ့လူတွေသာ ဦးတည်ရာမဲ့
သူနားရင်း ရောက်လာကြတာပေါ့’

‘တတိယအမျိုးအစားတို့ရော’
ဆူက လျှို့ဝှက်စွာပြောလိုက်၏။
ပစ်ခန်းကျင့်တဲ့ မျှစ်လုံးတွေက အကဲခတ်ကြည့်လိုက်
သည်။

ဆူတို့အား ဂရုစိုက်ကြည့် သူမရှိမှန်းသိမှ ရေသံတိုးတိုး
ဖြင့်--

‘ယမမင်းကျွန်းကို စိတ်ဝင်စားတဲ့လူတွေပဲ၊ မင်းအတော့
တတိယအမျိုးအစားမှပေါ်ရင်ဘယ်၊ ဘယ်နှယ့်လို့’

လူရွယ်က သူ့အားအပြောပေးပါ။
ဆူ၏မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေ၏။
ဆူက စကားဆက်လိုက်သည်။

‘မင်းရဲ့ ခုတ်စားဆင်ယင်ပုံကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် မင်းဟာ
မိဘမျိုးရိုး မြင့်မြတ်တဲ့ အမျိုးအနွယ်က မွေးလာတယ်၊ အဲ...
ပြီးတော့ ချမ်းသန့်ကြယ်ဝမယ်၊ မင်းခါးက ခေးတို့ကြည့်ပြီး
သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ်မယ်’

လူရွယ်က သူ့အားစိုက်ကြည့်မိ ကြည့်နေ၏။
ဆူကဆက်၍--

‘ပြီးတော့ မင်းကိုမြင်လိုက်တာနဲ့ သိုင်းပညာမနိမ့်ဘူးဆို
တာ သိတယ်၊ ဒါပေမယ့် သိုင်းသမားတွေဟာ တွေ့စေလ
မေ့တတ်တဲ့လူတွေ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းတို့က လေပို့နဲ့သတ်ဖို့မဲ့
နားလည်ကြတယ် မဟုတ်သေး’

လူရွယ်သည် သူ့အား နှစ်သက်ပုံ မပေါ်ချေ။
သူတို့မ ကြားလိုသေး သတင်းအစအနကို ရနိုင်သည့်ဟု
ထူဆသဖြင့် ဆက်လက်၍ နားထောင်နေခြင်းဖြစ်သည်။
ဆူက အလိုက်ကန်ဆွဲမသိဘဲ ဆက်၍ပြောနေ၏။
‘မင်းကတော့ ယမမင်းကျွန်းကို စိတ်ဝင်စားလို့ သာဘဝပဲ
ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား’

လူငယ်က သူ့အားအပြောပေးဘဲ ပြန်ဖမ်းလိုက်၏။
‘ငင်ဖျားက ပေဒင်ဆရာလား’
ရှန်းလီက အားရပါးရရယ်မေ့လိုက်၏။
‘ဟား ဟား ဟား’

ရှန်းလီ၏ဝယ်မေ့သံသည် ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ဝင်နေ
သည်။



သက်ရယ်မောသံကြောင့် အနီးအနားမှ လူများက လူတို့ကို
လှည့်ကြည့်ကြ၏။

သို့သော်

စူတို့သည် ရှန်းလီအားပေဒင်ဆရာတစ်ယောက်အဖြစ်သဘ
သိရှိကြ၏။

ထိုကြောင့်...

ရှန်းလီသည် လူရွယ်အား ပေဒင်စောနေသည်ဟု ထင်မှတ်
ပြီး ရှမ်းစိုက်တွေ့စွဲပဲ ဆတ်ဆတ်စားသောက်နေ၏။

ရှန်းလီသည် ဆတ်လတ် ရယ်စောနေဆဲပင်ဖြစ်သည်။



လူရွယ်တစ် ခုရှန်းလီကို မျက်မှောင်ကုပ်၍ကြည့်နေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ကလေးတွေက ရယ်စရာပါသွားလို့လားဗျ

သူ၏အသံမှာ အနည်းငယ်ခက်ထန်နေ၏။

ရှန်း လီ၏ ရယ်မောနေရာမှရပ်တန့်လိုက်၏။

လူရွယ်ကို လတ်ညှိုးထိုးလိုက်ပြီ။

ကျွန်ုပ်တို့ နတ်မျက်စိ ပေဒင်ဆရာ ရှန်းလီပါပဲဗျာ။ ဒါပေ
မယ့် ခုတော့ မင်းက ကျွန်ုပ်ကိုပြန်ပြီး ပေဒင်စောနေတယ်။
ကျွန်ုပ် မရယ်သင့်ဘူးလား။

လူရွယ်၏မျက်နှာမှာ ပြုံးပေမယ့်သန်းလှစေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ဘာများပေဒင်စောနေလို့လဲဗျ

ရှန်းလီက...

မင်းက ကျွန်ုပ်ကိုမသိဘဲ ပေဒင်ဆရာလို့ တပ်အပ်ပြောနိုင်
တယ်လေ။

လူရွယ်၏အပြုံးမှာ ပီပြင်လာ၏။

သူ၏ နဂိုခန့်ညားသော မျက်နှာတွင် ပြုံးလိုက်သောအခါ
ပို၍ ခန့်ညားလာလေ၏။

ရှန်းလီက သူ့အားစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီ။

ကျွန်ုပ်ပေဒင်ဆရာဆိုတာ မင်းသိပြီ။ သားပဲ။ မင်းကို ပေဒင်
တူဆီပေးရင် လက်ခံမလား။

လူရွယ်၏ တောဒဝဆွေးလေသည်။

သူသည် ပေဒင်တို့ နတ်တို့အား အယုံအကြည်မရှိပါ။

သို့သော်...

ရှန်းလီသည် သမုန်ပေဒင်ဆရာမဟုတ်ပဲ တစ်စူဘူးခြားသူ
ဖြစ်ရသည်ဟု ယုံကြည်လာ၏။

သူသည် တစ်ကြလားပြီး ပေဒင်မေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ
သည်။

ပေဒင်စောနေ တယ်လားလဲဗျာလဲဗျာ

ရှန်းလီက အားရပါးရပြုံးလိုက်လေ၏။

'အခခကြ၊ငွေထ အကြွခင်းမဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းပေးချင်
သလောက်ပဲပေး၊ မပေးရင်လဲရပါတယ်၊ ကျုပ်က မင်းကို ဇေ
ယနာနဲ့ စော့မှာပါဗျ'

လူရွယ်က ပြုံးလိုက်သည်။
ဗျာသည် ရှန်းလိအား အနည်းငယ်ခင်မင်စာသည်။

'ကဲ...ကျုပ်က ဗေဒင်မေးတခတော့မဟုတ်ပါပြီဗျာ၊ ကျုပ်
ကမေးမှ ခင်ဗျားက ခြေခွာထား၊ ဒါမှမဟုတ် ကျုပ်ကိုကြည့်
ပြီးခင်ဗျားက ဟော့မှလား'

ရှန်းလိက...
'နဲ့ခဲခစလုံးရပါတယ်၊ မင်းသဘောပါ'

လူရွယ်က လျှို့ဝှက်စွာပြုံးလိုက်၏။
'ဆောင်းပြီ၊ ကျုပ်ခမေးမယ်'

ရှန်းလိက--
'ဆောင်းပါပြီဗျာ'

လူရွယ်က--
'အခုလတ်တလော ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ တခုတွေ ခံစားနေရ
သလဲ'

ရှန်းလိက လူရွယ်အား သေသေချ်ချ် ကြည့်လိုက်လေ
သည်။

သူ၏မျက်ခွာတို့ အရိပ်အယေခင်တချို့ စွန်းထင်းနေသည်။
သူ၏ ချစ်ချစ်အပြေမပေးသေးပါ။
လူရွယ်က ပြုံးလိုက်၏။
'ခင်ဗျားမပြေနိုင်ခတော့ဘူးမဟုတ်လား'

ရှန်းလိက သတ်ပြင်းချလိုက်၏။
'ကျုပ်က တခုဖြစ်လို့ မပြောနိုင်ရမှာလဲဗျ'

လူရွယ်က--
'ဒါဖြင့် တခုဖြစ်လို့မပြောတခုလဲဗျ'

ရှန်းလိက...
'ကျုပ်အမှန်အတိုင်းပြောရင် မင်းစိတ်ဆင်းရဲဆွားမှာစိုးရိမ်
လို့မပါကွာ'



ရှန်းလိကကားကြေစဉ် လူရွယ်က စိတ်ဝင်စားလာသည်။
မပြောချင်၍ ချန်ထားသောစကားကို လူးဘုတ် ပို၍သိချင်
သည် မဟုတ်ပါလား။

ယခုလည်း လူရွယ်သည် ရှန်းလိပြောမည့်စကားကို ပို၍စိတ်
ဝင်စားလာ၏။
သူက ရယ်မောလိုက်လေ၏။

၃၆ မိုးရွာချသော

'စိတ်ပေမယ့်နိဗ္ဗာန်၊ ခင်ဗျားပြောမယ့်စကားကို ကျုပ်က အန္တရာယ်ပြောပါဘူး။ ပြောစရာရှိတာ ပြောပါ။ ခါပေမယ့် တစ်ခုတော့ သတိပေးရမယ်'

ရှန်းလိက ...

'ဘုရားများလဲဗျ'

လူငယ်က...

'ခင်ဗျားတော့ပြောတဲ့အခါ အတတ်နိုင်ဆုံး မှန်အန်တောင် စောစရာမယ်'

ရှန်းလိက ဝင့်ကြားစွာပြုံးလို့မသွယ်။

'ခါတော့ စိတ်ချ ကျုပ်က အမှန်အတိုင်းပဲ ပြောမတတ်တယ်'

လူငယ်က—

'ကောင်းပြီ ခင်ဗျားထွေးမှုတွေတွေစွဲ'

ရှန်းလိက တစ်စုံတစ်ခုကို တိုးတိုးရွတ်ဆိုနေ၏။

အစ နှစ်ဖက်တို့ ငမ်းဝင်ယုတ်ထား၏။

မျှော်လင့်အစုံကို မှီစိပ်ပြီး နတ်သံကြားများကို တိုင်ထည်နေပုံရစေ၏။

အတန်ကြာမှ မျှော်လင့်ဖွင့်လိုက်ပြီး စတင်တော့ပြောလို့မလေသည်။

လူရွယ်က ငြိမ်သတ်စွာ နားထောင်နေ၏။

ရှန်းလိက

'မင်းဟာ ငယ်ရွယ်သူဖြစ်တဲ့အတွက် အောင်မြင်သို့စိတ် ရှိမယ်၊ အစတစ်လျှောက်လုံးမှာ အောင်မြင်သို့ကုန်သွယ်မယ်'

လူရွယ်က ပြုံးလို့မသွယ်။

အောင်မြင်ကျော်ကြားခြင်းကို ဖော်ရွယ်သည့်လူတိုင်း မစီမောသည် ဖောက်ပါလား။

ရှန်းလိကတော့ပြောချက်အ မှန်အန်နေ၏။

သို့သော်

ဤအချက်ကို လူတိုင်းက နားလည်သိရှိထား၍ အထူးအသေးမဟုတ်ပါ။

ရှန်းလိကသည် ပြုံးနေသည့်လူရွယ်ကိုကြည့်၍ ပြုံးလိုက်လေသည်။

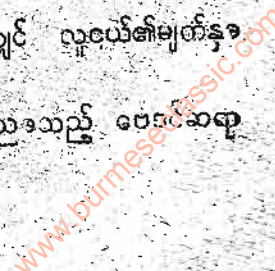
လူရွယ်၏အပျို၌ တစ်စုံတစ်ခုပြောချင်ဟန် ပေါ်လွင်နေသည်။

သူတားစေဖန်လိုခြင်းပင်ဖြစ်သည်ကို ရှန်းလိက နားလည်လိုက်သည်။

ကိစ္စမရှိပါ။

အတယ်၍ သူ့က ထပ်ပြောလိုက်လျှင် လူငယ်၏မျက်နှာအေး ပြောင်းလဲဆွေးပေလိမ့်မည်။

သူက နားမလည်သူများကို လိမ်ညာသည့် ဗေဒင်ဆရာ ဖောက်ကြောင်း သက်သေပြရပေမည်။



မင်းရှဲ့ခန္ဓာကိုယ်က ကျန်းမာသန်စွမ်းတဲ့အတွက် ရှုတ်
တရုတ်ကြည့်ရင် မင်းဟာ လက်ရှိဘဝမှာ စိတ်ပျော်ရွှင် ချမ်း
မြေ့တဲ့ လူငယ်လို့ထင်နိုင်ပါစာယ်၊ ဓါပေမယ့်
သုက္က စကားကို တစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်စဲနဲ့ လိုက်တွေ့
စာည့်၊

လူရွယ်၏ မျတ်နှုန့် ပြောင်းလဲလှမည်ဟု သူ့ထင်ထား
သည်၊

သို့သော်...
လူငယ်၏ မျတ်နှာသည် ပြောင်းလဲခြင်း အလျဉ်း မရှိပါ
ဓေ၊

ရှုန်းလီ စကားဆက်၏၊
မင်းအား အပြင်ပန်းဆီ ကြည့်ရင် ပျော်ရွှင်ပုံရပေမယ့် စိတ်
ဝေဒနာ တစ်ခုခု ခံစားနေရတယ်ဆိုတာ မင်းမျှော်လင့်မှစင်
လွင်နေတယ်

ဤစစ်ကြိမ်တွင်...
လူငယ်၏ မအံ့ဩတဲ့ မနေနိုင်တော့ချေ၊
'ကျုပ် မျတ်လုံးစာ ဖျတ်စာနဲ့'
ရှုန်းလီ သတ်ပြင်ချေ၊

'ဟုတ်ပါတယ်၊ မင်း မျတ်လုံးဟာ သိမ်းငှာဖို့လို စူးရှ
တောက်ပ ရဲရင့်နေပေမယ့် နောက်ကွယ်မှာတော့ တစ်စုံတစ်ခု
အတွက် စိုးရိမ်နေတယ်'

လူငယ် သတ်ပြင်ကို လေးမင်စွာ ချလိုက်၏၊
ရှုန်းလီ၏ ပြောစကားမှာ မှန်နေသည်၊

သူ ဝနိုးခံမိလေ၏၊
'ခင်ဗျားပြောတာ မှန်ပါလားဗျာ'

ရှုန်းလီ ဝမ်းသာစွာလေသည်၊
လူ့က လူငယ်အား ကြည့်၍ ဆက်ပြော၏၊
'မင်း ခံစားနေရတာ တခြားတေ့ မတူဘူး၊ လူတစ်
ယောက် အတူတိ...'

လူငယ် ပါးစပ်ပိတ်ထား၏၊
ရှုန်းလီ၏...
'လူတစ်ယောက် အတွက် စိုးရိမ်တစုစာလဲ အဲ့ဒီလူကို မင်း
သိပြီ၊ တွေ့ချင်တယ်၊ မတွေ့ရမှာကိုလဲ စိုးရိမ်တယ်၊ ဘယ်နှယ်
လဲ... မှန်ရဲ့လား'

လူငယ်၏ စူးရှတေးဖော်သော မျက်လုံးအစုံသည် ပို၍ ဝင်း
လတ်စရာလေသည်၊

ရှုန်းလီကို အပြေပေးတဲ့ ထပ်၍ မေးခွန်း ထုတ်လိုက်အေ
သည်၊

ခင်ဗျား ပြောတာ မဆိုးဘူးဗျ၊ ဝါပေမယ့် ကျုပ်ကတော့
တဲ့လူ ဘယ်သူလဲ ဆိုတာ ပြောပြနိုင်မှ ခင်ဗျားကို မှန်ကန်တဲ့
ခံဝင်ဆရာလို့ ကျုပ်ယုံကြည်မယ်

ရှန်းလိမာ သဘောကျလွန်းသဖြင့် အေးရပါးရ၊ ရယ်မော
လိုက်သည်။



အတန်ကြားဘာမှ ရယ်မောခြင်းကို ရပ်တန့် လိုဖို့လေ
သည်။

ခင်းသိပ်တွေ့ချင်တဲ့လူက မိန်းမလေးတစ်ယောက်ပါ။ အဲဒီ
မိန်းမလေးကြောင့် မင်းအသက် ဆုံးရှုံးမှာကိုလဲ စိုးရိမ်ပါ
တယ်။

ရှန်းလိမာ ဘယ်လိုလဲဆိုသော အမူအရာဖြင့် လူငယ်အား
ကြည့်လိုက်၏။

လူငယ်က ဟန်မဆောင် နိုင်တော့ပါစရာ၊
ရှန်းလိမာ လှန်စွာ စိတ်ဝင်စားလေ၏။
ရှန်းလိမာသည် ဒီအား ကူညီ ထောက်ပံ့မှုများ ပေးနိုင်လိမ့်
မည်ဟု ယုံကြည်၏။

သူက ဆိုင်လုလင်များကို ခေါ်၍ အရက်နှင့် ပင်လယ်စာ
တို့ကို မူးယူလိုက်၏။

ထိုနောက်
ရှန်းလိမာ လေးစားစွာ ဦးညွှတ်၍ မိတ်ခေါ် လိုက်လေ
သည်။

တ...မိတ်ဆွေကြီး၊ အေးအေးဆေးဆေး သုံးဆောင်ပါဦး၊
ဗျား ပြီးမှ ပြောစရာရှိတာကို ဆက်ပြောကြတာပေါ့။

ရှန်းလိမာ ပြုံးရင်း...
ကျုပ်ကတော့ ပြောစရာ စကား ကျန်သေးလို့လား၊
လူငယ် ပြုံးရင်း...

အများကြီး ကျန်သေးတာပေါ့ဗျား ပြီးတာက ခင်ဗျား
တိုက်တိုင်လဲ ပြောပြချင်လိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်တယ်လေ။
ရှန်းလိမာ အာရုံစိုက် ယဉ်းလို့ဘဲ ရယ်ပြန်၏။

ထိုနောက်
လူငယ် တည်ခင်းသော စားသောက်ပွယ်ရာများကို အေးရ
ဝါးရ စားသောက်ဆိုင်လေသည်။



ရှန်းလီသည် စားသောက် ပွယ်လှများကို အားရပါးရ စားသောက်လိုက်ရာ တစ်ခဏ အတွင်းမှာပင် တက်တက်စင် ပြောင်သွားလေ၏။

သူသည် လက်ကျန် အရက်တစ်ခွက်ကို မော့သောက်ယိုဖ် ပြီး...

အားပါး...စားလို့ ကေခင်းလိုက်တာ၊ ကျုပ်ကို အခုလို ကျွေးမွေးတဲ့အတွက် မင်းကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ' လူငယ်သည် ရှန်းလီ စားသောက်ပုံကို ကြည့်၍ ထမော့စရာ နေ၏။

သူ လက်ကပြ၏။
'ကျေးဇူးတင်ဖို့ မထိုပါဘူးဗျာ'
ရှန်းလီ ပြုံးလိုက်ပြီး...

'ဒီလို ဘယ်ဟုတ်ပါ့ မလဲ၊ မင်းကျေးဇူး စားပြီးမှတော့ မင်းအတွက် တစ်ခုခု လုပ်ပေးရမှာပေါ့'

လူငယ်သည် ရှန်းလီ၏ စကားကြောင့် ဝမ်းသာသွားမိ သည်။

'ဒါဆိုရင်လဲ ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါနဲ့၊ ကျုပ်မေးတဲ့ မေးခွန်းနှစ်ခု ပြေပေးပါဇာဗျာ'
ရှန်းလီက...

'ကောင်းပြီ၊ ကျုပ် သိသမျှ ပြောပြမယ်'
လူငယ် မျက်နှာကို တည်လိုက်၏။

လူပြောမည့် စကားကို တစ်ဖက်လူက အလေးထားစေရန် နှင့် သူကိုယ်တိုင်က ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်ရန် ပြစ်လေစေရ သည်။

သူက ရှန်းလီ၏ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ရင်း...
'ခင်ဗျား...ယမမင်း ကျွန်းကို ရောက်မှးသလား'

ရှန်းလီ၏ မျက်နှာသည် ရှုံ့မဲ့သွား၏။
'အမယ်လေး...ယမမင်းကျွန်းကို သွားဖို့ မပြောနဲ့ အနား တေ့ခင် မလုပ်ရဲဘူး'

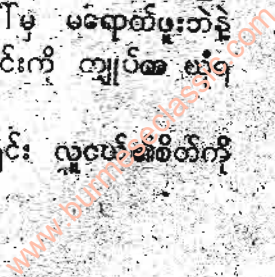
လူငယ်၏ မျက်နှာသည် အလွန်အမင်း စိတ်ပျက် သွားဟန် ပေါ်လွင်နေသည်။

'ဟင်...ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားက ယမမင်းကျွန်း အကြောင်း ဘယ်လိုလုပ်သိနိုင်မှမလဲ၊ ကျုပ်ကရော ခင်ဗျား စတားကိုစွယ် လိုလုပ် ယုံကြည်ရမှမလဲ'

ရှန်းလီက အမန်းအတန်း ထုတ်ဖော် လိုက်၏။
'ခနုပါဦး၊ ကျုပ်က နတ်မျက်စိပေဒင်ဆရာဆိုတာကို ဓမ္မ နေပြီလားဗျ'

လူငယ်က နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။
'ပေဒင်ဆရာဆိုတာနဲ့ အားလုံးကိုသိရသလားဗျ၊ မဖြစ် နိုင်တာ ခင်ဗျားက ယမမင်းကျွန်းပေါ်မှ မရောက်မှးဘဲနဲ့ ခင်ဗျားပြောတဲ့ ယမမင်းကျွန်းအကြောင်းကို ကျုပ်က ယုံရ မှာလားဗျ'

ရှန်းလီသည် လူငယ်နှင့်စကားပြောရင်း လူငယ်၏စိတ်ကို နှလုံးလည်စားသည်။



ထိုလူငယ်သည် စကားကို ခပ်ရှင်းရှင်းပြောတတ်၏။
သူ့ကိုယ်လည်း ခပ်ရှင်းရှင်းပြောမှ သဘောကျသဖြစ်၏။
ထို့ပြင်—

သူ့ကိုယ်တိုင် ယမင်းကျွန်းပေါ် မရောက်ဖူးသော်လည်း
ယမင်းကျွန်းအကြောင်းမှာ သူ့ထက်ပိုသိသူမရှိဟု ယုံကြည်
ထားသူဖြစ်၏။

ရှန်းလီက ပြုံး၍ ခေါင်းတခတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်၏။

ကျုပ်ကိုယ်တိုင် မရောက်ဖူးသော်လည်း ယမင်းကျွန်းပေါ်
သူ့အထံ လူအတော်များများကို လေ့လာခဲ့ဖူးတယ်။ သူတို့ရဲ့
လှုပ်ရှားမှုကို တိတ်ဟုတ်ဆိတ်လေ့လာရင်း ယမင်းကျွန်းကို
ဘယ်လိုသွားမလိမ့်ဟု ကျုပ်သိထားပါတယ်။

ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ လူငယ်သည် ဝန်
မိမိကတ် ဝမ်းသာသွားတော့သည်။

ရှန်းလီသည် လူရွယ်အား စိတ်ကြည့်လိုက်သည်။
သူ၏မျက်နှာပေါ်တွင် ကင်္ကောသော အရိပ်အယောင်များ
ပေါ်ထွက်နေ၏။

'ယမင်းကျွန်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်သိချင်တယ်။ ခင်ဗျား
ပြောပြနိုင်မလား'

ရှန်းလီက—

ကျုပ်ပြောပြီးပြီးသော မင်းမေးချင်တာမေး၊ ကျုပ်ဖြေ
မယ်။

လူသည် မျက်မှောက်ကြိုက်၍ အနည်းငယ်ဆုံးစားလိုက်သည်။

ယမင်းကျွန်းပေါ် တစ်သွားတဲလူတွေ ပြန်ဆင်းမလာ
တာ တကယ်လား'

ရှန်းလီ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'ဘုတ်တယ်'

သူက—

'တစ်ယောက်တည်းတောင် ပြန်ဆင်းမလာဘူးလား'

ရှန်းလီက—

'ယမင်းကျွန်းရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကိုသိချင်လို့ တစ်သွားတဲလူ
ဆစ်ရာနီးပါးရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ယောက်မှပြန်ဆင်းသွား
တာကို မတွေ့ရဘူး။'

သူက—

'အဲဒီလူတွေ ဘယ်ရောက်သွားလို့လဲ'

ရှန်းလီက အဓိပ္ပာယ်ရှိစွာ ပြုံးလိုက်သည်။

အားမင်းမေးသလို လူတိုင်းကမေးချင်တယ်။ ယုံချင်
ထယ်ကွ။ ဒီကျွန်းပေါ်ရောက်သွားဆွဲတိုင်း ဘာကြောင့်ပြန်
ဆင်းလာကြလဲလဲဆိုတာ လူတိုင်းစိတ်ဝင်စားတယ်။

သူ၏မျက်နှာ အနည်းငယ်တင်းမာလာသည်။

သူ့အား ရှန်းလိထ မေးသည်ကိုမပြောဘဲ စကားကိုလှိုင်းလှိုင်း
ပြောနေကြောင်းကို နားလည်လိုက်သည်။

သူက ပြုံးလိုက်သည်။
'စိတ်ဝင်စားတဲ့လူတွေထဲမှ ခင်ဗျားသို့ပါတယ် မဟုတ်
ဘူး။'

ရှန်းလိသည် ရုတ်တရက် အမေးခံလိုက်ရသဖြင့် ကြေစင်
အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

သို့သော်...
ချက်ချင်းပင် ပြုံး၍ ခေါင်းခါလိုက်၏။
'ကျွန်ုပ်မပါဘူး၊ ကျွန်ုပ်က ယမမင်းအကြီးစင် တော်တော်
များများသိထားတော့'

ထိုက စကားကို တစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရုပ်လိုက်၏။
လူငယ်က သိချင်စိတ်ကိုမထိန်းနိုင်တော့ဘဲ

'ခင်ဗျား တစ်တွေ့သိထားသလို
ရှန်းလိ ပြုံးလိုက်၏။
'မင်း သိပ်သိချင်လိုသား'
လူငယ် ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ရှန်းလိထ လူရွယ်အားကြည့်၍—
'စိတ်ချပါ၊ ကျွန်ုပ်မထင် မင်းကို ပြောချင်လို့မဝင်သော်လည်း
လူတစ်ယောက်ပါ။'

လူငယ်က အနည်းငယ်အံ့သြသွား၏။
ရှန်းလိသည် သူ့ကို အထေးအလွန်အတုပြုနိုင်လိမ့်မည်ဟုလည်း
ယုံကြည်လစသည်။

'ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျားပြောမယ်ဆိုလို့ မြန်မြန်ပြော၊ အချိန်
ဆွဲနေနဲ့၊ ခင်ဗျားဝေဒင်ဟောခေ လိုချင်ရင်လဲ ကျွန်ုပ်ပေးမယ်'
ရှန်းလိထ လက်ခံပြော၏။

'ဇိမ္မာ သူငယ်၊ ကျွန်ုပ်ကို အထင်မလွဲပါနဲ့၊ ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့
ချင်လို့ မခွဲပြောမဟုတ်ဘူး'

'ကဲ ဒါဖြင့်လဲ ပြောတော့ဗျား'
ရှန်းလိသည် လူငယ်မှ အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားနေကြောင်း
နိမိတ်ကိုလိုက်သည်။

ထိုကြောင့်
သူက အရက်တစ်ခွက်ကို အချိန်ဆွဲကာသေစေလိုက်သည်။
လူငယ်က လုံးဝစိတ်မရှည်တော့ပါ။

သို့သော်...
ဘာမှမပြောဘဲ ရှန်းလိကိုသာ မျက်တောင်မခတ် စူးစိုက်
ကြည့်နေလေတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

အချစ်တစ်ခွက်လုံးကုန်တော့မှ ရှမ်းလီသည် ခွက်ကို စားပွဲ
ပေါ်၌ အစာအာချာပိုက်၏။

'ယမင်းကျွန်းရှဲ့ အပြစ်အပြစ်အပျက်တွေတာ တော်တော်
လေး လျှို့ဝှက်ကယ်၊ မင်းကို ကမ်းဆိုင်တည်း ရှင်းပြဖို့ မလွယ်
ဘူး'

လူငယ်က

'ရပါကယ် ကတ်နိုင်အေးအေးကပ် အကျွန်းချုံးပြောပါနည်း
နည်းပါးပါး သိရရင် တော်ပါပြီ'

ရှမ်းလီအနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်၏။

'ကဲ ဒီသို့ဆိုရင် မင်းသိချင်တဲ့အချက်ကို မေး၊ ကျုပ်ဖြေ
မယ် လိုအပ်လာရင် ကျုပ် ပြည့်စွပ်ပြောပြမယ်ဘယ်လိုလို့'

'စောစင်းဇာယ်'

လူငယ်က သဘောတူလိုက်၏။

ရှမ်းလီ ပြောပြလျှင် စကားရှည်နေပေဦးမည်။

တိုက်တိုင် မေးမြန်းမှုအား လိုရင်းအချက်ကို သိနိုင်မည်
မဟုတ်ပါလား။

'ကဲ ကျုပ် စမေးမယ်နော် ယမင်းကျွန်းမှာ သမီးတော်
တစ်ပါးရှိတာဆိုတာ တကယ်ပဲလား'

ရှမ်းလီ အခက်တွေ့လှား၏။

ယမင်းတွင် သမီးတော် တစ်ပါး ရှိနေသည် ဆိုခြင်းမှာ
ပါးစင်ပြေ သားဖြစ်သည်။

သို့သော်...

ယမင်းကျွန်းကွင် သမီးတော် လျှန်မိန်ရှိနေသည်မှာ မှန်
သည်။

သို့သော်...

ထိုယမင်း၏ သမီးတော်သည် သွေးသားဖြင့်တည်ဆောက်
ထားသော သင်္ကေတလူသားတစ်ယောက်သာဖြစ်သည်။

ရှမ်းလီ ပခုံးအစီချက်တုန်လိုက်သည်။

'ယမင်းရှဲ့ ယမင်းဘက်လျှန်မိန်လို့ ပြောရင် ပိုမိုနိမ့်မိမ့်မယ်'
လူငယ်က...

'ဟုတ်ပြီ ယမင်းသမီးတော် ချန်မိန် ရှိကယ်ဆိုတာ အမှန်
တကယ်ပဲပဲ ဟုတ်လား'

လူငယ်က

'အဲလျှန်မိန်ကိစ္စအားတွေတဲ့ လူတွေက ထိပ်တန်းသိုင်းသမား
တွေဆို'

ရှမ်းလီက

'ဟုတ်ပါကယ်'

လူငယ်က

'ဆုကိုက ဘာကြောင့် ပြန်ဆင်းမလာနိုင်တာလဲ'
ရှမ်းလီ မတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။

စားသောက်နေသူများထံ ဆုတိုအားဂရုမစိုက်ကြပါ။
ဆူညံစွာပြောရင်းစားသောက်နေကြသည်။
ရှမ်းလီက အသံတိုးတိုးဖြင့်...

'ယမင်းကျွန်းပေါ် ခရောက်သွားတဲ့ ဆုတိုဟာ ဝေရီပြည်
ထို ရှေးစံအားတယ်လို့အဆိုရှိတယ်'

လူငယ်က

'ငရဲပြည်ကို ရောက်သွားတယ် တုတ်လမ်း'

ရှန်းလိက

'ဟတ်တယ် ယမမင်းကျွန်းမှာ တွင်းကြီးတစ်ခုရှိတယ်၊ အဲဒီ
တွင်းကြီးထဲဆင်းရင် ငရဲပြည်ကို ရောက်တယ်လို့ ပြောကြတာ
ပါ။'

လူငယ်လေ့စွင့်ပြီးပြီးလို့၏။

သူ့အ ခင်ပွားမရှိတု ယူဆရသော စကားမျိုးကို ဇာတ်
ခံနိုင်ပါ။

လူတိုက်တိုင် လက်တွေ့စမ်းသပ်၍ ရမှသာ ယုံကြည်စွာ ပြစ်
သည်။

ထိုကြောင့်

ယုက ရှန်းလိကို စေ စေ ကြိုညှိကာ...

'ငရဲပြည်ဆိုတာ တကယ်ရှိသလားဗျ'

ရှန်းလိ မျက်လုံးပြူးသွား၏။

ဇာတ် မျက်လုံးထဲတွင် အရိပ်အဆောင်တစ်မျိုးဖြစ်သွားလေ
လေ။

ဤလူငယ်သည် အခြေခံကျကျ ရှင်းပြမှသာ ဇာတ်ခံသော
လူငယ်ဖြစ်သည်။

ထိုကြောင့်

ကြာ ဖူးနားဝရှိကြောင်းကို ရှင်းပြရပေလိမ့်မည်။

'ဒါတော့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် လက်တွေ့ မရောက်ဘူးလို့ မသိ
ဘူး၊ ကျုပ်လဲကြားတော့ပဲပြောပြတာ'

ရှန်းလိ အနည်းငယ်ထိတ်လန့်နေသည့် မျက်စိနားကြောင့်...
လူငယ်က အားတုံ့အားနာဖြစ်သွား၏။

'ကျုပ်သိချင်ဇောနဲ့ အလောတကြီးမေးမိတာ တေစင်းစန့်
ပါတယ် စိတ်မဆိုးပါနဲ့'

ရှန်းလိ ထိတ်လန့်မှုပျောက်သွားဟန်ဖြင့်...

'စိတ်မဆိုးပါဘူး၊ ကျုပ် အဖြေကိုတောင်းစူးစူးဝေးနိုင်တာ
ကိုပဲ ဝမ်းနည်းပါတယ်'

လူငယ်က

'ဒါဖြင့် ဝမ်းနည်းမနေနဲ့တော့ ခင်ဗျား ပြောနိုင်မယ့် ဝေးခွန်း
မေးတော့မယ်'

ရှန်းလိက

'ကေခင်းပါပြီဗျာ'

လူငယ်က မျက်နှာတည်တည်ဖြင့်...

'ကျုပ်ဒီကို မသေခင် ယမမင်းကျွန်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အချစ်
အလက်တွေကို ကြားထားတဲ့လူတွေဆီစုံစမ်းခဲ့တယ်ဗျ'

လူက ပြောရင်း ရှန်းလိကို အကဲခတ် ကြည့်လိုက်၏။

ရှန်းလိက စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေသည်ကို တွေ့ရမှ
တေးဆက်လိုက်၏။

'ကျုပ် ကြားခဲ့တဲ့အထဲမှာ အဲဒီကျွန်းပေါ်တက်သွားတဲ့လူ
တွေဟာ ကိုယ်ပိုင် အသိဉာဏ်ပျောက်ပြီ၊ လူ့ဇာတင်း တစ်ဦးလို့

နေနိုင်တယ်လို့ပြောကြတယ်၊ အဲဒါ အမှန်ပဲလား'

ရှန်းလိ မျက်နှာ ပြူးယောင်သန်းလာ၏။

'ကိုယ်ပိုင်အသိဉာဏ်ပျောက်ဆယ်တုတ်လမ်း'

၅၂ မိုးရွာရီ

လူငယ်က

'ဟုတ်ပါတယ်၊ တချိုးအပတ်ဆုံးရှုံးကြတယ်၊ တချိုးအ
တော့လဲ၊ ဆေးတစ်မျိုးမိဆွေးတဲ့အကွက် ကိုယ်ပိုင် အသိဉာဏ်
ပျောက်ပြီး ယမခင်း၊ မဒီးတော်ခိုင်းသမျှကို လူကောင်းတစ်ဦး
လိုလုပ်နိုင်တယ်တဲ့'

ရှန်းလိက လူငယ်ကိုစိုက်ကြည့်လိုက်၏။

ထိုနေ့စဉ်

သူ၏ နဖူးကို ပြန်းခနဲရိုက်လိုက်၏။

'ဇာတ်လိုက်လေကွာ၊ မင်း ဒီလောကထဲထဲမယ်လို့ ကျွန်
မထင်ပါဘူး'

လူငယ် လက်အပြု၏။

'သိပ်လဲ အထင်မကြီးပဲ နဲ့ ကျုပ်က အဲဒီလောကထဲထဲသိတာ
ပေါ့၊ ဒီထက်ပိုသိတော့ပါဘူး'

ရှန်းလိက

'မင်း ဒီလောကထဲထဲမယ်လို့ လုံလောက်နေပြီဦး'

လူငယ်က

'ဘယ်လုံလောက်မလဲ၊ ကျုပ် ဒီထက်ပိုသိချင်လို့ ခင်ဗျားထံ
ပေးတာပေါ့'

ရှန်းလိက

'ကျုပ်လဲ မင်းအခုသိတာကလေးကပ်ပဲသိတာပေါ့'

လူငယ်မျက်နှာ ရုတ်ခြည်တင်းမာလာ၏။

'မပြုနိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျားလိပ်ပြောနေတာ'

ရှန်းလိ ကလေးမပြောတော့ပါ။

လက်ဆံမှဝါးဗူးလေးကို ဘာစိုက်ကြည့်နေလိုက်၏။

လူငယ်သည် ရုတ်တရက် လက်တစ်ဖက်ကိုရှေ့သို့ ဆန့်ထုတ်
သည်။

ရှန်းလိ၏ လက်ကောက်ခတ်ကို ဖမ်းဆုပ်လိုက်ခြင်းဖြစ်လေ
သည်။

လူ နည်းငယ် ထားစိုက်လိုက်သော အခါ--

ရှန်းလိ မျက်နှာရှုပ်မဲသွား၏။

လူငယ်က

'မပြောပါခင်ဗျား၊ ကျုပ်က နိပိုသိဘယ်ဟုတ်သေး၊

ရှန်းလိက ဆက်ပြစ်ချလိုက်၏။

သူ့ဘက် လူငယ်ကို အရုဏ်အပက်မိသ၏။

ထိုကြောင့်

ယမခင်းကျွန်းအကြောင်းကို ထပ်မံ မပြောလိုတော့ပါ။

အဲဒီကျွန်းပေါ်သို့ လူငယ် ဆွမ်းမည်ဆိုလျှင် ပြန်တွေ့ရန်
အလွန်ပင်မလွယ်ကူတော့ပါ။

လူသည် လူငယ်ကို ခင်ခင်လေးပြုဖြစ်၏။
 ထို့ကြောင့်
 အဲဒီကျွန်းအကြောင်းကိုမကြောက် ငြင်းဆန်ရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်
 သည်။
 သို့သော်...
 လူငယ်က အတင်းအကျပ်မေးလေချေပြီ။
 မပြောလျှင် သူ့အား အန္တရာယ်ပြတော့မည်လော့မသိပါ။
 ရှန်းလီ မျက်နှာရှုံ့မဲ့ ရင်း...
 'ကျုပ်လတ်တို့ အရင်လူတိုင်း၊ ပြီးမှ စကား ပြောကြတာ
 ပေါ့'
 လူငယ်က လက်ကို လွတ်မပေးသည့်အပြင် မျက်နှာတင်း
 တင်းဖြင့်...
 'မလွတ်နိုင်ဘူးဗျ၊ ကျုပ်သိချင်တာကို ပြောပြမှ လွတ်မယ်'
 ရှန်းလီ သတ်ပြင်းချလိုက်၏။
 သူ၏ စေတနာကို လူရွယ်က တချိန်တွင် သဘောပေါက်
 အစပေလိမ့်မည်။
 'ကောင်းပြီ၊ စောစင်းပြီ၊ မင်းသိစာရထက် ကျုပ်ပိုသိတယ်'
 ကျုပ်ပြောပြမယ်'
 လူငယ်က
 'ခင်ဗျားတတယ်ပြောတာလား'
 ရှန်းလီ ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။
 လူငယ် လက်ကိုလွတ်ပေးလိုက်၏။
 ရှန်းလီ လက်ကိုပွတ်သပ်ဆုတ်နယ်ရင်း...

'ဒီမှာ ဆူငယ် မင်း သိပ်စိတ်မြန်တယ်၊ စိတ်မြန်တဲ့ လူတော
 အများ ထူထပ်တယ်ထင်'
 လူငယ် ကောင်းပန်လိုက်၏။
 'စိတ်မရှိပါနဲ့၊ ကျုပ် စိတ်အောကြီးသွားလို့ပါ'
 ရှန်းလီက
 'ထားပါတော့လော့ မင်းမေးတာကို ကျုပ်က ဘာဖြစ်လို့
 မပြောချင်တာလဲ သိသား'
 လူငယ်က
 'ဘာဖြစ်လို့လို့'
 ရှန်းလီက
 'မင်းလို ငယ်ရွယ်နုနယ်တဲ့ လူငယ်ကလေးထဲမှာ လျှပ်စစ်
 နှိုင်းတစ်ကို လုပ်ရတဲ့ အသိဉာဏ်ကင်းမဲ့တဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်
 စွားမှာ စိုးရိမ်လို့ကွ'
 လူငယ်က လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်၍ ကရိုဘသေပေးလိုက်၏။
 'ခင်ဗျား စေတနာကို အသိမှတ်ပြု လေးစားပါတယ်ဗျာ၊
 ကျွန်တော် ကို'
 သူ စကားမဆုံးမီ ရှန်းလီ သက်ကရာဇ်ပြလိုက်၏။
 'ရဝါတယ်၊ စောစင်းပန်စရာပေလို့ဘူး၊ မင်းကို တားမရမယ့်
 အတူတူ မင်းသိတာကို ပြောပြခြင်းနဲ့ မင်းကို ကူညီရတော့မှာ
 ပေါ့'
 လူငယ်က
 'ခင်ဗျားကျုပ်ကို ကူညီဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသား မဟုတ်သား'
 ရှန်းလီက

'တုတ်တယ်'

လူငယ်တ

'အဲဒါက ပြစ်လိုက်'

ရှန်းလီ လူငယ်ကို စေ့စေ့ ကြည့်လိုက်၏။

'စတားမစပ် မင်းကို ပေဒင်တစ်ခုဟော့ရဦးမယ်'

လူငယ်တ

'အခုမှလဲဗျ'

ရှန်းလီက

'မင်းကို ယမမင်းကျွန်းအကြောင်း ပြောတာက ကုန်သည်ရှန်း

ဆင်မတုတ်လား'

လူရွယ် အံ့တံး၊ သင့်ဆွေးလေ၏။

ရှန်းလီကို မယုံကြည်နိုင်စွာ ကြည့်လိုက်၏။

'ကုန်သည်ရှန်းယင်ကို သိတယ်ဟုတ်လား'

ရှန်းလီ စေ့ စေ့ ငါးညိတ်လိုက်၏။

လူရွယ် စကားပြင်ချလိုက်၏။

သူက ငြင်းဆန်၍ မရပါ။

သူ့ကို ယမမင်းကျွန်း အကြောင်း ပြောခဲ့စေ့မှ ကုန်သည်

ရှန်းယင်ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

* * *

လူရွယ်သည် ရှန်းယင်၏ စကားကို စိတ်ဝင်စားရာမှ ယခု

ဤနေရာသို့ ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်လေသည်။

လူရွယ်က ဒေါင်းညိတ်လိုက်၏။

'မခံပါတယ်ဘာ ကုန်သည်ရှန်းယင် ပြောလိုက်တာပါ'

ရှန်းလီ ငွေကြားစွာ ပြောလိုက်၏။

သူက ထပ်မံပြောလိုက်သည့် စကားတစ်ခုနဲ့သည်-

လူရွယ်ကပို ပို၍ ငါးညိတ်အံ့တံး၊ သင့်ဆွေးလေ၏။

'ကျုပ်နဲ့ရှန်းယင်အညီအစ်ကိုတော်တယ်ဗျ'

လူရွယ်မျက်လုံးပြာ၍ ပြန်မေးလိုက်၏။

ရှန်းလီက

'ဟုတ်တယ်'

လူရွယ်က မယုံကြည်နိုင်စွာ ဖြစ်ခဲ့၏။

ကုန်သည် ရှန်းယင်သည် အလွန်ချမ်းသာသူ တစ်ယောက်

ဖြစ်၏။

ယခု-

သူ့ရှေ့ရှိ ရှိနေသော ရှန်းလီသည် တညတရ ပေဒင်ဆရာ

တစ်ဦးသာ ဖြစ်၏။

မည်သို့ ဆွေးသား တော်စပ် နေရပါသနည်း။

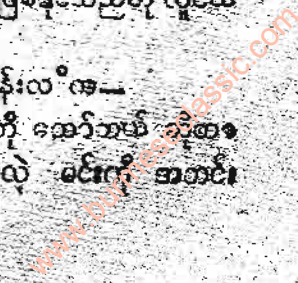
ရှန်းလီသည် လိုမိသော ပြောခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်ဟု လူငယ်

ထုတ်ဆင်၏။

သူ၏ စိတ်ကစားကို ခိုင်မာသည် ရှန်းလီက-

'ရှန်းယင်လို့ လူမျိုးနဲ့ ကျုပ် ညိတ်ကို ဆော်ဘယ် ဆိုတာ

မင်းသက်ခိုင်မှ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်ဆဲလဲ မင်းကို အတင်။



အကြပ် မယုံနိုင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်... ယမမင်းကျွန်းအကြောင်းကို ပြောပြ တစ်စတစ်ခု ရှန်းယင် ကိုယ်တိုင်ပဲ မဟုတ်ဘူးအေး။

‘အမှန်ပါပဲ၊ သူက တိုက်တန်းလို့ရဲ့ ကျုပ်အခု ဒီနေရာကို ရောက်လှစေတာပေါ့’

‘ယမမင်းကျွန်း၊ အကြောင်းကို ကျုပ်က သိတန်သလော့က် သိတယ်လို့ မင်းကို မပြောဘူးလား’

‘ဟင့်အင်း... မပြောဘူး၊ ဒါပေမယ့်... သူက ပြောပါလေ၊ အယ်’

‘ဘာပြောတာလဲ’

‘ယမမင်းကျွန်းအကြောင်းကို ပြောပြနိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက် ရှိတယ်တဲ့၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်လူဘယ်ဝါ ဆိုတာတော့ မပြောပြ လိုက်ဘူး’

ရှန်းလံ အားပါးတရ ရယ်မိ၏။

ဟား ဟား ဟား ကျုပ်အစ်ကိုက လူငွေ တုန်သည် အစီယောတ်၊ သူက ကျုပ် ပေခင်ဆရာ လုပ်နေတာကို သိပိ သဘောကျတာ မစွတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်နာမည်ကို ဘယ် ပြောချင်ပါမလို့’

လူငယ်သည် ရှန်းလံထံ စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်း သွားမည်ကို စိုးရိမ်လာမိ၏။

လူသိလိုသည်မှာ ယမမင်း၏ သမီးတော် လျှ မိန့်အကြောင်း ကိုသာ ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် စကားပြတ်လိုက်၏။

‘ကဲ... ခင်ဗျားတို့ ကိစ္စကို ထားပါဦး၊ ကျုပ်ကို ယမမင်း ကျွန်း အကြောင်း ပြောပြပါ’

ရှန်းလံ အ...။

‘ကဲ... ကဲ... မင်းမေးချင်တာ မေး၊ ကျုပ်က ပြောဖို့ တစ်ဆင့် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ’

လူငယ် နှစ်ခေါင်းရှုံ့ မိ၏။

‘ခင်ဗျား ဒီလိုပဲ ပြောနေတာပဲ၊ ဒီတစ်ခါမှ မပြောရင် တော့ ကျုပ်အဆိုး မဆိုခဲ့တော့’

သူ အားရပါးရ ရယ်မိ၏။

လူငယ်လည်း ရယ်သည်။

သူ၏ စိတ်ထဲ၌ လူငယ်သည် ရယ်မောလိုက်သော အခါ အလေးဆန်သွားသည်တူ ထင်မှတ်မိလေ၏။

သူက ပို၍ နားမြာအာ၏။

သို့သော်...။

လူငယ် မေးသမျှကို ဖြေမည်ကလည်း ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ သည်။

သုတို့နှစ်ယောက်သည် အတန်ကြာမှ ရယ်မောခြင်းကိုရပ်
တန့်လိုက်၏။

ရှန်းလီက...

ကဲ...ကျုပ်ဖြော့မယ်ကွယ်'

လူငယ်က

'ယမမင်းကျွန်းမှာ ယမမင်းရွဲ သမီးဘော် လျှံ မိန့်ရှိတယ်နီ'

အခု တကယ်ပဲလား'

'တကယ်ပဲပဲ'

'သုက ယမမင်းကျွန်းပေါ် တက်သွားသူ အားလုံးကို သတ်
စစ်တပဲလား'

သူ ခေါင်းခါယမ်း၏။

ကျုပ် ပြောပြပြီးပြီလေ။ သုက ယမမင်းကျွန်းပေါ် တက်လာ
တဲ့ လူတွေထဲမှာ မလိုလားတဲ့လူကို ရှင်ပစ်တယ်။ လိုအားတဲ့
လူတို့ကျေနာအတိတ်မေ့အောင် နိယမိင် အသိဉာဏ်ပျောက်
အောင် ဆေးတိုက်လိုက်တာပဲ။ ခါတွေ ကျုပ်ကြွားဖူးတာနဲ့နော်၊
မုလ်စီနဲ့ တပ်အုပ်မြင်အခု မဟုတ်ဘူး'

လူငယ်က

'အခုကြိုတော့လေ။ သုက သိုင်းပညာ တစ်သလား'

သူ အနည်းငယ် ပြုံးလိုက်၏။

'လျှံ မိန့်က ခေးသိုင်းနဲ့ သိုင်းပညာကို ထိပ်တန်း အဆင့်ထိ
တတ်မြောက်တယ်။ ပြီးတော့ လောကပေါ်မှာလည်း တုန့်ခါစရာ
မရှိအောင် ချောတယ်'

လူငယ် ကရံစုံတစ်ခုကို သတိရအေး၏။

'ခါနဲ့ သုက သိုင်းသမားတွေကို ကိုယ်ခိုင် အသိဉာဏ်
ပျောက်အောင် လုပ်ပြီးရင် ဘုရားခိုင်းမှလဲ'

သုက မျက်မှောင်ကုတ်၍ ဆတ်ပြေး၏။

'ခါမမင်းခိုင်းမှလား။ လယ်ထွန်ခိုင်းမှလား။ လူသစ်

ခိုင်းမှ လား။ စစ်ဘိုက်ခိုင်းမှလား။

ရှန်းလီ၏ မျက်နှာ မသိစလောက် ပျက်ယွင်းသွားအောင်

သည်။

သူက ချစ်ချင်ပင် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

'ခါတော့ ကျုပ် တယ်သိလဲ။ သိချင်ရင် လျှံမိန့်ကို သွား

ပေးပါလား'

လူငယ် ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ညိတ်မိ၏။

'အောင်ပြီ၊ ကျုပ်သွားမေးမယ်'

သူက ပြောပြ၊ တိုင်ရာမှ ထသည်။

ရှန်းလီက သူ့အား စိုက်ကြည့်ရင်...

'မင်းက တယ်လိုလုပ် သွားမှလဲ'

လူငယ် ပြုံး၍...

'လှေနဲ့ သွားမှာပေါ့'

သူက လှေခင်ပြုံး ပြုံးမိ၏။

'မင်းကို တယ်လေလေမှ လိုက်ပြီမှ မဟုတ်ဘူး'

လူငယ် တခဏ တောဝေအားငါး

ထိုနေ့က

ရင်တိုနေသူလိုက်ပြီး ကိုယ်ကိုယ်ကို လက်ညှိုး ထိုးပြလိုက်

သည်။



'လှေတစ်စင်း ဝယ်ပြီး ကိုယ်တိုင် လှော်သွားမယ်' -
သူ ခေါင်းညိတ်သည်။

'ဒီအကြံ ဆောင်တယ်'

လူရွယ်က ပြုံးလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်က ယမင်းကျွန်းကို ရောက်အောင် သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်
ပြီးပြီ။ ဘယ်လို အန္တရာယ်ပဲလဲပါစေ။ ကျုပ်က ကျော်လွှား
ရမှာပဲ။ ကျုပ်သိချင်တာကို ပြောပြတဲ့အတွက် ထွေးဇူးအများ
ကြီး တင်ပါအယ်။ ခွင့်ပြုပါဦး'

သူက ပြောပြီးသည်နှင့် ထိုနေရာမှ တစ်လှမ်းချင်း လှမ်း
ထွက်သွားလေ၏။

ရှန်းလီသည် လူငယ်ထွက်သွားသည်တိုင် ဆိုင်ရာမှ မထွက်
အေးဆေးစွာ ကြည့်နေလိုက်သည်။



လူရွယ်သည် ခြေလေးငါးလှမ်းမျှ လှမ်းပြီးသောအခါ ခြေ
လှမ်းကို ရပ်တန့်လိုက်လေ၏။
တစ်ဖန်...

ရှန်းလီဆိုင်နေသော စားပွဲအနီးသို့ ပြန်လည် လျှောက်လေ
သည်။

'ခင်ဗျား ကျုပ်ကို တစ်ခုခု ပြောချင်နေသေးတယ် မဟုတ်
တာ'

သူက ပြုံးလိုက်၏။

'ပြောချင်တာမဟုတ်ဘူး။ မေးချင်တာပါ။'

လူရွယ်က အံ့အားသင့်သင့်ဟန်ဖြင့်--

'မေးချင်တာ စုတ်လား'

'ဟုတ်တယ်'

လူရွယ်က--

'ဘာမေးမှာလဲ'

ရှန်းလီက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...

'ယမင်းကျွန်း ဘယ်မှာရှိသလဲဆိုတာ မင်းသိသလား'

လူရွယ်ပါ။ ဖိတ်ပိတ်သွားလေ၏။

အမှန်တော့ သူသည် ဤနေရာသို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်မှ နှစ်

နှစ်ခန့်ပင်ရှိချေပြီ။

ယမင်းကျွန်းအကြောင်းကို မေးမြန်းစုံစမ်းခဲ့ပါသည်။

သို့သော်--

ဘယ်သူ့အမူ အဖြေမပေးပါ။

သူသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်ကာ ဤ ပင်လယ်နက်

အောက်ဆိုင်သို့ ရောက်လာခြင်းဖြစ်၏။

ပင်လယ်ပြင်ထဲသို့ ကြည့်လျှင် ကျွန်းအလေးများစွာ ရှိထေ

သည်။

၆၄ မိုးကျော်သူ

သို့သော်...

မည်သည့်ကျွန်းက ယမမင်းကျင်းဖြစ်သည်ကိုမသိပါ။

အကယ်၍ တစ်စုံတစ်ယောက်က သာ ရွှန်းလုံအပြင်လိုက်
ပို့ဆောင်ပေးမှသာ သူက ယမမင်းကျင်းသို့ ရောက်ရှိမည်ကို နား
မည်လိုက်လေ၏။

သူက သတ်ပြင်းချလိုက်သည်။ ရွှန်းလုံတို့ တစ်ချိန်ကြား
လိုက်သည်။

ရွှန်းလုံ၏မျက်နှာတွင် မည်သည့်အမူအရာမျှ မတွေ့ရ
ထုက မိမိ၏ထိုင်ခုံနေရာတွင် ပြန်လည်ထိုင်ချလိုက်တော
သည်။

— ၈ —

စွန့်စားခြင်းခရီး

ရွှန်းလုံသည် ထိုင်နေ၏။

လှူဂွယ်ကလည်း ထိုင်နေ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်မျှ မျက်နှာချမ်းဆိုင်ထိုင်နေကြသော်လည်း
တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားမပြောကြပါ။

ပင်လယ်ရေပြင်အား ပြတ်၍ တိုက်ခတ်လှစေသောသေသည်
အားစိမ့်ပြီး ဆားငန်နံ့ပါနေ၏။

ပြေးလွှဲလွှဲအရောင်သန်းနေသောပင် ပင်ဆယ်နှင့် မြူလှလှ
သစ်ပြင်တို့သည် လှန်စူးပန်ရပြီး လှပနေ၏။

စိတ်ကြည်နူးပွယ်ပင်ဖြစ်၏။

သို့သော်...

သူတို့နှစ်ယောက်သည် စိတ်ပျော်ရွှင်ကြည်နူးခြင်းမရှိပါ။
လူငယ်သည် ရှန်းလီပြောလစာမည့်စကားကိုစောင့်မျှော်နေ
သည်။

ရှန်းလီက စကားမပြောပါ။
အချိန်များတရွေ့ရွေ့ကုန်ဆုံးသွားလေပြီ။
ပင်လယ်နဂါးစားသေခတ်ဆိုင်တွင် တည်းခိုနေစေမယ့် လူ
အနည်းငယ်မှလွဲ၍ လူများ ကျပါ။ အားပြီဖြစ်၏။
ရှန်းလီက စကားစတင်ပြောဆိုလိုက်၏။

‘ကျုပ်သွားမှဖြစ်ခဏမှမယ်’
လူငယ်က အံ့အားသင့်သွားသည်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’
ရှန်းလီက...
‘ညော်... ဒီဆိုင်မှာ ကျုပ်တို့ထိုင်နေတခါကြာပြီလေ။ သွား
ဖို့ စောင့်ပြီပေါ့’

လူငယ်၏မျက်နှာနီမြန်းလာလေ၏။
ထိုင်နေရာမှ ဝုန်းခနဲထရပ်လိုက်၏။
လတ်ကလည်း ခါးမှစားဆီဆီရာထီသွားလေသည်။
‘ကျုပ်သိချင်တာကိုမပြောပဲ ခင်ဗျား မသွားရဘူး၊ ခြေ
စာစလှမ်းထပ်တိုးတခါ ခင်ဗျားကို ကျုပ်သတ်ပစ်မယ်’
ရှန်းလီက စိတ်မခက်စွာဖြစ်သွားလေသည်။
‘မင်းအထက် စိုးရိမ်လို့ ကျုပ်က မပြောတာပါဘူး’
လူငယ်က...

‘ခါဖြင့် အစကတည်းက စောမခပြောပါနဲ့လား။ အခု
တော့...’

လူ၏စကားမဆုံးမီ ရှန်းလီက...
‘မင်းက ရှန်းယင်နဲ့ရင်းနှီးတဲ့လူမှန်းမသိလို့ပါ။ ကျုပ်အစ်ကို
စိတ်ဆွေကို ယမင်းကျွန်းမှာ ဘဝမဆုံးစေချင်လို့ပါ’
လူငယ်က...

‘မလို့ချင်ဘူး၊ ခင်ဗျားပြောကိုပြောရမယ်’
ရှန်းလီသည် သစ်ပြင်းချလိုက်ပြီ။

‘မင်း ကတယ် သွားမယ်ပေါ့’
လူငယ်က...

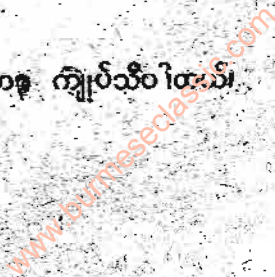
‘ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားမပြောရင် ကျုပ်က သက်ရမှစပဲ’
ရှန်းလီသည် လူငယ်၏စိတ်ကိုနားလည်မိလေသည်။
သူက သက်ပြင်းကို လေးပင်စွာချလိုက်ပြီ။

‘အင်း... နေ့တစ်မှ ကျုပ်ကို အပြစ်မတင်ပါနဲ့၊ ကျုပ်
ပြောပြပါတော့မယ်’
လူငယ်က...

‘ခင်ဗျားလိမ်မပြောနဲ့နော်’
ရှန်းလီ၏မျက်နှာမဲသွားပြီ။

‘မင်းက တကယ်လုပ်မယ်လူစားဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်။
မင်းကို လိမ်မပြောရပါဘူး’

လူငယ်က ပြုံးလိုက်လေ၏။
‘ဒီလိုမှပေါ့၊ ကဲ... ပြောပေတော့’



၆၈ ရိုးကျော်စွာ

ရှန်းလုံသည် ချောင်းအစ်ချစ်တန်လိုက်ပြီး စကားစ
လိုက်၏။

ကျွန်ုပ်ပြောမယ့်အကြောင်းအရာက နှည်တယ်၊ မင်းသည်၊ ငါ
ပြောနားထောင်ပါ။

လူငယ်က...

အေးအင်းပါပြီ။

ရှန်းလုံသည် မင်္ဂလာပြင်တစ်နေရာဆီသို့ ဝေးကြည့်လိုက်
ပြီး စကားစလိုက်လေတော့သည်။



ရှန်းလုံ၏မျက်လုံးထဲ၌ အရိပ်အယောင်အချို့ စွန်းထင်းနေ
သည်။

မိမိပင်လယ်ကမ်းခြေရှိ တစ်မိုင်အကွာမှာ ထင်းရှူးမြို့လေး
တစ်မြို့ရှိတယ်။ အဲဒီမြို့လေးရဲ့ တောင်တစ်ခုမှာ ပင်လယ်ကမ်း
ခြေရှိတယ်။ အဲဒီမှာ ကျော့ခတ်တုံးကျော့ခတ်ခဲလေးတွေ ငုပ်ပြုပြီး
ရှည်လျားတဲ့ ကျော့ခတ်တံတားပေးရဲ့ ဗဟာဝအလျှောက်ပြစ်
ပေါ်နေတယ်။

လူငယ်က အံ့အားသင့်သွားသည်။

ကမ်းခြေကနေ ပင်လယ်ထဲကို သိုးထွန်နေတဲ့ ကျော့ခတ်
တံတား... ဟုတ်လား။

ဟုတ်တယ်။

ဂီတံတားအေး တယ်လောက်ရှည်လေး

မိုင်ဝက်ကျော်ကျော်ရှည်မယ်ထင်တယ်။ အဲဒီနေရာမှာ ခေ
အန်ကယ်၊ လှိုင်းတံပိုးကြီးတယ်။ သဲပန်လူတစ်ယောက်အ
ကျော့ခတ်တံတားအစွန်းကိုရောက်ဖို့မလွယ်ဘူး။

လူငယ်၏ ဦးနှောက်ထဲတွင် တစ်ချက်လင်း၊ ခတ်လှမ်း

မိကျော့ခတ်တံတားအစွန်းကိုရောက်ရင် ယမင်းကျွန်းဆို
ရောက်မယ် ဟုတ်လား။

ရှန်းလုံက ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

ဟုတ်တယ်။

လူငယ်က ပြုံး၍...

ခါဖြင့် ယမင်းကိုသွားဖို့ ဘာမျှားခတ်လို့ ထဲဗျ

ရှန်းလုံက ပြုံး၍...

ဒီလူခတ်လွယ်ရင် ထူတိုင်းသွားကြစေပါ။

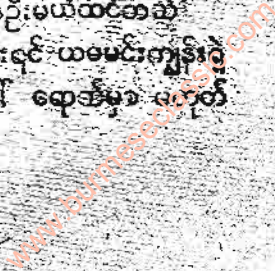
လူငယ်က ရှက်ပြုံးပြုံးလိုက်၏။

ဟုတ်သားဝါ ခင်ဗျားပြောစရာ ကျန်ဦးမယ်ထင်တယ်။

ခါခါပါ ကျော့ခတ်တံတား ဆိုးသွားရင် ယမင်းကျွန်းရဲ့

ခေါင်းစဉ် ပထမ အောင်မြင်ပြီး ကျွန်းပေါ် ရောက်မှာ မဟုတ်

ဘူး။ ကောင်းပြီ... ဆက်ပြောပါဦး။



၇၆ မိုးတျော်သူ

တံတားဆုံးရင် ယမမင်း ကျွန်းရဲ့ တံတား အဆယ်မှစ
ကျော့ရယ်ဆောင်တစ်ခု ရှိတယ်

ကျော့ရယ်ဆောင် ဟုတ်လား

ဟုတ်တယ်၊ တော်တော်ကြီးတဲ့ ကျော့ရယ်ဆောင်ပဲ၊ ထင်း
ရှူးမြို့က လူတွေကတော့ အတိတ်မေ့ ဝက်ပါကျော့ရယ်ဆောင်
လို့ ခေါ်အယ်

လူငယ် အံ့အားသင့်သွား၏၊

အတိတ်မေ့ ဝက်ပါ ကျော့ရယ်ဆောင် ဟုတ်လား

ဟုတ်တယ်

နာမည်က အတော် စပျော့ဆန်တစ်ပဲ၊ ဘယ်သူပေးတော့မလို့
ခေါ်ဘူး

ရှန်းလီ ခေါင်းခေါယမ်း၏၊

ကျုပ်လဲ မသိဘူး၊ ယမမင်းကျွန်းအကြောင်း လေ့လာတဲ့
အခါ အတိတ်မေ့ ဝက်ပါကျော့ရယ်ဆောင်နာမည်က ပါလား
ပြီးသားပဲ

ထူးထူး

ဟုတ်လား၊ အတိတ်မေ့ ဝက်ပါ ကျော့ရယ်ဆောင်နဲ့ ယမ
မင်းကျွန်းကို ဘယ်လို ဆက်စပ်နေတယ် ဆိုတာ ပြောစမ်းပါ
ဦးဗျာ

ရှန်းလီက မျက်နှာကို တည်လိုက်၏၊

ကျုပ် ပြောတာကို သေချာ မှတ်ထားပါ

လူက ခေါင်းညိတ်မိ၏၊

ရှန်းလီက

ပူးစာနတ်ဆိုး (၄) ၇၁

ကျော့ရယ်တံတားဆုံးသွားရင် အတိတ်မေ့ ဝက်ပါကျော့ရယ်
ဆောင်ကို ရော့ဖော်မယ်၊ ဒီထက်ပိုပြီး ကိုယ်သဘောနဲ့ ကိုယ်သွား
လို့ မရတော့ဘူး၊ တကယ်လို့ မင်းက ယမမင်းကျွန်းကို သွား
မယ်ဆိုရင် အော်ခေါ်ရလို့ မိမယ်

ဘယ်လို အော်ခေါ်ရမှလဲ

လျှို့မီနီ...ခင်ဗျားဆီကို ကျုပ်လဲသေချင်တယ်လို့ အော်ရမယ်၊
သွားခွန်းတိတိ အော်ပါ၊ မင်းကို ဆက်သွယ်မယ့်သူ ရောက်လာ
အိမ်မယ်

လူငယ်မှစ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ပြစ်သွားလေတော့
သည်၊

ယမမင်းကျွန်းသို့ မဆောက်ဖူးသော်လည်း ကိုယ်တိုင် တိုက်
ထိုး ရောက်နေသလို ခံစားမိ၏၊

ရှန်းလီ ဆက်ပြောလိုက်ပြန်၏၊

မင်းက အဲဒီလို အော်ပြီးရင် မင်းဆီကို လူ တစ်ယောက်
အစဆီ မိမယ်၊ အဲဒီလူကို သတိထားပါ

အစပြစ်လို့လဲ

www.burmeseclassic.com

သုတ မင်းကို သတ်မယ်လို့ ပြစ်နေလို့တဲ့
သူ မျက်လုံးပြူးသွားလေ၏။

ရန်လဲက...

ယမမင်း ကျွန်းကို တော်ရုံထန်ရုံလူ လာလို့ မရခဲ့တောင်
တားဆီးမယ် သူမိ

ထိုစကားကြားမှ ထူသဘောပေါက် နားလည် လာလေ
သည်။

လက်စသတ်တော့ ယမမင်းကျွန်းကို လာသင့်တယ်၊ မလော
သင့်ဘူးဆိုတာ အရည်အချင်း စမ်းသပ်တာပေါ့ ဆုတ်လား

ဟုတ်တယ်... အရည်အချင်း စမ်းသပ်တယ် ဆိုတာထက်
စကားလှအောင် ပြောတာပါ။ အမှန်တော့ ဘုရားကိုယ်သေ
တိုက်ခိုက်ရတာပဲ။ မင်းက သူ့ကို နိုင်မှ ယမမင်း ကျွန်းပေါ်
ဇွေးရမှာ မနိုင်ရင် သေရမှာပဲ

၁။ လူငယ်က ပခုံးတစ်ချက် တွန်လို့မိ၏။

ယမမင်း ကျွန်းပေါ် ဆွေးရမည့် အရေးမှာ လုံးဝ မလွယ်
ကူပါ။

သို့သော်...

လူက သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှု အပြည့်ရှိ၏။

အန္တရာယ် အပေါင်းကိုလည်း ကျော်လွှားနိုင်လိမ့်မည်ဟု
ထူထဲ ယုံကြည်မိ၏။

ထိုကြောင့်...

ရင်ကို တော့၍...

တို့... အရည်အချင်း စမ်းတာလေ့စက်တော့ ကျုပ်က မမူ
ပါဘူး။ ကျုပ်ကို ကြိုက်သလို စမ်းသပ်နိုင်ပါ့မယ်

ရှန်းလဲက ခေါင်းခေါ်ယမ်း၏။

အပြောမကြီးနဲ့ ဇွေးမင်း သူတို့ကို အဆင်သေးရင် မှား
ထိမ့်မယ်၊ အဲဒီနေရာမှာပဲ အဆင်မပြေတာတွေ သိုင်းသမား
တွေ အများကြီးပါပဲ

ကျုပ်က ဆုတိုလို လူစားထဲမှာ မပါဘူး

မင်းက ထိပ်တွန်းရောက်နေတဲ့ သိုင်းသမားဆိုတာ ကျုပ်
ယုံကြည်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းနဲ့ လာရောက် ယှဉ်ပြိုင်မယ်
လူနာလဲ မင်းထက် ပညာပေးချေတယ်။ လျှပ်နံ့က မင်းသာ
တေးသိရင် မင်းကို နိုင်တဲ့လူဆို ရွေးလွှတ်မှာပဲ

လူငယ်က နှုတ်ခေါင်းရှု့ ထိုက်၏။

ကျုပ်လဲတာကို သူက ဓားယာလို့လုပ် သိမှာလဲ

ဒါတော့ ကျုပ်မဆိုဘူး။ မင်းက ချားသမားဆိုရင် သူက
ချားသမားပဲ။ သူက မင်းထက် ပိုမိုဆိုင်ရင် လာဘ်နစ်မင်းနဲ့
အဆင်အတန်း ပိုမိုကုန်လို့မို့ ရွေးလွှတ်မှာ

သူက ခေါင်းကို ဆက်ခနဲ ညှိတ်လိုက်၏။

ထားပါတော့ခလ... တဘယ်လို သူ့စေလွှတ်လိုက်တဲ့လူကို
ကျုပ်က နိုင်ရင်ရော

မင်း ယမမင်းကျွန်းပေါ် သွားဖို့ ဝတေ အဆင့် သောက်
မြင်ပြီပေါ့

ဒါဖြင့် ဓုတ်မအဆင့်အရော့

'မင်းက နိုင်ကစနဲ့ ကျေခက်ဆေခင် တစ်ဖက်မှာ လှေတစ်စင်း ရောက်လစလိမ့်မယ်'

'ထူထ ကျုပ်ကို ယမမင်း၊ ကျွန်းပေါ် လိုက်ဖို့ ပေးမယ် လူလား'

'ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ် သူ့ကိုလွှဲ သတိထားရမယ်'

လူရွယ်က သဘောတူစွာ ပြုံးလိုက်၏။

သူ့သည် ဤနေရာသို့ မလစမိတပင် လူတိုင်း လူတိုင်းကို သတိထားပြီး ဆက်ဆံခဲ့၏။

နတ်မျက်စိ ဗေဒင်ဆရာရှန်းလ ကိုပင် သတိထားပြီး ဆက်ဆံနေသည် မဟုတ်လား။



လူငယ် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'စိတ်ချပါ၊ လှေသမားကိုလည်း ကျုပ်က နိုင်အောင် တွတ်နိုင်မှပေါ့'

'မင်းကလဲ တိုက်ခိုက်ဖို့ကို စိတ်ထက်သန်နေတော့ကိုး၊ သူတို့က မင်းကို နည်းမျိုးစုံနဲ့စမ်းမှာ၊ တိုက်ခိုက်မှုစွမ်းရည် ဥာဏ်

ရည်ညွှန်သွေး အစရှိတာပေါ့ကွာ၊ ငါလည်း တိတိကျကျ မသိဘူး'

'စိတ်ချပါ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် ယုံကြည်နေမှတော့ ဘုရားကို များ ကြေခတ်ရဦးမှာလဲ'

ရှန်းလိ ပြုံးလေသည်။

လူငယ်က...

'ဒါထက် လှေသမားကို ကျွန်တော်က ဘယ်လိုသတိထားရမှာလဲ'

ရှန်းလိသည် မထူးဘေစွပြုဖြစ်၍ စကားတုန်ပြောရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

'ငါပြောပါမယ် လှေသမားက မင်းကို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ဖိတ်ခေါ်လိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ ယမမင်းကျွန်းပေါ် လစထဲအတွက် ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ အရက်တစ်ခွက်တိုက်လိမ့်မယ်'

'နောက်တော့'

'ပြုံးပြီလေ'

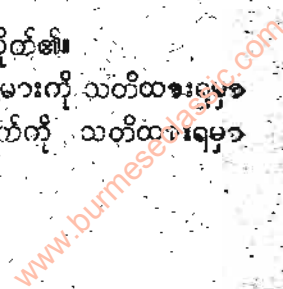
'ပြုံးပြီစုတ်စား'

'ဟုတ်တယ်လေ'

လူငယ်သည် ရုတ်တရက်ထောင့်လိုက်၏။

'ကျွန်တော်သိပြီ၊ ကျွန်တော် လှေသမားကို သတိထားစရာမတွေ့ဘူး၊ လှေသမားတိုက်မယ် အရက်ကို သတိထားရမှာမဟုတ်လား'

ရှန်းလိ ပြုံးလိုက်သည်။



၅၆ ဒိုးကျော်သူ

‘မှန်ဘယ် အဲဒီအရက်ဟာ ဘယ်လိုအရက်ဆို တရားရော သိ သကား’

လူငယ် အားရပါးရပြုံးလိုက်သည်။

ရှန်းလီ ဤမျှပြောခြင်းဖြင့် သူ့၏ နားလည်လားပြီဖြစ် သည်။

‘ဟာ...ဟာ...ဆေးစပ်ထားတဲ့အရက်’

ရှန်းလီ၏...

မဆိုးဘူး အဲဒီအရက်ကိုသောက်လိုက်ရင် ကိုယ်ပိုင်အသိ တောတို သူတစ်ယောက်ဖြစ်သွားမယ်။ အဲဒီလိုလူတွေဟာ လျှန်မိန့်ကိုတွေ့တော့ ဘာမှမခံအင်ပွယ်ရှိဦးမလဲ’

‘အင်း...ဒါထဲဟုတ်တာဘဲ အဲဒီအရက်ကိုသောက်တဲ့လူဟာ လျှန်မိန့်ကိုတွေ့တော့လဲ’ သူတို့အတွက် တာမမှမခံစားရတော့ သွား...

‘အသိဉာဏ်အင်းမဲ့တဲ့ လူတွေဝင်းအဖြစ်နဲ့ လျှန်မိန့်ရဲ့ အခဲ အပါးပြုစံတုန်းမှာပေါ့’

သူ့၏ စကားဆက်လိုက်သည်။

‘ဘေးတပြစ်ဖြစ် ဒီအရက်တစ်ခွက်အကြောင်းဟာ ခင်ဗျား ပြောတဲ့စကားတွေထဲမှ အဲဒါအတော်အတန်ပိုရှိဘယ်။ အဲဒီအရက် ထို့ပြင် တွေးတင်ပေးတယ်ဗျာ’

ရှန်းလီသည် သူ၏စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ သူ၏ သဘောထားကို အံ့ဩလေသေးသည်။

သူသည်...

ဤမျှသိထားသော်လည်း သွားရန် စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားပုံ လေသည်။

နှစ်ယောက်လုံးသည် စကားဆက်ပြောကြဘဲတိတ်ဆိတ် နုတ်။



တိတ်ဆိတ်မှုကို စတင်ဖြိုခွဲလိုက်သူမှာ ရှန်းလီပင်ဖြစ်သည်။ ‘တို့အရပြောနေတဲ့ အကြောင်းအရာတွေဟာ မြင့်နိုးသော သူတွေ’

လူငယ် ပခုံးတုန်လိုက်သည်။ ‘ပြည့်စုံသွားအောင် ခင်ဗျားဆက်ပြောပြပါဗျာ’

ရှန်းလီ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဆေးမိသွားတဲ့လူတွေကို လှေသမားထယမင်းကုန်းပေါ် အိမ်ဆွားသေးတယ်ကွ၊ ပြီးတော့မှ ကုန်းပေါ်က တုတ်တစ်ခု ပစ်ချတယ်’

သူ့၏ စကားဆက်လိုက်သည်။

'အဲဒီတွင်းအော့ဖော်မှ ငရဲပြည်ရှိတယ်လို့ ပြောကြတယ်။
တွင်းအောက်ခြေဟာ မည်းမှောင်နေပြီး တစ်ခါတစ်ရံမှ
ခမ်းရောင်နီ ဝင်းလက်သွားတယ်...'

'ဒါကြောင့် အဲဒီတွင်းကနေ အော့ဖော်ကိုဆင်းသွားရင်
ခမ်းငရဲပြည်ကိုရောက်တယ်လို့ ပြောကြတယ်'

လူရွယ် စိတ်ဝင်စားလေသည်။
ထိုစကားများကို သူ မကြားဘူးပဲ။
ထိုကြောင့်
ထပ်မံမေးလိုက်သည်။

'ခမ်းငရဲပြည်ဆိုတဲ့ တွင်းရဲ့အော့ဖော်ဘက်မှာ ဘာတွေရှိ
သလဲ'

ရှန်းလီ ခေါင်းခါယမ်းသည်။

'ငါလဲမသိဘူး'

'ခင်ဗျားသိတာ ကုန်ပြီလား'

'တုန်ပြီ မင်းကျေနပ်ပြီလား'

'ကျေနပ်ပါတယ် ဒါပေမယ့် တစ်ခုအောက်ထပ်မေးပါ'

၇၉

'မေးပါလေ'

လူရွယ်က ရှန်းလီအား မျက်တောင်မခတ်စိုက်ကြည့်လိုက်
သည်။

စကားတစ်ခွန်းကို အေးဆေးစွာပြောလေသည်။

'ဒီအကြောင်းတွေကို ခင်ဗျားဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ'

လူ၏အမူအရာမှ ပြောလေ့ရှိခြင်းအလျဉ်မရှိပါ။

'ငါက နတ်မျက်စိပေဒင်ဆရာဆိုတာ မင်းသိဘယ်နော်'
လူရွယ်က...

'ပေဒင်ဆရာဆိုတာနဲ့ ခင်ဗျားပြောတာကို ကျွန်တော်
ယုံကြည်ရမှာလား'

'ဒါကတော့ မင်းသဘောပဲ'

လူရွယ် မျက်မှောင်ကုတ်၍...

'ခင်ဗျားက ယမမင်းကျွန်းက လူတစ်ယောက်သိဖြစ်မယ်ထင်
တယ်'

ရှန်းလီ၏မျက်နှာတွင် စိတ်မအေးဝင်းဟန် ဖြစ်ပေါ်လာ
သည်။

'ဪ...မင်းကိုစေတနာနဲ့ ပြောတာကို မင်းက သံသယ
ခင်တယ်ဆိုလည်း မင်းသဘောပေါ့၊ ငါ့ကိုမယုံကြည်တဲ့အတွက်
စိတ်မအေးဝင်းပါဘူး၊ ငါပြောတာမှမှားရင် အချိန်မရွေး လာ
သတ်ပါ'

အမှန်တော့...

လူရွယ်က သူ၏စိတ်ကို အကဲခမ်းခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

သူ့ တအယ် စိတ်မအေးဝင်းဖြစ်မှန်း သိလျှာရသောအခါ
ဆိုလိုကြည်လေသည်။

သူက ရုတ်တရက်မေးလိုက်၏။

'မင်းက ယမမင်းကျွန်းကို ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်နဲ့ သွား
တယ်'

လူရွယ်ပြုံးလိုက်သည်။



ခင်ဗျားပဲပြောတယ်လေ၊ လူငယ်ဆိုတာ ထူးခြားမှု၊
မျှော်လင့်မှု၊ ကျော်ကြားမှုတွေကို စိတ်ဝင်စားတယ်ဆို၊ ကျုပ်
လည်း ထူးခြားပြီး ကျော်ကြားလှတဲ့ ယမမင်းကျွန်းကို စိတ်
ဝင်စားမိတာ မဆန်းပါဘူး

မင်းစိတ်ဝင်စားတာ လျှို့ဝှက်မဟုတ်ဘူး

လူငယ် အားပါးတရပြေးလိုက်၏။

တုတ်တယ် လျှို့ဝှက်ဟာ ကုန်ိုင်းစရာမရှိအောင်ခေါ်တယ်၊
သူ့ကိုသွားစော့ကြတဲ့ ဆိုင်းသမားတိုင်း က်ဆီးကြတယ်၊ ကျုပ်
အသည်း ကိုကို အလေ့စဉ်အစားလုပ်ချင်တယ်
ရှမ်းလီ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

လျှို့ဝှက်ကို တွေ့ချင်ရုံနဲ့တော့ မစွန့်စားသင့်ဘူးလို့ ဝါထင်
တယ်၊ မင်းအတွက် အန္တရာယ်များလှတယ်

လူရွယ်က...

ကိစ္စမရှိဘူး၊ လျှို့ဝှက်ကိုတွေ့ချင်တဲ့အပြင် သူကဘာကြောင့်
လျှို့ဝှက်တဲ့အလုပ်တွေကို လုပ်နေသလဲဆိုတာကိုပါ ဖော်ထုတ်
ရမယ်

မင်းက ဖော်ထုတ်နိုင်မယ်တင်သဏာ၊

လူရွယ်က ယုံကြည်မှုအပြည့်ဖြင့်

ကျုပ် ဖော်ထုတ်နိုင်မှာပါ

ရှမ်းလီ ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်လိုက်၏။

ကေခင်းပြီလေ မင်းကံအစားပဲ၊ စေလို့ ကျုပ် ဆုတောင်း
ပေးမယ်

စုစု ပြုံး၍

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ယမမင်းကျွန်းကအပြန် ခင်ဗျားကို
အနုတ်ဆက်ဦးမယ်၊ အခုတော့သွားခွင့်ပြုပါ

ခေစင်းပါပြီ မင်းကံအစားပဲ၊ စေ

လူ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။

ထုတ်ခွေးသွားရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။

ရှမ်းလီ တစ်စုံတစ်ခုကို သဘိရလာ၏။

ဆွယ် ခကလေး

ထုက ခြေလှမ်းရပ်ပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ခင်ဗျား ဘာပြောချင်သေးလို့လဲ

ရှမ်းလီက

မင်းနဲ့ကျုပ် စကားသာပြောတာ မင်းနားမည်ကို မဆိုရ

သေးဘူးလား

ထုက ပြုံး၍ လှည့်ထုတ်သွား၏။

သူ ခြေလှမ်းလှမ်းခန့်လှမ်းပြီးနောက် ရပ်လိုက်ပြီ။

ကျုပ်နားမည် ချောခင်စေလို့ ခေါ်မိတယ်

သူ ဆက်လက်ထုတ်ခွေးထွေး၏။

ဘာချေခင်နေဟုတ်လား

ရှမ်းလီ ထိတ်လန့်စွာ မေးလိုက်၏။

ထုက မကြာခင်တော့ပါချေ

ဟံလယ်နဂါးစား၊ သွေးကန်ဆိုင်အပြင်ဘက်သို့ ရောက်ရှိသွား

အကြောင်းဖြစ်သည်။

ရှမ်းလီ ပါးစပ်အတောခင်းသားပြစ်နေ၏။



၈၂ မိုးကျော်သူ

‘ချေခင်ခေ နွေဦးတော့ရွှေက ပထမခေအတွဲရထားတဲ့ ဆူရီ
တေခင်းပဲမြင့်မြတ်တဲ့မျိုးနွယ်က ဆင်းလေးတဲ့လူကဘာကြောင့်
ဒီနေရာမျိုးကို လွှားချင်ရတာလဲ’

လူက အတွေးများစွာဖြင့် ဝေးဝေးအောင်ရစ်ခဲ့ရတာပါ။

တေးကြေးမှ...

ရုတ်တရက်ထကာ ဆိုင်အပြင်ဘက်သို့ ပြေးလွှဲသွားရတာ
ပါ။

... ၀ ...

ဘဝပြောင်း တံတား

ဘဝပြောင်းတံတား...

ဤနေရာသည် တွေ့ရတာမျိုးမျိုးအထိခံတိုက်ခံပြု၊ ဆွေအဖေ
အဖေအဖေ ဖြစ်ပေါ်နေသော ကျေးဇူးတံတား၊ တစ်ခေတ်ဖြစ်
သည်။

လေဘဟူးဟူးတိုက်ခတ်နေ၏။

ဆိုင်းတံပိုးများ တပုန်းတုန်းရိုက်ခတ်နေ၏။

သဘာဝသည် အလွန်လှပသောလည်း အလွန်ပင် ကြေညာ
အေးအေးသောအရာများကို ဖန်တီးတတ်၏။

ဤနေရာအားအဝေးမှကြည့်လျှင်-

အလွန် လှပသက်ဝင်သည့် ပန်းချီကား တစ်ခုပင် ဘင်ရ
ဖြစ်သည်။

သို့သော်...

အနီးမှကြည့်လျှင်မူ...

လှိုင်းတံပိုးတို့က ပြင်းထန်စွာခိုက်ခတ်ပြီ...

ပင်လယ်အောက်သို့ဟိုခေါ်လွှားနိုင်သည်ဟုသိရှိရသော်လည်း

သဘာဝဘေးအန္တရာယ်တို့သည် မနိတီးထားသည့် အန္တရာယ်များထက် ပို၍ကြောက်မက်ဖွယ်ရာပင်ပေသည်။

သို့သော်...

ထိုသဘာဝဘေးအန္တရာယ်များကို ကျော်လွှား နိုင်ဆွဲတို့က

လူသားပင်ဖြစ်၏။

ယခုမူလည်း...

ထိုအန္တရာယ်ကြီးများလှသော ကျောက်တံတားပေါ်၌

လူတစ်ယောက်မေးမေးမတ်မတ်ရပ်နေ၏။

ဤကျောက်တံတားသည်

လူတို့ဖန်တီးထားခြင်းမဟုတ်ဘဲ သဘာဝ အန္တလျှောက်ကြီး

ပေါ်နေခြင်းဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့်

အချို့နေရာများတွင် နေရာလွတ်များရှိနေ၏။

ပင်လယ်ရေမျှော်နှစ်ပြင်မှ တထောင်သစ်စာခန့် လွတ်

မည်။

ကျော်လွှား၍ ခုနိုင်၏။

သို့သော်

အလွန်အန္တရာယ်ကြီးသည်။

ကျောက်တံတားပေါ်၌ ရပ်နေသူများ နတ်ဗျက်စီ ဗေဒင်

ဆရာနှင့် လမ်းခွဲထွက်လာသူ ချောင်ဝေဝင်ဖြစ်၏။

ချောင်ဝေသည် ကျောက်တံတားပေါ်တွင် ရပ်၍ ဓမ္မာရုံ

တံတား အဆုံးသို့ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။

ထူးသည် တံတားပေါ်တွင်ရပ်နေ၏။

တံတား၏အဆုံးတွင် ရှုန်းလိပြောသကဲ့သို့ ကြီးစားသည့်

ကျောက်ခေခင်ကြီးတစ်ခုရှိနေ၏။

ထူးသည် ပြင်းချလိုက်၏။

ဤတံတားကိုဖြတ်ကျော်ရန် အလွန်အန္တရာယ် များလှပေ

မည်။

သို့သော်...

ထူးကိ ယမမင်းကျွန်းသို့ ရောက်အောင် သွားရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး

ဖြစ်နေသည်။

ထေးကျော်၊ ဇေခင်းတို့ မည်သည် မိမိ ဆုံးဖြတ်ထားသည့်

အစွဲကို ကောင်းစွာ အကောင်အထည် ဖော်ရမည် မဟုတ်ပါ

ဘူး။

ထူး ခြေလှမ်းစတင်လိုက်၏။

ထိုအချိန်တွင်...

ရုတ်တရက်...

ချောင်ဝေ... ချောင်ဝေ

အောက်သို့နှင့်အတူ လူတစ်ယောက် ပြေးလွှား ရောက်ရှိလာ

မည်။

ချောင်ဝေအနောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်၏။



နတ်မျက်စိပေခင်ဆရာ ရှန်းလီပင်ဖြစ်သည်။
ရှန်းလီသည် အဘယ်ကြောင့် သူ့နောက်သို့ လိုက်လာ ရပါ
သနည်း။

ချော့ခင်ဝေစာ နေရာတွင်ပင် ရပ်တန့်နေ၏။
သည်။
ရှန်းလီသည် သူ့အနားရောက်ရှိလာစေသည်။
ရှန်းလီသည် မရပ်မနားပြေးလွှားလာခဲ့ရသဖြင့်မေမေဟိုက်
နေ၏။

ထေရ်တူးဟူးတိုက်ခတ်နေသဖြင့် ဆူထိုအင်္ဂါများ တဖျက်
ဖျက်လွင့်နေပြီး ဆံပင်များ ပွစဆန်ကြဲနေ၏။
ဆူသက်ရုတ်တရုတ် စကားမပြောနိုင်သေးပါ။
ချော့ခင်ဝေသည် သူ့အဖေ မျက်မှောင်ကုတ်၍ ကြည့်လိုက်
ပြီး--

'ခင်ဗျာ၊ ဘာဖြစ်လို့ လိုက်လာတာလဲ'
လူသည် စကားမပြောနိုင်သေးဘဲ အသက်ကိုသာ ရှူရှိုက်
နေရ၏။

'ဟေ့ဟေ့ - ဟေ့ဟေ့'
ရှန်းလီသည် တမင်သဏ္ဍာန် အချိန်ဆွဲနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း
ကို ချော့ခင်ဝေ နားလည်လာ၏။

သူက ပြုံးလိုက်ပြီး--
'ဘာလဲ၊ ခင်ဗျားလဲ လိုက်ချင်လို့ လား၊ တျှပ်ခွဲအတုလိုက်
ခဲ့ပေါ့၊ ဟုတ်လား'

ဆူသည် ဖြော့ပြီး ဒါရီထွမ်းထွမ်းလိုက်၏။
ရှန်းလီ မျက်လုံးပြူးသွားပြီးအော်လိုက်သည်။
'ချော့ခင်ဝေ...ရှေ့ဆက်မသွားပါနဲ့၊ အရမ်း အန္တရာယ်များ
ဇယ်'

ဆူ၏စကားကို ချော့ခင်ဝေသည် မကြားသည့်အလား ရှေ့
ဆက်လျှောက်နေ၏။

ရှန်းလီသည် တုန်လှုပ်ခြင်းအလျဉ်းမရှိဘဲ ရှေ့ ဆက်လျှောက်
နေသော ချော့ခင်ဝေကို ကြည့်၍ အသည်းယာယာစေသည်။

'ချော့ခင်ဝေ...ရှေ့ဆက်မသွားပါနဲ့၊ ဒီတံတားကို တွေ့
ပြောင်းတံတားလို့ခေါ်တယ်၊ ဒီတံတားပေါ်မှာ လျှောက်ထိတ်လူ
တိုင်းဟေ့ ဘဝတစ်ပါးကိုပြောင်းသွားတတ်လို့ပါ'

လူ မည်သို့ပင် အော်နေသော်လည်း ချော့ခင်ဝေက ဂရု
မစိုက်ပါ။

ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်နေသည်။
တစ်လှမ်းချင်း မလျှောက်၍လည်းမဖြစ်ပါ။

ခြေလှမ်းတစ်ချက်မှားသည်နှင့် ပင်လယ်အေးစိတ်သို့ ထွက်ရောက်သွားနိုင်သည် မအုတ်ပါလား။

ကျောက်တံတားပေါ်ရှိ ကျောက်တုံးကလေးများမှာ အချို့ နေညိုထစ်၍ ချောနေ၏။
ချောင်စေ စင်္ကြံကြီးစူးထား၍လျှောက်နေရ၏။
ရှန်းလီ၏အသံ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။
ချောင်စေ...မင်းမှာ အသိဉာဏ်မရှိတော့ဘူးလား။ ပထမ ဓားညှစ်ထားတဲ့ သူရဲကောင်းကြီးဖြစ်ပြီး တစ်ကြောင့် မိုက်မဲနေရတော့လို့၊ လှူမိန့်ခွဲရန်ငြိုးရှိလို့လား။ သူ့ကို သတ်ခွင့်လို့လား။

ရှန်းလီသည် သူ့၏ စိတ်ဆိုးအောင် ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်ကို ချောင်စေ သဘောပေါက်လေ၏။
သူက ရှန်းလီ ဘက်သို့ လှည့်၍ အားပါးတရ ပြုံးပြလိုက်သည်။

ရှန်းလီ... မိတ်ဆွေကြီး၊ ခင်ဗျားပြန်ပါတော့၊ ကျုပ်နဲ့ လှူမိန့်ရန်ငြိုးမရှိပါဘူး။ ကျုပ်က သူ့ကိုမသတ်ပါဘူး။ ယခု

မင်းကျွန်းရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ကိုသိချင်လို့ပါ။ ကျုပ်ကိုခင်ရင် ဆစ်တေးပါနဲ့တော့။

သူသည်ပြောပြီး နောက်သို့ လှည့်မကြည့်ဘဲ ဆက်လျှောက်သွားလေသည်။
ရှန်းလီသည် မည်သို့မျှ မက်မပြောတာပါ။

ချောင်စေသည်ကပြောတဲ့တားပေါ်၌ ဆစ်၍လျှောက်မြဲလျှောက်နေ၏။

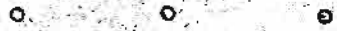
ရှန်းလီသည် ချောင်စေကဲ့သို့ ဓားညှစ်အောင်းထစ်ဦးကို ယမင်းကျွန်းတွင် ဘာ မဆိုးစေလိုသည်မှာ သူ့၏စေတနာအမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

သူက ယမင်းကျွန်းအားကြွေခင်းမပြောပြလျှင် ချောင်စေထာရကဲ့သို့ သွားနိုင်မည်မအုတ်ပါ။

သူက ပြောပြမိခြင်းအဘက် နေစင်တရဏာလေသည်။
သို့သော်...
သူသည် ဘာမှ မဘက်နိုင်တော့ပါ။

ချေခင်ခေ-နေ့ခင်းမှ ကျုပ်ကို ရက်စက်တယ်လို့ မပြောပါနဲ့

သူ့တံ တီးတီးရေရွတ်ရင်း နေ့ခင်းသို့လှည့်၍လျှောက်ထားလေတော့သည်။



လှိုင်းတံပိုးများ တဝန်းဝန်းရိုက်ခတ်နေ၏။ ပင်လယ်ပြင်မှ တိုက်ခိုက်လာသောလေကလည်း တဝီဝီမြည်နေ၏။

ပတ်စန်းကျင်တစ်ခုလုံး တမူထူးခြားနေပေသည်။ ချေခင်ဝေသည် ရင်တိုက်ခတ်၍ ဘဝပြေခင်းတံတားမှ အတိုတ်မေ့ဝက်ပါစေ့ခင်းဆောင်သို့ တစ်ထွမ်းချင်းလျှောက်နေ၏။

လူ၏ခရီးမှ အပြန်လမ်း ရှိနိုင်ပါမည်လော။



ညနေဆည်းဆာ။
နေလုံးကြီးသည် ရဲရဲနီနေသည်။
စောင်းကင်တစ်ခုလုံး ပုစွန်ဆီရောင်သန်းနေသည်။
နေလုံးကြီးသည် အိပ်တန်းတစ်တော့မည်ဖြစ်၍ ပင်လယ်ထဲသို့ တဝတ်ဝင်ရောက်နေ၏။

နောက်ဆုံးကျန်ရှိနေသော အလင်းရောင်ဖြင့် သဘာဝဝန်းချီအေးတစ်ချက်ကို ဖန်ဆင်းနေ၏။

မကြာမီတွင် အလင်းရောင် ပျောက်ပေတော့မည်။

အန္တရာယ်များလှသော ယမမင်ကျွန်းသို့ မိုးမချုပ်မီ ရောက်အောင်သွားနိုင်မှ ဖြစ်မည်ကို စူးစူးနားနားလည်လိုက်သည်။

ထိုကြောင့် ကျေးဇူးတိုးလေးများအား ဟိုမှသည်မှ ခုန်ကျော်ရင်း လျင်မြန်စွာတိုးသွားနေ၏။

မကြာပါချေ။

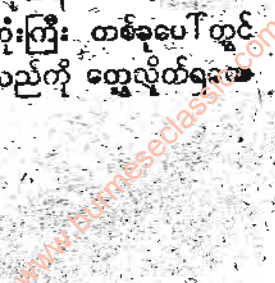
တဝပြေခင်းတံတား၏ အဆုံးသို့ ရောက်လာချေပြီ။

တဝပြေခင်း တံတား၏ အဆုံးတွင် ကြီးပေးလှသော

ကျော်ဆောင်ကြီးတစ်ခုကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေ၏။

ကျေးဇူးဆောင်ပေါ်ရှိ ကျေးဇူးတိုးကြီး တစ်ခုပေါ်တွင်

အပြုရောင်စေလုံးများ ရေးထွင်းထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။



ထူသည် စေတနာထွင်းထားသော ကျောက်တုံးပေါ်သို့
ဖျတ်ခနဲခနဲတစ်လိုက်၏။

ထိုနောက် ရှန်းလီ မှာကြားထားသည့်အတိုင်း...

‘လျှ မိန်း၊ ခင်ဗျားဆီကို ကျုပ်လေးချင်တယ်’

ဗွဲ့ ကျယ်လေးခင်စူးဖြင့် သုံးကြိမ်တိတိ ဆော်လိုက်လေ
သည်။

ဗွဲ့၏အသံသည် အရပ်လေးမျှင်နှုတ်သို့ ဝှံ့ထွင်သွားစေ
သည်။

ထူသည် ကျောက်တုံးပေါ်မ နှင့်ဆင်းလိုက်၏။

ကျောက်တုံးကြီးကို ခို၍ထိုင်ချလိုက်၏။

ရှန်းလီပြောသည့်အတိုင်း ဖမ်းအဆင့် ဆေးခွက်ပြု
ပြန်သည်။

လျှ မိန်းက သူ့အား အရည်အရင်းစေမယ့် လူတစ်ယောက်
စေလွှတ်မည် မဟုတ်ပါလား။

အတိတ်မေ့ ဝက်ဘာကျောက်ဆောင်

ချောင်းဝေသည် ကျောက်တုံးကြီးအနီးသို့ ထိုးအပ်သွားပြီး
စေတနာကို ဖတ်ရှုလိုက်၏။

‘အတိတ်မေ့ဝက်ဘာကျောက်ဆောင်’

သူက စေတနာကိုဖတ်ပြီး အလွန်ခမ်းသာသွားလေသည်။

ဗွဲ့က သဘောကျစွာဖြင့် အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်လေ
သည်။

‘ဟား...ဟား...ဟား’

ဗွဲ့၏ ရယ်မောသံသည် ကျယ်လေးခင်စွာ ထုတ်ပေါ်နေ
ရှန်းလီ၏စကား မှန်ကန်ချေပြီ။

သူက ယခု အတိတ်ခေတ်ဝက်ဘာ ကျောက်ဆောင်ပေါ်သို့
ရောက်ရှိနေပြီမဟုတ်ပါလား။

ချောင်းဝေလည်း ကျောက်တုံးကြီးထိုင်နေရာမှ ဆေးခွက်
ဆင်ပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

သူက ထိုင်ရာမှ ချွေချင်းခုန်ထလိုက်၏။
အကြောင်းမှာ.....

လူနှင့် မနီးမဝေးတွင်ရှိသော တျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ်၌
လူတစ်ယောက် မလှုပ်မယှက်ထိုင်နေသည့်ကို တွေ့လိုက်ရသော
ကြောင့် ဖြစ်သည်။

လျှာမိန့် စေလွှတ်လိုက်သောသူအား အရည်အချင်းစစ်မည့်
ဇွာသည် လျင်မြန်စွာ ခံရောက်ရှိလာချေပြီ။



ချော့ခင်ဝေ ရင်ထိတ်စွာသည်။
ဇွာသည် ပတ်ဝန်းကျင်အား အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ သတိမထား
မိသော အမှားကိုတွေ့မိသည်။

နေစစ်တစ်ကြိမ် အမှား ထပ်မံကျူးလွန်လျှင် သူ့သေရန်
စွာ ရှိတော့သည်။

ထိုလူသည် မလှုပ်မယှက်ထိုင်နေသည့်အပြင် အနီးအနားရှိ
ကျောက်တုံး ထိုးထိုးထောင်ထောင်များက သူ့အစား ကွယ်
ထွက်ကာ ဖြစ်နေသည့်မဟုတ်ပါလား။

အမှန်ဆိုလျှင် ထိုလူသည် ရုန်းလိမ္မာကြားသည့်အတိုင်း
ထူမအောက်ခင်စတည်းအပင် ရှိနိုင်၏။

သူက သတိထားမိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။
ကျောက်တုံးပေါ်၌ ထိုင်နေသူ၏ စတင်လှုပ်ရှားလာလေ
သည်။

လူသန်ကြီးတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သည်။
သူ၏ မျက်လုံးအစုံသည် ရံဝေဝေဖြစ်နေ၏။
ရုပ်ရည်မှာ တည်ကြည်ခန့်ညားသော အဆင်ရှိသည်။

ဖျဉ်းကြမ်းအင်္ကျီ ဖော်ဆင်ထားသည်။
သူ၏လှုပ်ရှားမှုမှာ ပေါ့ပါးဖျတ်လတ်၏။
သူသည် ချောင်ဝေကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အတတ်ကြည့်

စိုက်ပြီး...
'ခင်ဗျား၏ လှိုမိန့်ကို တွေ့ချင်လို့ ဟုတ်လား၊'
ချောင်ဝေက

'ဗုဒ္ဓဘိဝံသ'၊
လူသန်ကြီးက ခါးကိုင်ပြီး ဦးညွတ်လိုက်၏။
'ကျုပ်တို့လေ့ပေါ်တက်မယ် သူ့ရဲကောင်းကိုအလှည့်အချင်း

စစ်ရမယ်လူပါ ခင်ဗျားရောက်လားလို့ ကြိုဆိုပါတယ်'
သူက မျက်မှောင်ကုပ်၍--
'လေ့ပေါ်တတ်ရမယ် ဟုတ်လား'

လူသန်ကြီးက
'ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်းခေါ်ကို လေ့နဲ့ပဲသွားရမယ်'
သူ ပြုံးမိလေ၏။



'ရှန်းလို့ ပြောလိုက်သည့် စကား မှန်အန်နေသည် မဟုတ်ပါလား'

သူ မသိဟန်ဆောင်၍

'ခင်ဗျားက လှေထိုးသားလေးဗျာ ခါဆိုရင် ကျုပ်ကို မြန်မြန် လိုက်ပို့ပေးပါ။ ခင်ဗျားကို ဧည့်ပေးပါမယ်'

လူသန်ကြီး ခေါင်းခါ၏

'ကျုပ် လှေထိုးသားတော်ဆူး'

သူ မျက်မှောင်ကုပ်၍--

'ခါဖြင့်ခင်ဗျားတယ်လို့လဲ'

'ကျုပ် ခင်ဗျားလှေပေါ်တက်ခွင့် ရှိမရှိကို စမ်းသပ်မယ်။ လူဝါပ'

သူက အံ့အားသင့်တန်ပြင်...

'လှေက အယ်မှလဲဗျ'

လူသန်ကြီးက

'ပွေပနဲ့ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုအနိုင်ရရင် လှေအလိုလိုရောက်စာပေါ့လိမ့်မယ်'

'ဆေးခင်းပြီလေ-ကျုပ်ကို စမ်းသပ်နိုင်ပါပြီ'

လူသန်ကြီး ဦးညွှတ်လိုက်၏။

'ကျုပ်နာမည်က လေးခင် ခွင်းပါ။ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်မယှဉ်ပြိုင်ဘူးဆိုရင်လည်း ဒီက လှည့်ပြန်သွားဖို့ ကျုပ် ခွင့်ပြုပါတယ်'

သူ၏ အံ့အားသင့်သွား၏။

လေးခင်ခွင်းသည် ဓားဆိုင်းနှင့် လက်နက်မဲ့ သိုင်းတွင် ထူးချွန်သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

အထူးသဖြင့်

ဆေးနှုတ်မိ သိုင်းပညာစုတွင် ထိပ်တန်းစည်းရုံးကပ်ယောဇာတ်ဖြစ်သည်။

လောကီခွင်းကို လူကားမျိုး ဤနေရာတွင် ရှိနေလျှင်... သူ ဆက်၍ မှတေးဝံ့ခသဘာပ။

ရင်ထဲတွင် ခဲဆွဲထားသကဲ့သို့လေးလံအေးလေသည်။



လောကီခွင်း၏ ထပ်မံပြောလိုက်လေ၏။

'တကယ်ဆို ခင်ဗျားက ကျုပ်နဲ့ မယှဉ်ပြိုင်ချင်ဘူး ဆိုရင်လဲ ဒီကနေ လှည့်ပြန်သွားပါ။ ကျုပ် ခွင့်ပြုပါတယ်'

သူက ခေါင်းခါလိုက်၏။

သူ ပြန်လာ၍ ဦးညွှတ်လိုက်၏။

'ကျုပ် ခင်ဗျားနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်မှာပါ။ ကျုပ်နာမည် ချေခင်ဝေ ခေါ်ပါတယ်။ ကျုပ် ခင်ဗျားနဲ့ ဓားပညာပြိုင်ပါရစေ'

လေးခင်ခွင်း မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

တစ်စုံတစ်ခုအား အတွေးတောစဉ်းစားနေ၏။

အတန်ကြာမှ...

သင်္ကေတပြင်းချရင်း...
 'ကျုပ်တို့ ဓားပညာခွဲမပြိုင်ဘဲ တခြားနည်းနဲ့ပြိုင်ဖို့ ခင်ဗျား
 တ ခွင့်ပြုမလား'
 သူ့ မျက်မှောင်ကုပ်လေ၏။
 'သူ့ ဘာကြောင့် ဓားပညာ မပြိုင်ချင်ရတာလဲ'
 သူ၏ ရင်ထဲမှ မေးလိုက်သော မေးခွန်းဖြစ်သည်။
 သူသည် မေ့နေသောအရာအား ရုတ်တရက် သတိရလာ
 သည်။
 လောကီခွင်းသည့် ဂျပန်နိုင်ငံတွင် ရိုးရာ နပန်းပညာကိုကြီး
 ဓား သင်ယူခဲ့သဖြင့်...
 ထိုနိုင်ငံမှ အစောင့်ဆုံး နပန်းသမားဘွဲ့ကို ရရှိခဲ့သူ ဖြစ်
 သည်။
 သူသည် ဓားသိုင်းနှင့်လက်နက်မဲ့ သိုင်းကိုတတ်ကျွမ်းသော
 ထည့် နပန်းပညာကို လုံးဝမတတ်ပါ။
 သူ၏ လက်နှစ်ဆုပ်၍ လေးဖက်ခွင်းအား အရိအသေ ဖော်
 လိုက်သည်။
 'ဓားပညာမပြိုင်ဘဲ နပန်းပညာခွဲ ပြိုင်မယ်ဆိုရင် ကျုပ်၏
 အရှုံးပေးလိုက်ပါပြီဗျာ'
 'ဘာဖြစ်လို့လဲ'
 'ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး'
 လောကီခွင်း မျက်မှောင်ကုပ်၍
 'ခါဖြင့်ကျုပ်တို့ ဘယ်လိုပြိုင်ရမလဲ'
 'ချေခင်ဝေထ...'

'ဓားပညာခွဲနပန်းပညာခွဲလွဲရင် ကြိုက်တာပြောပါ။ ကျုပ်
 ထက်ခံပါမယ်'
 လောကီခွင်း ပြုံးလိုက်၏။
 'ကောင်းပြီ ကျုပ်တို့ လက်နက်မဲ့ ပြိုင်မယ် ခြေထောက်နဲ့
 အက်ကိုပဲ သုံးရမယ်'
 သူ ပြုံးလိုက်ပြီ။
 'စောင့်ပြီလေ ကျုပ် ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို အသုံးပြုပြီး
 ခင်ဗျားကို ပင်လယ်ထဲကန်ချမယ် သတိသတိအားပေးတော့
 သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် လေထဲခုန်ထက်လိုက်ပြီ...
 လောကီခွင်း၏ ကျော့ပြင်သို့ ကန်လိုက်၏။
 စောင့်ဆုံး ကိုယ်ကို ရှေ့သို့တိုက်၍ ရှေ့ခင်တိမ်း လိုက်လေ
 သည်။
 ချေခင်ဝေထ ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို မြှင့်နှစ်ဆောင်သဖွယ်
 ထူးလွန်လှပရွှားပြုံး...
 သူ့ကို တိုက်ခိုက်လိုက်၏။
 ချေခင်ဝေထသည် ငယ်စဉ်ကပင်...
 ခြေထောက်ကို အသုံးပြုပြီး တိုက်ခိုက်သော လက်နက်မဲ့
 သိုင်းပညာကို ဖခင်ဖြစ်သူ၏ တပည့်များထံမှ သင်ယူခဲ့ဖူးလေ
 သည်။
 'ဗဟုသုတရောက်သောအခါမှ
 တစ်စုမိန့်နှင့် ရှင်ဆိုင်ရန် ဓားဝိဇ္ဇာထံမှဓားပညာကို သင်ယူ
 ခဲ့လေသည်။
 ထိုကြောင့်



၅၀၀ ဖိုးကျော်သူ

သူသည် ခေးပညာနှင့် လတ်နက်မဲ့ သိုင်းပညာတွင် ထိပ်
အနီးအဆင့် ရောက်ရှိနေခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော်...

ဗုဒ္ဓက ခေးပညာကို ပို၍အလေးထား၍ ခေးသမားတစ်ဦး
သရ ဖြစ်သည်။

ဗုဒ္ဓက လတ်နက်မဲ့သိုင်းပညာတွင် ထိပ်မြစ်သော်လည်း
လေးစားခွင့်လို လူစားမျိုးနှင့်ယှဉ်လျှင် မပြေးပစ်စေဘဲ
ချေ။

သို့သော်

အာယုဗလစွမ်းရည် တော်မိုမယိုမီးရှို့နေလျှင် ဉာဏ်ရည်
သစ္စာထုတ် အနိုင်ရရှိမည်ဖြစ်၏။

ချေခင်ခေနှင့်လေးစားခွင့်တို့၏ ယှဉ်ပြိုင်ပွဲသည် တစ်စထဲ
အစစ်စ ပြင်းထန်စွာ၏။

လေးပြင်းများ တိုက်ခတ်နေ၏။

လှိုင်းဖုတ်သံများတလည်း တနေ့နံ့ရိုက်ခတ်နေ၏။

အတိတ်ခေ ခေတ်စား ဈေးရတ်ဆေးဝင်ပေါ်မှ ယှဉ်ပြိုင်
စာလည်း အစစ်စထက်တစ်စ ပြင်းထန်လာ၏။

ချောင်ဝေသည် ခြေနှင့်လက်ကို အသုံးပြု၍ အစွမ်းထက်
တိုက်ခိုက်နေသော်လည်း လေးစားခွင့်အား အနိုင်မရသေးပေ။

လေးစားခွင့်သည် သိင်္ဂေတို့သို့ မရကျောလော့ ခန္ဓာကို
ရှိသည်ဖြစ်၍ ခြေကန်ချက် လက်သီးထိုးချင်များလေ ဆွဲ
အားပြေသဘောသာ ဖြစ်စေသည်။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်အား တိုက်ခိုက်နေရသော ချောင်ခွင်၏
ခြေလက်များပင် အနည်းငယ်နှာကျင်လာ၏။

‘ဟား...ဟား...ဟား’

လောကီခွင်းက အေးပူဝါးရရယ်လိုက်၏။

‘ခင်ဗျားက ဤရယ်တစ်ခု’

ချောင်ဝေက မကျေမနပ်နှင့် မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

လောကီခွင်းက

‘ကျုပ်က နပန်းသမားတစ်ယောက်ဆိုတာ ခင်ဗျား သိတို

အားပါဦး။ ကျုပ်ခွဲခန္ဓာကိုယ်တွေ ကြုံခိုင်ဖို့ ကျုပ်က ပြင်း

ပြင်းထန်တန် ဝေ ကျင်ထားတာဗျား မင်း၍ ခြေထောက်လေး

နှစ်ချေခင်းက ကျုပ်ကို ပင်လယ်ထဲ ထန်ချနိုင်မှလေးကွာ

ဟား...ဟား’

ချောင်ဝေ၏စိတ်ထဲ ခံပြင်းလားသည်။

သူသည် လောကီခွင်းအား အနိုင်ရမှသာလျှင် ယမင်း

ကျွန်းပေါ်သို့ တစ်ခွင်ရမည်ဖြစ်သည်။

‘ခင်ဗျား စောင့်ကြည့်ပါဦးဗျ’

ဗုဒ္ဓက ကြုံးဝါးရင်း ရေညှိများဖြင့်ချောနေသော ကျောက်

ဆောင်၏ အမြင့်ပိုင်းနေရာသို့ လျှပ်စက်ပြန် ခုန်တစ်လိုက်စေ

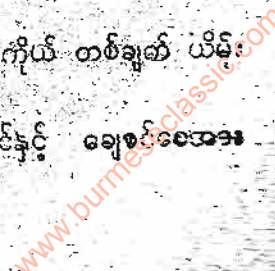
သည်။

ရေညှိများချောနေသဖြင့် သူ၏ခန္ဓာကိုယ် တစ်ချက် ယိမ်း

သို့သွားမလေ၏။

လောကီခွင်းသည် အနိုင်ရပြီအထင်နှင့် ချေခင်လေအား

တိုက်ခိုက်ရန် ဖမ်းဆီးလိုက်လေ၏။



ထိုစဉ်မှာပင်—

ချောင်းဝေသည် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ပတ် လှည့်လိုက်ပြီး လေထဲ
သို့ နေ့ခင်းကျမ်းပစ်လိုက်၏။

ခန္ဓာကိုယ် တစ်ပတ်လည်သွားပြီး လေထဲခွင်းနှင့် မျက်နှာ
ချင်းဆိုင်မိကာ သူ့ခြေထောက်နှစ်ဖက်သည် လေထဲခွင်း၏
မျက်နှာဆီသို့ ထန်လိုက်မိ၏။

ထင်မှတ်မထားသည်အ တစ်ကြောင်း၊ လျင်မြန်လှသည်အ
တစ်ကြောင်း၊ တိုကြောင့် လေထဲခွင်းမှာ ရှေးငင်တိမ်းနိုင်စွမ်း
မရှိချေ။

‘ဝန်း’

ကျယ်လေခင်သောအသံနှင့်အတူ လေထဲခွင်း၏ ကြံ့ခိုင်
ဣသေခ ခန္ဓာကိုယ်သည် နေ့ခင်းသို့ လှင့်စဉ်သွားလေသည်။

ချောင်းဝေသည် အခွင့်အရှေးအား၊ အလှူတံပေးဘဲ ကျန်း
ထရန် ကြိုးစားနေသော လေထဲခွင်းအား ပြေး၍ ထန်လိုက်
လေသည်။

‘အား’

‘ဝန်း’

လေထဲခွင်းသည် နှစ်ကျင့်စွာအော်လိုက်ပြီး အနေအထားသို့
လှင့်စင်ကာ ပင်ဆယ်ပြင်ထဲသို့ ထိုးကျသွားလေတော့သည်။

တိုက်ပွဲ ပြီးဆုံးသွားချေပြီ

လေထဲခွင်းသည် ပင်လယ်ထဲသို့ကျသွားပြီးနေခတ် လုံးဝ
ပြန်ပေါ်လေတော့ချေ။

ချောင်းဝေ အလွန်မောပန်းနေ၏။

လူသည် လေထဲခွင်းအား အနိုင်ရရှိလိုက်လေပြီ။

လေထဲခွင်းလိုလူစားမျိုးသည် ဤနေရာတွင် အစောင့်ဖြစ်
နေလျှင် လေထဲခွင်းထက် သာသောလူများ၊ ယမခင်းကျွန်း
ပေါ်တွင် ရှိနိုင်ပေသည်။

ယမခင်း ကျွန်းပေါ်မှလူများ အစွမ်းဓာတ်မြက်လေလေ
လျှ မိန်သည် ကြောက်စရာခင်းခင်းလေ ဖြစ်သည်။

ထိုလူများ၊ ယမခင်းကျွန်းပေါ်တွင်ရှိနေလျှင် ဣအစွတ်
အကျိုးများလေလေပင် ဖြစ်သည်။

လူ့အ အားရပါးရပြီးလိုက်သည်။

ထိုနေခတ်

ကျေးဇူးတုံ့အား မှီ၍သိုင်ကား အပန်းဖြေနေလေသည်။

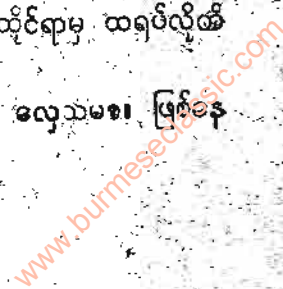
ထိုအချိန်မှစပင်

ကျောက်တုံးတစ်ခုနေခင်းကွယ်မှ လူတစ်ယောက် ထွက်
ပေါ်လေ၏။

ချောင်းဝေ၏ အမောမပြေမီမှစပင် ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်
သည်။

ထိုလူသည် လျှ မိန်လွတ်လိုက်သော လေထဲခွင်း၊ ဖြစ်နေ
သည်လေ။

မတုတ်စါ။



ထိုလူ၏လက်ထဲတွင် ဇာတ်နတ်တစ်ခု ကိုင်ဆောင်ထားလေသည်။

လူသည် လေးနှစ်ခွင်းကဲ့သို့ပင် ချော့ခင်ဝေထား အရည်အစိုင်းစစ်မည့်လူ ဖြစ်လေသည်။

သီသော်

ထိုလူသည် လက်နတ်တိုင်ဆောင်ထားသဖြင့် ချော့ခင်ဝေကို အပြတ်ရှင်းမည်သဘောတွင် ရှိနေသည်။

ချော့ခင်ဝေသည် ထိုလူမှ လှေသမားမဟုတ်မှန်း သိလိုက်ရသဖြင့် အလွန်စိတ်ပျက်သွားမိလေသည်။



ထိုလူသည် ချော့ခင်ဝေထံသို့ ဦးတည်၍ လစ်လျမ်းချမ်းလျှောက်လှားလေ၏။

ချော့ခင်ဝေနှင့် ခါးတစ်ရိုက်ခန့် အကွာတွင် ရပ်တန့်လိုက်သည်။

ခန္ဓာကိုယ်ငိုနိုးပိုးပါးပါးရှိပြီး မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပြုတ်ပြုတ်လျှော်ပြစ်နေ၏။

သူ၏လက်ထဲတွင် ရိုးတုရှည်ပြီး စူးသုံးချော့ခင်းပါသော ခတ်ရင်းခွက်ကိုကိုင်ထားလေသည်။

ထိုဇာတ်နတ်သည် ကြောက်မက်ဖွယ်ဆောင်သော လူသတ်ဇာတ်နတ်ဖြစ်သည်။

ချော့ခင်ဝေသည် ထိုလူနှင့် သူ၏လက်ထဲမှ ခတ်ရင်းခွက် မြင်ရသောအခါ လူတစ်ယောက်ကို သတိရလေလေသည်။

သူက လွတ်ခနဲ အသံထွက်လေ၏။
'သံမဏိ ခတ်ရင်းခွ'

ထိုလူက ဦးညွတ်လိုက်သည်။
'ဟုတ်တယ်၊ ဣပြင်ထဲ သံမဏိ ခတ်ရင်းခွအား မင်းလေး'

လေးဆီခွင်းနဲ့ ဟုတ်ပြင်ရလို့ ကော်ကော်မောနေပြီထင်တယ်။
ချော့ခင်ဝေက အမဲပြုမပေးပါ။

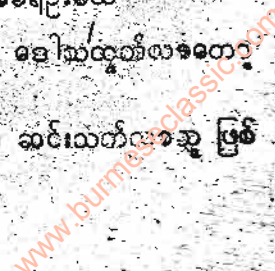
သံမဏိ ခတ်ရင်းခွကိုသာ မျက်ခြေမပြတ် စိုက်ကြည့်နေသည်။

ထူမဏိ ခတ်ရင်းခွအပြုံးလိုက်သည်။
'မင်းက စမအပန်းနေရင် ခဏအနားယူပါ။ ကော်ကြီး'

ကျုပ်က မင်းမောနေတဲ့အချိန်မှာ အခွင့်အရေးယူပြီး တိုက်ခိုက်လို့ ကနိုင်ရသွားတယ်ဆိုပြီး အပြောခံရဦးမယ်။

သူ၏စကားကြောင့် ချော့ခင်ဝေ ခေါ်သံထွက်လာတော့သည်။

လူသည် မြင့်မြတ်သော မျိုးနွယ်မှ ဆင်းသက်လာသူ ဖြစ်သည်။



ညွှန်ကို အထင်သေးစေအေးပြောလျှင် လွန်စွာ ဒေါသထူထပ်တတ်လေ၏။

ထူးသည် သံမဏိခတ်ရင်းခွကို မွဲပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး...

ကျွန်ုပ်မောနေတဲ့အချိန်မှတိုက်ရင်တောင့်ကျွန်ုပ်တိုက်ခတ်ပျားမနိုင်ပါဘူး။

ထူးသည် သံမဏိခတ်ရင်းခွကို မခံချင်အောင် ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေ၏။

သံမဏိခတ်ရင်းခွ၏မျက်လုံးတွင် ရစ်စစ်ကြမ်းကြုတ်သည့် အချိပ်အရေခင်းများ ဖြစ်ပေါ်နေ၏။

ထူးက ချော့ခင်ဝေသည် လောက်ခွင်းကို အနိုင်ရလိုက်သဖြင့် အထင်မသေးသော်လည်း ကျိန်းသေအနိုင်ရမည်စွာ ယုံကြည်လေ၏။

ချော့ခင်ဝေကို အေးစစ်စွာ ကြည့်လိုက်ပြီး...

စကားကို နေ့ခင်းမပြောပါ။ အခုအခါမှာ ပြောပါဦး။

ချော့ခင်ဝေက ဒေါသထူထပ်လေ၏။

ကျွန်ုပ်က အမေ့ပြောရာမလိုပါဘူး။ ခင်ပျား၊ ဘယ်လေးစစ်အစွမ်းထက်သလဲဆိုတာ ကြည့်ကြသေးတစ်ပေါ့။

ချော့ခင်ဝေလည်း ပြောပြီး ခါးမှ ခေးတိုကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ထူးက မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်၏။

ဝင်းက ခေးတိုနဲ့တိုက်ခိုက်မယ်...ဟုတ်လား။

ဟုတ်တယ်။

သံမဏိခတ်ရင်းခွက ဇာတ်ထဲမှ ခတ်ရင်းခွကို မြှောက်ဖြုတ်လိုက်၏။

ကျွန်ုပ်တို့က ကြောက်ပန်းပါးရှည်တယ်။ မင်းရဲစွမ်းက သုံးပေလောက်ပဲရှည်တယ်။ ဖြစ်ပါ့မလား။ ကျွန်ုပ်က မင်းအပေါ်စိုးက အနိုင်မယူချင်ဘူး။

ယခုတစ်ကြိမ်တွင် ချော့ခင်ဝေ ဒေါသထူထပ်တော့ပါ။ ထူးသည် လောကီခွင်းနှင့် သံမဏိခတ်ရင်းခွတို့သည် တရားဗျာတပြီး တစ်စက်သတ် အနိုင်မယူလိုသည်ကို သဘောပေါက် နားလည်သာသောကြောင့်ဖြစ်၏။

အမှန်ဆိုလျှင် ရင်းတို့က ကောက်ထုတ်စဉ်းထိသောနေ့ညီးဖြင့် အနိုင်ယူယှဉ်ပြိုင်လျှင်လည်း ထူးက အပြစ်ပြော၍မရပါ။

ရန်သူကို မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို အနိုင်ရရန်သို့ အဓိကဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

ယမမင်းကျန်းမှလူတွေသည် အများပြောသကဲ့သို့ ထူးစိတ်ပျောက်ပြီး ရက်စက်ယုတ်မာသူများမဟုတ်သည်ကို ထူးကလေးတွေ့သိရှိလေရသည်။

ထူးက သတ်ပြင်းချလိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်အတွက် စိတ်ပူပါနဲ့။ ကျွန်ုပ်က ခေးတိုကို ပြောရုံပဲ ခင်ပျားကို အနိုင်တိုက်မှာပါ။

သံမဏိခတ်ရင်းခွသည် အားရပါးရပြုံးလိုက်၏။

ထိုနေ့က ချစ်ချမ်းပင် မျက်နှာဆည်သွားပြီး သိုင်းကုတ်ပေးလိုက်သည်။

ထိုနေ့က ချစ်ချမ်းပင် မျက်နှာဆည်သွားပြီး သိုင်းကုတ်ပေးလိုက်သည်။

၁၀၀ မိုးကျော်သူ

ကဲ...သတိထားပေတော့၊ ဣပြစ်ပြီ
 သူသည်ပြောပြီး ချောင်ခေကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်
 သည်။
 သူသည် ချောင်ခေအား မြေပေါ် တစ်ခါတည်းလွှဲချတော့
 မညှိဟန်ဖြင့် မရပ်မနား တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။
 ချောင်ခေ မပန်နိုင်တော့ပါ။
 သတိကြီးစွာဖြင့် ရှောင်တိမ်းရင်း...
 'ယခု'
 ညွှန်သံတစ်ချက်ပေး၍ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့
 သည်။



အလင်းရှောင် တဖြည်းဖြည်း အေးနည်းလေလေ၏။
 တိုက်ပွဲမှ ပြင်းထန်လျက်ရှိသေး၏။
 သံဏီခက်ရင်းခုသည် ရှည်လျားသော လက်နစ်ဖြင့်
 တိုက်ခိုက်သော်လည်း ချောင်ခေ၏အားတိုနှင့်တိုက်ခိုက်မှုတို့မှာ
 လက်ရည်ညီနေ၏။
 ချောင်ခေ အားတတ်လာစေသည်။

ပူးစေ့နတ်ဆိုး (ပ) ၀၀၉

လက်ရည်ချင်းတူညီလျှင် ဉာဏ်သာသွက် အနိုင်ရမပြုဖြစ်
 သည်ကို သူက သိရှိထားလေသည်။
 ထိုကြောင့်...
 တိုက်ခိုက်ရင်း ကျော့ထဲတုံးများ ထိုးထောင်ထွက်နေသော
 နေရာသို့ တရွေ့ရွေ့ဆုတ်လာစေသည်။
 သူ၏အကြံအစည်မှ သံဏီခက်ရင်းခွဲထွက် တိုက်ခိုက်လျှင်
 စူးစ ရှောင်တိမ်းမည်ဖြစ်သည်။
 ထိုသို့ ရှောင်တိမ်းနေလျှင် တစ်ဖက်လူ၏ ဖိနှိပ် တိုက်ခိုက်
 ထားပေလိမ့်မည်။
 ထိုအခါ...
 ခရင်းလက်နတ်ဆိုးသည် ကျောက်သားများကြား ဆိုး
 စွင်းမိလျှင် သူ အနိုင်ရရှိမည်ဖြစ်သည်။
 သူသည် အကြံအစည်အတိုင်း ခရင်းခွဲ၏ တိုက်ခိုက်မှုကို
 ရှောင်တိမ်းနေ၏။
 ခရင်းခွဲသည် သူ့ကြိုတင်ကွက်ဆဲထားသည့်အတိုင်းကျော့ဖော်
 သားနှစ်ချကြားသို့ ထိုးဝင်သွားပြီး ရုတ်တရက် ပြန်ထုတ်၍
 ဝရပုံချေ။
 သူ့
 သံဏီခက်ရင်းခုသည် လက်နတ်အား ကြိုးစား၍ ထုတ်ယူ
 နေ၏။
 ထိုအချိန်မှာပင်...
 ချောင်ခေသည် လျှပ်တပြတ်တိုးကပ်သွားပြီး လက်ထဲမှ
 အားဖြင့် အားတန်သီးခိုက်လိုက်လေ၏။



သို့သော်...

လူသည် မထင်မှတ်သော လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုကို ပြုလုပ်လိုက်
လေသည်။

သူ၏ လက်နှစ်ဖက်မှာ ရုတ်တရက် ပြန်ထုတ်ယူ၍ မရသဖြင့်
နေ့စက်ပြန်လှည့် ဆွဲထုတ်လိုက်ရာ အတင်းအဓိကတင် လျှိုဝှစ်
ဆတ်သွားသော လှံတိုတစ်ချောင်း ထုတ်လေ၏။

အမန်တော့...

ခရင်းခူအတိုနှင့် လှံတိုတစ်ချောင်းကိုဆတ်၍ ခရင်းခူရှည်
အဖြစ် ပြုလုပ်ထားခြင်းဖြစ်၏။

လူသည် အနားသို့ တိုးတပ်လေသော ချောင်ဝေအား
နေ့စက်ပြန်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

ချောင်ဝေ ရင်ထိတ်သွားလေသည်။

ဦးနှစ်ဖက်အားကျော်၍ လေထဲသို့ခုန်တတ်ပြီး နေ့စက်ကျွမ်း
ဝစ်၍ ရှောင်တိမ်းလိုက်သည်။

သူ့ကိုတိုက်ခိုက်ရန် ရည်ရွယ်ထားသော ခမ်းတိုသည် သူ့ကို
မထိုးမိဘဲ ကျေးဇာတုကြီးတစ်ခုနှင့် ခိုက်မိသွား၏။

ချင်

အသံနှင့်အတူ...

ချောင်ဝေ၏ လက်တစ်ခုလုံး ထု ထျင်သွားပြီး လတ်ထဲမှ
ခမ်းလွတ်ကျသွားလေ၏။

ထိုအချိန်မှစပင်...

လူ၏ လှံတိုဖြင့် ထိုးစိုက်လာလေ၏။

ချောင်ဝေသည် မြေပေါ်သို့ကျကျခြင်းမှာပင် ခါးမှခွေးရှည်
ကို ဆွဲထုတ်၍ အပေါ်သို့ပင့်ပြီးခုတ်လိုက်ရာ...

အား

ဦးရှုသော အော်ဟစ်သံနှင့်အတူ ထူသည် မအန်နိုင်တေ့
ဘဲ နေ့စက်သို့ဆုတ်လိုက်ရာ...

ဝန်း

ကျော့ဖက်ဆောင်အစပ်တွင် ဖြစ်နေသောကြောင့် ဝင်လယ်
ထဲသို့ လိုကျသွားလေတော့သည်။

၉

စု၏ ဂုဏ်သိက္ခာတစ်ပြစ်၏၊
 လူသည် အောင်အောင်ပေါ့ပေါ့မေ့၍ အသစ်ကို အားပါး
 စရာ ရှာရှိုက်လို၏သော်လည်း၊
 ထိုနေ့က...
 ခားတို့အား လေးစားယူလို၏၊
 ခားပျားအား မြန်လည်သိမ်းဆည်းနေစဉ်မှစ၍ ညွှတ်သို့
 အစ်လှမ်းချင်းလျှောက်လေနေအံ့သာ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့
 မြင်လို၏ရလေတော့သည်။

အစိုးအပြတ်ပွဲ

ချောင်းဝေသည် လောကီခွင်းနှင့် သံဃာခရင်ခွတို့အား
 အနိုင်ရရှိလိုက်ပြီဖြစ်သည်။
 သံဃာခရင်ခွ၏ လူတို့သည် သူ၏အကျိုးအား အနည်း
 ငယ် စုတ်ပြုသွားစေသည်။
 သူသည် နောက်ထပ်ကြိမ် ထပ်မံတိုက်ခိုက်ရလျှင် ရှားနိုင့်ရ
 လိမ့်မည်ဖြစ်သည်။
 သို့သော်...
 လူ့အား အေးမလျော့ပါ။
 သူ အသက်မသေခင်အချိန်၌ အစွမ်းကျွန် ကြိုးစားစွမ်းရ
 မည်သို့ဖြစ်သည်။
 ဤသည်မှာ...

ထေရ်များ တံတူးဟူးတိုက်ခတ်လျှောက်ပင် ရှိနေ၏၊
 အထင်အရှင်မှစ အားနည်းလေးသော်လည်း ဝတ်ဝန်းကျင်
 အား အောင်အောင်မြင်မြင်ပေးသည်။
 ချောင်းဝေသည် လက်နှစ်ဖက်နှောက်ပစ်၍ အေးဆေးစွာ
 ရပ်နေ၏။
 လူ၏မျက်လုံးအစုံသည် ညွှတ်သို့လျှောက်လေသောလူအား
 ချိတ်မသန်ကြည့်နေ၏။
 စာလေးသုတေသနတစ်ယောက်ဟု ဆိုကာ ထင်ရှားမိသည်။

ထိုလူသည် သူ့အနီးသို့ရောက်လာသောအခါ ချောင်းဝေ
အံ့အားသင့်သွားလေသည်။

ထိုလူမှာ အရင်ဆုံးပေသေသေခန့်သေ ဂျဉ်သည်။

ခေါင်းတစ်ခုလုံး ပြောင်အောင်တူးထားပြီး ခါးတွင် ရွှေ
ရောင်ခါးပတ်တစ်ခု ပတ်ထားလေသည်။

ချောင်ဝေသည် ဆူကြူတွေ့ခဲ့သောလူများကို စဉ်းစားရင်း
အာလွန်ရယ်ချင်နေမိသည်။

အစ်ယောက်မှာ သန်မာသော လူထူးကြီးဖြစ်ပြီး နေ့စဉ်
အစ်ယောက်မှာ ငိန်ပိန်ဂျဉ်ဂျဉ်ဖြစ်သည်။

ယခုတွေ့ရသောလူမှာ လူပုလေးတစ်ဦးဖြစ်သည်

မည်သို့ဆိုစေ...

ထိုလူသုံးယောက်၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ ချောင်ဝေအား
စူးသေကိုယ်သေ တိုက်ခိုက်ရန်ဖြစ်သည်။

လူပုလေးသည် ချောင်ဝေနှင့် ခါးတစ်ရံအန့် အကူးထွက်
ရပ်တန့်လိုက်၏။

အလေးတစ်ဦး မဟုတ်ပါ။

အသက် နှေးဆယ်ခန့်ရှိသည့် လူတစ်ဦးဖြစ်၏။

လူ၏ ရွှေရောင်ခါးပတ်ထဲ၌ ရွှေရောင် ခါးငယ်လေးများ
အရံထိုးစိုက်ထား၏။

ချောင်ဝေသည် ထိုလူအားမသိပါ။

ထိုလူများ ခါးပေါက်ပညာရှင်တစ်ဦး ဖြစ်သည်ကို ခန့်မှန်း
လေသည်။

ချောင်ဝေက

'ခင်ဗျားက နေ့စဉ်ခင်းတို သံမဏိခင်းတိုခင်းတို လူများ
မဟုတ်လား'

လူပုလေး မွဲပြုံးပြုံး၏။

'ကျုပ် လူတို့နဲ့တူလို့လား'

ချောင်ဝေ ခေါင်းခါ၏။

'မတူပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကို ရှင်ပစ်ဖို့ လေးတစ်ခုစာ
ပစ်ထင်တယ်'

လူပုလေး ခေါင်းညိတ်၏။

'မသိဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က စာတိုထက်သားတယ်ကွ'
သူ နားခေါင်းရှုံ့လိုက်၏။

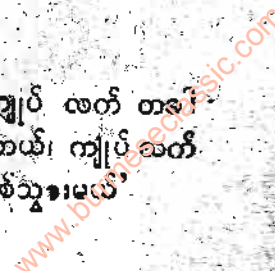
'ကျုပ်တော့ မထင်ဘူး'

လူပုလေး ဒေါသထွက်လာ၏။

'ခင်း ကျုပ်ကို အထင်သေးတာလား။ ကျုပ် လက် တစ်
ခုခင်း ၂၄ ချောင်း တပြိုင်နက်ပစ်နိုင်တယ်။ ကျုပ် လက်

အားနဲ့ မင်းကိုယ်မှာ ဇာတာပေါက်တွေဖြစ်သွားမယ်

သား...



'ခါပြင်လည်း စမ်းကြည့်ပေါ့ဗျာ'

လူပုလေး၊ ဒေါသထုတ်လေး၏။

သူသည် ပြောရင်း၊ ခားတို၊ ခားရှည် နှစ်လက်စလုံး အ

ထုတ်ယူလိုက်၏။

လူပုလေး၊ လတ်မလွတ်သေးပေါ့၊

သူ မျက်မှောင်ကပ်၍

'ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို မနိုင်မုန်းသိလို့ စစ်တူခေခင့်နေတာ

ထင်စာယ့်တုတ်လား'

သူက လူပုလေးစိတ်ဆိုးကောင်းပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော်...

လူပုလေး စိတ်မဆိုးသည့်ပြင် ဖာဖာဟေး၊ ရယ်လိုက်စေ

သည်။

သူ ကြွေးခံတမ်းအမ်းပြစ်သွားရလေ၏။



လူပုလေးသည် ချောင်ဝေကို ပြုံး၍ ကြည့်လိုက်ပြီး

'ကျုပ် ဘာဖြစ်လို့ မတိုက်သေးတာလဲသိသား'

'ဘာဖြစ်လို့လဲ'

'ကျုပ် လူသေခဲစကားမပြောတတ်လို့ကွ'

သူ မျက်မှောင်ကပ်လိုက်ပြီး

'ခင်ဗျား ကျုပ်ကိုကောင်းပြောချင်တယ်ဟုတ်လား'

လူပုလေးက

'ဟုတ်တယ် မေးစရာရှိလို့'

သူက ပြုံးလိုက်သည်။

'ခင်ဗျားမေးတိုင်း ကျုပ်ပြောမှလား'

'မင်း ပြောချင်မှာပါကွာ'

'ကျုပ်...'

သူ၏ စကားမဆုံးသေးပေါ့၊

ကြားပြတ်ပြောလိုက်၏။

'မင်းနာမည် ချေခင်ဝေ'

'ဗျာ'

သူ အံ့အားသင့်သွားသည်။

သူသည် လူတစ်ယောက်အားသတိရလစသည်။

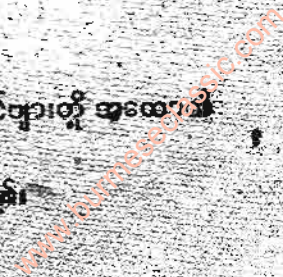
ထိုကြောင့်...

လူပုလေးအား ပြုံးပြလိုက်၏။

'မထူးဆန်းပါဘူးဗျား၊ ထင်ရှားပြီမှာခင်ဗျားတို့ အထောက်အ

ကံရှိရမယ်ဟုတ်လား'

သူက လူပုလေးအား စိတ်ကြည့်လိုက်၏။



'အဲဒီ အစောဆုံးတော်ကလည်း နတ်မျှော်စီ ခေမင်ဆရာ
ရှန်းလိမ့်ဖြစ်ရမယ်'
လှပလေး ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေ၏။



ချောင်းဝေသည်လှပလေးမှူး ခေါင်းမစလှဖြစ်၍...
လှ မေးသည်ကို မပြောဘဲ နေသည်ကို နားထည့်မိလိုက်မိ
သည်။
လှထံ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်၏။
ထိုအခါ...
လှပလေးထံ စတုရန်းစလိုက်သည်။
'မင်း ဤကြောင့် ဒီကိုလားတစ်...'
'လျှံမိန်ကို တွေ့ချင်လို့'
'မင်း လိမ့်ပြေးတာ'
'ဘာ ကျုပ် ဘာကြောင့် လိမ့်ရမှားလဲ ခင်ဗျားဆိုလို့ အ
ကြောက်ဘူး'
လှ၏ စကားကို လှပလေးထံ အရေးမစိုက်ပါ။
သူ ပြောချင်ထုံစကားကိုသာ ပြောနေ၏။

'မင်း ဘယ်လိုကိစ္စကြောင့် သေချင်ရတာလဲ'
လှ ခေါ်သထွက်လာ၏။
'ကျုပ်က ဘာကြောင့်သေချင်ရမှားလဲ'
'မင်း လိမ့်နေလို့လဲ အပိုပဲကုသ ဒီကိုထောက်လာကြတဲ့ လူ
တွေက ဘဝမှာ အသက်ရှင်ဖို့ ချော်လင့်ချက်ထင်းမဲ့နေလို့ ကျ
ရှင်းရှင်းပြောရရင် သေချင်နေတဲ့ လူတွေလာတာ'
ချောင်းဝေ ထပ်မံပြောလိုက်၏။
'ကျုပ်က ဒီလိုလူစားထဲမှ မပါဘူး'
လှပလေးထံ ခေါင်းခါလိုက်၏။
'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းမှာ အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ ရှိရမယ်'
'အုတ်တယ်'
'ဘာအကြောင်းကိစ္စလဲ'
'ကျုပ်...ခင်ဗျားကိုပြောနိုင်ဘူး'
'ချောင်းဝေရဲ့ လူတွေက ယမင်းအကြောင်းကို အမျိုးမျိုး
ပြောကြတယ်။ ခါပေမယ့် အဲဒီစကားတွေကို မင်းကို အယုံ
အကြည်မရှိဘူး မအုတ်လာ။'
'ဟုတ်တယ်။ ဓားငရဲပြည်ကို ဘာတို့ဆိုတာ ကျုပ်ထံ မယုံ
ဘူး။ အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုခုရှိလို့သာ လုပ်ကြံသတင်း ထွင့်စာ
ဖြစ်မယ်'
လှပလေးထံ ပါးစပ်ပိတ်ထားသည်။
သို့သော်
သူ၏မျက်လုံးထဲ၌ လျှံပွဲစံသော အရိပ်အယောင်တချို့
ပေါ်လွင်နေ၏။

၁၂၀ မိုးကျော်သူ

စူး...လက်ထပ်ပြလိုက်၏။

'ဒါ...တစ်ခါတော့ မင်း...တစ်ကြိမ်ခင် ဒီကိုဇာတား
စို့၊ လျှပ်မိန်ကို တစ်ကြိမ်ခင် တွေ့ချင်ရတယ်'

'ကျုပ်...လျှပ်မိန်ကို တွေ့ချင်တာ ရည်ရွယ်ချက် တစ်ခု
ရှိတယ်'

'ဘာလို့ လျှပ်မိန်ရဲ့ အလှူအပေးကို ကြည့်ချင်လို့လား'

'ဟုတ်ကဲ့'

ဤတစ်ကြိမ် အံ့ကြသွားသုမှာ လူပုလေးပင်ဖြစ်သည်။

'ဒါဖြင့် မင်းရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က ဘာလို့'

ချောင်ဝေ သက်ပြင်းချလိုက်၏။

'ကျုပ်...လူတစ်ယောက်နဲ့ အလွန်အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စ
ကြောင့် သင်းပညာ ယှဉ်ပြိုင်စရာရှိတယ်။ ဒါကြောင့် လျှပ်မိန်
ဆီက အကူအညီလေးတောင်းတာပေါ့'

လူပုလေးက အားပေးရ ရယ်လိုက်၏။

'ဟား...ဟား...ဟား'

အတန်ကြာအောင် မျက်နှာတည်လို့နောက်ဆုံး ရယ်မော

ပြီးမှ...

'ကျုပ်...ဒီတစ်ခါပဲ ကြားဖူးသေးတယ်။ လျှပ်မိန်ဆီက အကူ
အညီတောင်းမိ စကားကဲ့၊ မင်းက သူ့ကို တော်တော် အထင်
ကြီးတာကိုး'

ချောင်ဝေက မျက်နှာတည်လို့နောက်ဆုံး

'ခင်ဗျားလို့ နောက်ခိုင်းလို့ သံမဏိခတ်ရင်းခွဲတို့လို့ ထိပိ
သို့ပုဂ္ဂိုလ်ခတ်တောင် လျှပ်မိန်ရဲ့ အမိန့်ကို နှခခကြတော့ပဲ၊ ကျုပ်
က လူတို့ကို အထင်ကြီးတာအာဆန်းသလိုဗျ'

လူပုလေး ပါးစပ်ပိတ်သွားသည်။

မျက်နှာလည်း မဲခနဲပြစ်သွား၏။

စကားဆက်မပြောတော့ပေ။

ချောင်ဝေက ပြုံးလိုက်၏။

'ကျုပ်ကို ကူညီပါဗျား၊ ကျုပ်ရဲ့မျိုးနွယ်၊ ကျုပ်ရဲ့အေးခွေး
သူများလက်အောက် မရော့အောင် လျှပ်မိန်ရဲ့အကူအညီ ရမှပဲ
ဖြစ်မှား၊ ကူညီပါဗျား'

လူပုလေးက သက်ပြင်းချလိုက်၏။

'မင်းက ဘာကိစ္စ အကူအညီတောင်းပါမှမိ'

ချောင်ဝေက...

'သိုင်းပညာဆင်ပေးပို့'

လူပုလေး အံ့အားပင်သွား၏။

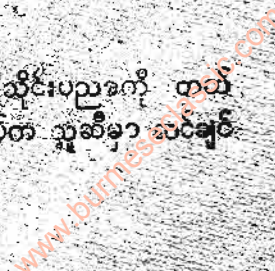
'သိုင်းပညာဆင်ပေးဖို့ တူတ်လား'

ချောင်ဝေက...

'တူတ်ပါတယ်'

လူပုလေး ဆက်လိုက်၏။

'လျှပ်မိန်က မင်းချင်လွတ်မြေ့စစ် သိုင်းပညာကို ကယ်
မြှောက်ထားတယ်လို့ သိရပါတယ်၊ ကျုပ်က သူ့ဆီမှာ ဆင်ချင်
ထိုပါ'



ချော့ခင်ဝေ၏စကားကို နားထောင်နေသည့် လူပုလေး၏ မျက်လုံးအစုံမှာ စိုင်းစက်ပြူးကျယ်သွား၏။

‘နေပါဦး၊ လျှပ်မိန်ဟာ ဖမ်းချုပ်လွတ်မြောက် သိုင်းပညာ အတ်ထေးတယ်လို့ မင်းကို ဖယ်သွားပြောသလို’

ချော့ခင်ဝေ၏ ခေါင်းခါလိုက်၏။

‘ပြေးတုလုက် အရေးမကြီးပါဘူးဗျား၊ အမိကလေးတွေ ကျွန်ုပ်က လှူဆီက သိုင်းပညာ သင်ခွင့်ရဖို့ပဲ’

လူပုလေး၏ ခေါင်းခါလိုက်၏။

‘မဖြစ်နိုင်ဘူး’

‘တကယ်လို့လဲ’

‘မင်းက ယမင်းကျွန်းပေါ်ရောက်အောင် သွားနိုင်မှစ မတုတ်လို့ပဲ’

ချော့ခင်ဝေက...

‘ကျုပ်က မရောက်ရောက်အောင် သွားရမှစပဲ’

လူပုလေးက အသံအေးစတ်စည်ဖြင့်

‘မင်းက ကျုပ်ကိုနိုင်ရင်ပေါ့လေ’

‘ကျုပ်က ခင်ဗျားကို နိုင်အောင် ကြိုးစားရမှစပေါ့’

သူက ခဏစဉ်းစားလိုက်၏။

‘ဒါနဲ့ တစ်ခုလောက် မေးပါရစေ’

‘မေးပါ’

‘ခင်ဗျား ကိုနိုင်ရင် နေ့စက်ထပ် ယှဉ်နိုင်မယ်လို့လူတွေ လစဉ် မှစမား’

လူပုလေးက သတော့ကျစွာဖြင့် ရယ်မောဆိုက်၏။

‘ဟဲ...ဟဲ...ကျုပ်က နေ့စက်ဆိုးပါပဲဗျား၊ ကျုပ်ကိုနိုင်ရင် နေ့စက်ထပ် တယ်လို့မှ ထပ်မလွတ်တော့ဘူး၊ မင်းကို လှေ သမားက လာခေါ်လိမ့်မယ်’

ချော့ခင်ဝေက...

‘ကဲ...ကျုပ်ဆိုယှဉ်ပြိုင်စို့’

လူပုလေးက တန့်တာလိုက်၏။

‘ခဏနေပါဦး’

ချော့ခင်ဝေက...

‘ခင်ဗျား ဘာပြောမလို့လဲ’

‘မင်း...ကျုပ်ကိုနိုင်ရင်တောင် ယမင်းကျွန်းကို ရောက်ဖို့ မလွယ်ဘူးကွ’

‘ဘာလို့ မလွယ်ရမှစလဲ၊ လှေသမားက ခေါ်မှာပဲခွစွာ’

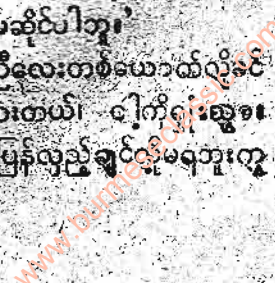
လူပုလေးက လက်ထဲပြလိုက်၏။

‘လှေသမားရောက်လာရင် ဆေးခတ်သားတဲ့ အပျက်တစ် ခုကို သေခတ်ရမှပဲ၊ ဆေးမိဆူးတဲ့လူဟာ ယမင်းကျွန်း ပေါ် ရောက်လို့ ဘာတူးဦးမှာလဲ၊ လျှပ်မိန်ဆီက သိုင်းပညာ သင်ဖို့ဆိုတာ အဝေးကြီးမှာကွ’

ချော့ခင်ဝေက ပခုံးတုန်လိုက်၏။

‘ဒါက ကျုပ်ကိစ္စပါ၊ ခင်ဗျားနဲ့မဆိုင်ပါဘူး’

‘ကျုပ်က မင်းကိုမြင်မြင်ခွင့် ညီလေးတစ်ယောက်လိုခင် တယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းမှာအချိန်ရှိသေးတယ်၊ ငါ့ကိုရိုးဆူးတဲ့ အချိန်၊ ဆေးမိသွေးတဲ့အချိန်တွေမှ ပြန်လှည့်ချင်လို့မရဘူးကွ နေ့စက်မှ နေ့စင်တမရမိစေနဲ့’



အခုလိုပြောတာ ကျေးဇူးတင်ပါဏယ်၊ ကျုပ်၏ ကယ်
ဘော့မှ နေထိုင်ရာက အခု ခင်ဗျားပြေးဘိမိလဲဏ်း။ ကျုပ်
ပြောတိုက်ရမလား။

လူပုလေး ကနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်၏။
'ငါ့အား တစ်အစဉ်တစ်ခုရှိဘယ်
ပြော'

'ငါ့အား ခားပါး၊ ငှလင်နဲ့ မင်းကိုယ်မယ်၊ မင်း ကြိုဇီ
ဆလို ခင်နိုင့်တယ်၊ တကယ်လို့ ငါ့အား ၂၄ လက်ကိုရှောင်
နိုင်ရင် ငါ့အရှုံးပေး လိုက်မယ်'

ချောင်းဝေ ဝမ်းသာသွားလေသည်။
'ကောင်းပြီ ကျုပ်သဘောထူတယ်
လူပုလေးက လက်နှစ်ဖက်ကို တွဲလှောင်ချထားလိုက်
သည်။

'ထက်ထမ်းပါ ငါ့အားတွေ့ရ လှုပ်စီးလက်ဆွဲလှုပ်စား
စားစစ်လက်လက်ထိသွားတန်း မင်းရှုံးပြီ'
'ကောင်းပြီ ခင်ဗျားစတိုက်ပေတော့'

'ကဲ...လေးပြီ၊ ငါ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါ၊ မင်းကံအောင်ပါစေ
သူကခွေးရင်း လက်နှစ်ဖက်ကို စတင်သွပ်ရှားလိုက်သည်။
သူလက်ထဲတွင် ခား ၂၄ လက်အား ကိုင်ထားပြီးဖြစ်လေ
သည်။

ပစ်လွှတ်လိုက်သည်။
သူ၏ထုပ်ရှားမှုများမှာ ဆလွန်လျှင်မြန်နေ၏။
ခားပစ်ပုံမှာ တစ်ပုထူးခြားနေ၏။

ချောင်းဝေအား ဦးတည်မစ်လွင့်ခြင်းပာတုတ်ပါ။
ချောင်းဝေ ရှောင်တိမ်းနိုင်မည် အရပ်လေးမျက်နှာသို့ ဝစ်
လွင့်လိုက်ပြီး အချို့ကို ထက်အောင်ဝဲယားစသည်ဖြင့် ပစ်လွင့်
လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ချောင်းဝေ ရင်ထိတ်သွားသည်။
ရှောင်တိမ်းရန် လုံးဝအောင်အရေးမရှိပါ။
သူသည် လက်ထဲမှခားနှစ်ဖက်ကို စစ်စိုင်းသတ္တန် ဝေ
ယမ်းလိုက်၏။

သံသံချင်းထိတွေ့သံများ၊ တချွင်းချွင်း ထုတ်ပေါ်လာသည်။
သူထံသို့ တည့်မတ်စွာ ပစ်လွင့်လာသော ခားပေါ်များအား
ရိုက်ထုတ်နိုင်ခဲ့သော်လည်း အရပ်လေးမျက်နှာသို့ ချွင်းစိလိုက်
သော ခားပေါ်များသည် သူ၏အနေအထိတ်ကို ကျွေးမိတ်ထု
များအား ထိမှန်လာ ပြန်လန်ထုတ်လားကြလေသည်။
ထူသည် မျက်လုံးပြားသွားလေ၏။

ရှောင်တိမ်းရန် လုံးဝမဖြစ်နိုင်တော့ပါ။
လူပုလေး၏ခားပုညစာကို ထူစာ နည်းနည်းသဘောပေါက်
စားလေသည်။

သူသည် ဖြတ်ထိုးဥာဏ်အောင်သွန်ပြန်ရာ ခုတ်ထရတ် ရှေ့
သို့ ခုန်ထုတ်သွားသည်။
ခားပြင်ပစ်ပေါက်နေသော လူပုလေးထံသို့ ခင်ခင်အား
ခြင်းဖြစ်သည်။

သူသည် ကံစေတင်သော လူပုလေးတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်
သည်။

ခါးများ စတင်ထွက်ပေါ်လာသော နေရာသည် အန္တရာယ် အကင်းဆုံးဟု ယူဆမိသည်။

ထူ၏အသက်နှင့်ထပ်၍ ယုံကြည်မှုကို တစ်ခမ်းခွဲခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထူ၏ တွက်ချက်မှုသာ မှားယွင်းသွားပါလျှင် ဆွဲသေဆုံး ရမည်သာ ဖြစ်၏။

ထူသည် လူပုလေးအား သို့ရောက်သောအခါ ခါးပါးလေး များက ဆက်လက်တိုက်ခိုက်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါ။

ကျောက်တုံးများနှင့် ထိမှန်၍ ပြန်ဆန်ထွက်သော သော ခါးပါးလေးများသည် အရှိန်ကုန်ကစ မူလအ ဆူရပ်နေသော နေရာသို့ တဖုတ်ဖုတ် ပြုတ်ကျွေးလေသည်။

သူပုလေးသည် သူအား အံ့သြစွာကြည့်နေ၏။

ထူသည် လူပုလေးအား တိုက်ခိုက်ရန် တန်ပြင်လိုက်လေ တော့သည်။

ကဲ—ကျုပ်အလှည့်

လူပုလေးက အက်ဆစ်ပြုလေသည်။

ငါ့ကိုမတိုက်နဲ့တော့ ငါ့ရှုံးသွားပြီ၊ လှေသမားကို စေခင်ပေတော့

ပြောပြီး ကျွေးစိတ်စွန်းအပေါ်သို့ ပြေးသွားကစ ပင်လယ် ထဲသို့ ခုန်ချလိုက်လေသည်။

ဝန်း

ရေထဲသို့ကျသွားသောအခါ ထွက်ပေါ်လာပြီးနောက် လူပု လေးသည် လုံးဝပြန်ပေါ်မလာတော့ချေ။

ချောင်ဝေစည် ယပမင်းကျွန်းသို့သွားရန် အရည်အချင်း နိမ့်ကုတိုင် အောင်မြင်သွားပြီဖြစ်လေသည်။

ဆူ၏ လှေသမားအဖော်ကို စောင့်ရှန်သော ကျွန်တော့ ခုတ်သည်။

လှေသမား မည်သည့်အချိန်မှ ရှေးစိန်အမည်နည်း။ ဆူ၏ မသိပါ။

ထူသည် ရင်ဘထိတ်ထိတ်ခုန်နေ၏။

ယခုတစ်ကြိမ်တွင်...

ထူသည် ထိုင်ချခြင်းမရှိဘဲ မားမားမတ်မတ် ရုပ်၍ စေခင် နေလေတော့သည်။

လေမျှား တယျားတူတိုက်ခတ်နေ၏။
 အအေးဓာတ်သည် စတင်ပြင်းထန်လာချေပြီ။
 တူက မမူပါ။
 ပင်လယ်ပြင်ထဲရှိ ကျွန်းများကိုကြည့်လိုက်။ ပင်လယ်ရေပြင်
 သာကြည့်လိုက်နှင့် မျှော်စိမ်းစားနေ၏။
 မကြာပါချေ။
 တူ၏မျက်လုံးထောင့်စွန်းသို့ မည်းမည်းသဏ္ဍာန်တစ်ခု တိုး
 ဝင်လာသည်။

သူကြည့်လိုက်ရာ...

ပင်လယ်ပြင်ထဲ၌ မည်းမည်းသဏ္ဍာန်တစ်ခုသည် အတိတ်
 အဝင်ကိုပါ ကျောက်ဆေးခင်သို့ ဦးတည်လာနေသည်ကို တွေ့
 လေသည်။

သူက ထိုအရာအား စူးစိုက်ကြည့်နေစဉ်မှာပင် မည်းမည်း
 သဏ္ဍာန်သည် ရုပ်လုံးပေါ်လာလေသည်။

လှေငယ်တစ်စင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထူထဲ ဝမ်းသာသွားလေသည်။

ထမမင်းကျွန်းမှ လျှပ်မိန်သည် သူထံသို့ လှေသမား နှ့်
 လှေတံလှိုက်ပြီ မဟုတ်ပါလော့။

လှေသမား ရှမ်းလီ

နေလုံးကြီးသည် ပင်လယ်ထဲကို ငုပ်လှိုင်းသွားပြီဖြစ်သည်။
 လှိုင်းငယ်...

စောင်းထင်ပြာကြီးတိုင် ပြာလွဲ ဆွဲအသင်းရောင်က ကျွန်
 နေပါသေး၏။

ပင်လယ်ရေပြင်တစ်ခုတွင် မည်းမည်းနေပြီ။ လှိုင်းတုန်
 လေးမျှားသည် တစ်ခါတစ်ရံ အရောင်ထဖြတ်ဖြတ် ထနေလေ
 သည်။

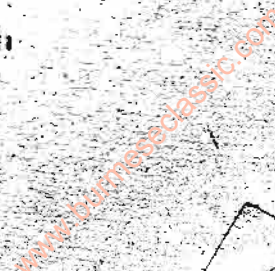
ညအချိန်ရောက်နေပြီဖြစ်လေသည်။

လှိုင်းသံထူရုန်းရုန်းမှားလည်း ပြင်ထန်စွာ ဆူညံနေ၏။

ချောင်းခဝသည် နေရာတွင်ပင်ရုပ်လျက် ပင်လယ်ပြင်တွင်
 တစ်စုံတစ်ခုကို ရှာမေ့နေ၏။

ချောင်းဝေသည် ကြည့်နေရင်းကြည့်နေရင်းမှာပင်—
 လှေငယ်တလေးသည် ကျောက်ဆောင် အနီးသို့ ရောက်
 လာသည်။
 ဆူက လှမ်းအော်သိုက်လေ၏။
 'ယုမင်းကျွန်းက မိတ်ဆွေအားခင်ဗျာ'
 ဆူ အော်သံနှင့် မရွေးမနှောင်းမှာပင် လှေပေါ်မ အ
 ထွက်လာသည်။
 'ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ'
 ချောင်းဝေသည်—
 ထိုအသံကြားလိုက်သည်နှင့်—
 ရင်ထဲတွင်တစ်ချက်လှုပ်ရှားသွားလေသည်။
 ညမော့ခင်ချိန်ဖြစ်နေသဖြင့်—
 နေလှသမားသည် မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်သည်ကို—
 သာဏ မသိရှိရပါ။
 သို့သော်—
 ထိုအသံကို ကောင်းစွာ မှတ်မိလေ၏။
 'နတ်မျှင် စီပေဝင်ဆရာ ရှန်းလိ'
 သူ၏ ရင်ထဲ၌ တီးတိုးရေရွတ်မိလေ၏။
 'ခင်ဗျားက ရှန်းလိလား'
 ဆူက အံ့အားသင့်စွာ မေးလိုက်၏။
 လှေသမားသည် လှေအား ကျောက်ဆောင်အနီးတွင် ရ
 တန်းကာ ကျောက်ဆောင်ပေါ်ခုန်တက်လာ၏။
 'ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ ကျုပ်ပါဘ်'

လှေသမား ပြုံး၍ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။
 လှေသမားမှာ ရှန်းလိပင်ဖြစ်၏။
 ဆူ၏ဆက်၍—
 'ဝင်း၊ ယမင်းကျွန်းကို သွားချင်တယ်ဆိုရင် လှေပေါ်တစ်
 လေ
 သူသည် နေရာမှမရွေ့ဘဲ—
 ရှန်းလိကို စိမ်းကြည့်နေ၏။
 ရှန်းလိသည် လှေမိန့်၏ လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေလေသည်။
 ထိုကြောင့်
 ယမင်းကျွန်းအကြောင်းကို သာမန်ထက်ပို၍ သိနေသည်
 ဟုတ်ပါလော။
 ရှန်းလိသည် ချောင်းဝေက ကြေခင်၍ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရ
 သဖြင့်—
 'ဟေ့ ယုဝယ် မင်း၊ အရှည်အချင်းစစ်လို အောင်မြင်ပြီးမှ
 ဆီကျွန်းကို မသွားဘဲ နေ့တစုမလိုအားကူ၊ လှေပေါ်တစ်
 လေ အချိန်မရှိဘူး၊ အရမ်းမှောင်သွားမယ်ကျုပ်တို့သွားကြစို့'
 ရှန်းလိက ပြောရင်း—
 လှေပေါ်ဆင်းရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်၏။
 သူသည် ယခုမှပင်—
 လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လာလေသည်။
 'ခင်ဗျားက လှေသမားကိုး'
 ရှန်းလိပြုံးလိုက်၏။



‘အုတ်ပေါက်တယ်၊ ချွပ် လှေသမားလည်းလုပ်တယ်၊ ပေခွင်
ဆရာရွှေ လုပ်တယ်၊ နေရုဏ်တစ်ခုတော့လုပ်သေးတယ်’

ချောင်းဝေဇာ...

‘ခင်ဗျားဆ ကျွန်တော် ကိုလိမ့်’

ရှန်းလိကြီးစူးပြတ်လေ၏။

‘ကံ လှေပေါ်အရှင်တတ်ပါ၊ အပေါ်ရောက်မှ စတုရန်းပြော
ကြွတစပေါ့၊ အချိန်အမျှားကြီး တွန့်သေးတယ်၊ ဘော်ကြား
မှောင်သူ့စားမယ်’

လူ့သတ်ပြင်းချလေ၏။

စုံသည် ဝေးနှစ်ဆယ်ကို နေရာတွင် ပြန်ထည့် လိုက်လေ
သည်။

အဆယ်၍

ရှန်းလိမာ သူ့အားတိုက်ခိုက်လာလျှင်လည်း...

လူ့ဆု ခုခံကာကွယ်ရန်အတွက် တိရှိနေ၏။

ရှန်းလိသည်ပါးနပ်လူတစ်ယောက်ဖြစ်ရာ..

ချောင်းဝေ၏ စိတ်အား အကဲခတ်မိလိုက်သည်။

‘မင်းကို အရည်အချင်းစစ်လို့ အောင်မြင်နေပြီတဲ့၊ မင်းထံ
တယ်လူ့စားမှ မတိုက်ခိုက်နိုင်တော့ဘူး၊ စိတ်ချလတ်ချသော လှေ
ပေါ်တတ်ပါ’

သူ့ဆု ပြောပြီ၊ ရှေ့ဆုံးမှ လှေပေါ်သို့ တတ်လိုက် လေ
သည်။

လူ့ကလည်း မနေ့ပေါ့။

လှေပေါ် ခုန်ထက်လိုက်၏။

ရှန်းလိမာ သူ့ကို ပြုံးပြ၏။

‘မင်းထံ ဘဝပြောင်းတံတားနဲ့အတိုက်မေ့ဝင်္ဂါကျွေးထံ
ဆောင်ကိုကျော်ပြီးပြီဆိုတော့ အခု မင်းဘဝ အသစ် စရတော့
မယ်’

သူ့ဆု မျှော်မှောင်ကုပ်၍ ဒေါသသံဖြင့်...

‘ခင်ဗျား လှေလှော်မှာသာ လှော်ပါ၊ ပြီးမှ ခင်ဗျားနဲ့
ချုပ်စရောင်းရှင်းမယ်’

ရှန်းလိ ဟတ်ဟတ်ပတ်ပတ် ရယ်လိုက်၏။

‘ဆေးခင်းပါပြီဗျား၊ တျိုပဲလို့ ရေကူးကျွန်းချင်းလှေအစဉ်
အဖို့ ရေလယ်ရောက်မှပဲ စတုရန်းပြောချင်တုပေါ့ဗျား ဟား...
ဘား...ဟား’

ရှန်းလိမာ ခြိမ်းခြောက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်ကို လူ့နားလည်
လိုက်သည်။

ရှန်းလိသည် လှေကို အစွမ်းကုန်လှော်ခတ်နေ၏။

လူ့ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်ပါနေ၏။

သူ့ကို မည်သူ့ဆုတိုက်ခိုက်ခွင့်မရှိသည်ကို နားလည်ထား
ပြီးဖြစ်သည်။

ထိုပြင်...

ရှန်းလိမာ သူ့အား ခင်မင်သဖြင့်...

ယမမင်းကျွန်းသို့ မသွားရန် အထန်တန် တားမြစ်ခဲ့သည်
အစွတ်ပါလေခ။



၆၃၄ ဒိုးဇော်သူ

သူ့က ရှန်းလီကို လှိုကြည်စိတ်ချစွာဖြင့်...

လှေပေါ်တွင် အေးအေးစွာ ငေးမေ့ရင်း လိုက်ပါသွား
လေတော့သည်။

---9---

ဆေးစပ်ထားသော အရက်တစ်ခွက်

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မေ့မိမိမည်းနေ၏။
 လှိုင်းခလင်္ကာလှန်ထန်သဖြင့် သွားလာရေး အသွန်ခက်ခဲနေ
 သည်။
 အိမ်တစ်လုံး ပမာဏခန့် ကြီးမားသည့် လှိုင်းလုံးကြီးများ
 နှိပ်ခတ်မှုကောက်တွင်...
 လှေကလေးကို မတိမ်းမှောက်စေရန် ရှန်းလီ ကျွမ်းကျင်စွာ
 ထိန်းသိမ်းနိုင်၏။
 ချောင်စေသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မပြတ်အကဲခတ် နေသော်
 သည်း...
 ထိုးသိုးထေ့စင်ထေ့စင် ထွက်နေသော မည်းမည်းအရာများ
 အပ မည်သည့်အရာကိုမှ မတွေ့ရချေ။

ယမမင်းကျွန်းကိုသွားရန်မှာ ခင်ခဲပြီး လျှို့ဝှက် လှမ်း၏
အလွယ်တကူသိမြင်ရသော်လည်း သွားရန်မလွယ်ကူလှပဲ
လှေကလေးသည် ပင်ဆယ်ပြင်အလယ်သို့ရောက်သောခါ
ရှန်းလီအစကားစလိုက်၏။

ကျုပ် မင်းကို ခင်မင်လို့ ဒီကျွန်းကို မသွားဖို့ အတန်တန်
တားမြစ်ခဲ့တယ်။ ဝါပေမယ် မင်းထံ ခေါင်းမခလွန်းတယ်။ အ
ခဲတခု ကျုပ် တွာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူး။ ကျုပ် မညှာနိုင်အ
ခွင့်လွတ်ပါ။

သူ ရယ်မောစလိုက်၏။

ကျုပ်ကရော ခင်ဗျားကို ညှာခိုင်းနေလို့လားဗျ
ရှန်းလီ ဧည့်သထွက်လား၏။

ကျုပ် မင်းကို လူငယ်တစ်ယောက်တဝမှာ ဘာမှ အလေး
မပါဘဲ အသတ်ဆုံးရှုံးမှာကို စိုးရိမ်လို့ ပြောနေတာ။ မင်းအ
ကျုပ်ရဲ့ စေတနာကို မလေးစားဘူး။

သူ ခေါင်းခါလိုက်၏။

မတူတီပါဘူး။ ကျုပ် ခင်ဗျားကို ကျေးဇူးတောင် တင်
သေးတယ်။

ရှန်းလီ မှဲပြုံးပြုံး၏။

အခုမှတော့ ကျေးဇူး မတင်ပါနဲ့တော့ လောကီခွင်းတို့
မကီခက်ရယ်ရင်းခွဲတို့ လူပုဂ္ဂလား တို့ထက် ကျုပ်က မင်းထံ
အစကောင်းဆုံး ခုက္ခပေးမယ့် လူဖြစ်နေပြီ။

ချောင်ဝေက မျက်နှာတည်ကြည်စွာထားလိုက်ပြီး ခေါင်း
ညိတ်လိုက်၏။

ခင်ဗျားကြိုက်သလို ခုက္ခပေးနိုင်ပါတယ်ဗျာ၊ အခုမှတော့
ကျုပ်က ရင်ဆိုင်ဖို့ အသင့်ပါပဲ။

လှေကလေးမှာ အရှိန်ရလွှားပြီဖြစ်လေသည်။
ရှန်းလီသည် လှေလှော်ခြင်းကို ရပ်တန့်လိုက်လေ၏။

ရှန်းလီသည် လှေပုပိုင်းတွင်ထိုင်နေပြီး ချော့ခင်ဝေမှာ လှေ
ညှိုးပိုင်းတွင် ထိုင်နေခြင်းဖြစ်၏။

လူတို့နှစ်ယောက်၏အလယ်တွင် ရွှေရောင်သေတ္တာတစ်လုံး ရှိ
လေ၏။

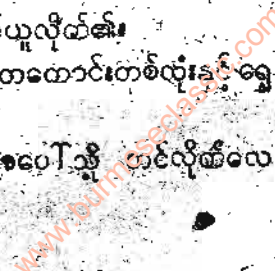
ရှန်းလီက သေတ္တာကို စတင်ဖွင့်လိုက်လေ၏။

ချော့ခင်ဝေသည် ရှန်းလီလှုပ်ရှားသမျှကို မျက်တောင်မခတ်
အကဲခတ်ကြည့်နေ၏။

ရှန်းလီသည် ပိစွဲည်းအချို့ ကိုထုတ်ယူလိုက်၏။

ရွှေရောင်တောက်ပနေသော ရေတထောင်းတစ်လုံးနှင့် ရွှေ
ရောင်ခွက်ငယ်လေးတစ်ခုဖြစ်လေ၏။

သူတို့ ထိုပစ္စည်းများကို သေတ္တာပေါ်သို့ တင်လိုက်လေ
သည်။



ထိုနေ့က
ချောင့်ခေကို ပြုံးပြလိုက်ပြီး...

'ကျုပ်က အခု မင်းကို ဆေးခတ်ထားတဲ့ အရတ်တစ်ခုထိ
တိုက်မယ်၊ ဒါကို သေခတ်ပြီးရင်တော့ ယမမင်းကျွန်းကို
ရောက်မယ်'

'ကျုပ်က မသေခတ်ဘူးဆိုရင်အေး...'

'ရပါတယ်၊ ကျုပ်က လေ့ဦးကို ခုနကပြန်လှည့်လိုက်ရုံ
ပေါ့'

'ခင်ဗျားကိုကျုပ်က ဖမ်းချုပ်ပြီး ယမမင်းကျွန်းကို အတင်း
အကျပ် လိုက်ဖို့ခိုင်းမယ်ဆိုရင်တော့'

ရှန်းလီက မဲပြုံးပြုံးလိုက်၏။

'စိတ်ကူးမယဉ်ပါနဲ့ကွဲ့၊ မင်းက ငါ့ရှင်တစ်ဦးအောင်ကို
အလွယ်တကူမိနိုင်ပေမယ့် ကျုပ်ကိုဖမ်းဖို့ဆိုတာ ခေးပါသေး
တယ်'

ချောင့်ခေက ပြုံးစိစိဖြင့်...

'ကျုပ်က ခမ်းကြည့်ချင်တယ်'

ရှန်းလီ၏မျက်နှာ တင်းမာခက်တန်သွားလေ၏။

'ဆောင်းပြီလေ၊ မင်းက စလှုပ်ရှားလိုက်တာနဲ့ ကျုပ်က
ဇလွတ်တို့ မှော့ဆဲလိုက်ရုံပါ၊ ဒါမှ မဟုတ်လို့ ကျုပ်က ပင်ဆယ်ထဲ
ခုန်ချလိုက်ရုံပါ'

ချောင့်ခေ၏ရင်ထဲတွင် အနည်းငယ် လှုပ်ရှားသွားလေ
သည်။

ရှန်းလီ တထယ်ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်ကို လူက ယုံကြည်
မလေသည်။

သူက ဟန်ဆောင်ပြုံးလိုက်၏။

'ခင်ဗျားသေမှအမှန်ကြောက်ပွားလား'

'မင်း၊ ဘိပ်မက်မက်မနေနဲ့၊ ကျုပ်က ပင်ဆယ်ထဲမှာ ဘယ်
တော့မှသေမှမဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်က ရေထဲမှာ သုံးရက်လောက်
အေးအေးဆေးဆေး၊ အေးငုပ်နိုင်တယ်၊ ပြီးတော့ ပင်ဆယ် ရေ
အောက်နေ ကျုပ်သွားလို့တဲ့ခုနကလိုလား၊ နိုင်တယ်'

ချောင့်ခေ သတ်ပြင်းချလိုက်လေ၏။

'အင်း...ခင်ဗျားတို့က တွဲအရတ်မသေခတ်ဘဲ ယမမင်းကျွန်း
ပေါ် မရောက်နိုင်ဘူးဆိုတာ ကျုပ် နားမည်ပါပြီဗျာ'

ရှန်းလီ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

'မင်းက နားထည်လွယ်ပါတယ်၊ ကျုပ်ကလဲ မင်းရဲ့ ရန်သူ
မဖြစ်ချင်ဘူး၊ ရှန်းယင်ရဲ့မိတ်ဆွေဖြစ်တဲ့အတွက် မင်းကို ကူညီ
ချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်...

ချောင့်ခေ ဂမ်းသားဇွားခလဲသည်။

'ဒါပေမယ့် မလုပ်ပါနဲ့တော့၊ ကျုပ်ကို တစ်ခုပဲကူညီပါ'

'ဘာလဲ ဒီအရတ်မသေခတ်ဖို့ဆိုရင်တော့ ကျုပ်က မကူညီ
နိုင်ဘူး'

'မဟုတ်ပါဘူးဗျာ'

'ဒါဖြင့် တခြားကိစ္စဆိုရင်တော့ ကူညီပါမယ်'

ချောင့်ခေသည် ရှန်းလီကိုကြိုက်၍ တွေးတွေးလိုက်လေ
သည်။

'ဒီလိုပါ၊ ကျုပ်၏ ယမမင်းကျွန်းရဲ့ သမယလှမပုံကိုလဲ
ကြည့်ချင်သေးတယ်ဗျာ၊ တော်ကြာ ဆေးမိလို့ အသိစိတ်ပျောက်
ဆွမ်းရင် ပတ်ဝန်းကျင်အထွကို ဘယ်လိုလုပ် ကြည့်ရှုခံစားနိုင်
မှာလို့'

ရှန်းလီ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏၊
'မင်းပြောတာ မှန်တယ်'

ချောင်ဝေဆာ ဆက်ပြောလိုက်၏၊

'ဒါကြောင့် ယမမင်းကျွန်းရဲ့ အလှအပကိုခံစားပြီးမှ
ခင်ဗျားရဲ့အရက်ကို သေခတ်ပါရစေလားဗျာ'

ရှန်းလီ အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်၏၊

'ကျုပ်ကို ဒီလိုတောင်းဆိုဖူးတဲ့ လူလဲမရှိခဲ့ဖူးဘူး၊ ကျုပ်
တလဲ တစ်ခါမှမလိုက်လျှော့ခဲ့ဖူးဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်၏
မင်းကိုခင်လို့ ဒီတစ်ခုတော့ လိုက်လျော့ပါမယ်'

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ'

ရှန်းလီက ချောင်ဝေအား စေ့စေ့ ကြည့်လိုက်၏၊

'မင်းကလဲ ကျုပ်ကို ကူညီတဲ့အနေနဲ့ အမှန်အတိုင်း ကျုပ်
မေးတခုကို ပြောပါ'

'မေးလေ'

'မင်းက ကျုပ်အစ်ကိုရှန်းယင်နဲ့ အမှန်တကယ်ခင်လား'

'တကယ်ခင်တပေါ့'

ရှန်းလီ၏မျက်လုံးထဲ၌ အရိပ်အယောင်အချို့ ဖြစ်ပေါ်
စေသည်။

'ရှန်းယင်၏ အလွန်ညာဏ်များဘယ်၊ လူ့၏ မင်းကို ဖြေ
ဆေးများ ပေးလိုက်သလား'

ချောင်ဝေက ခေါင်းခါလိုက်၏၊

'မပေးဘူး'

'ကျုပ်အခုပြောနေတာ မင်းအတွက်ပါ၊ တစ်ချိန်ကျရင်
ကျုပ်ရဲ့စေတနာကို မင်း နားမည်လာမှာပါ'

ထူက ပြောပြီးသည်နှင့် ထွေကို အားစိုက်၍ လှော်ခတ်
လိုက်သည်။

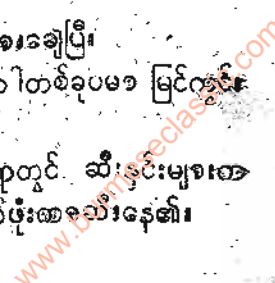
ချောင်ဝေ၏ စကားမပြောတော့ပါ။

မည်းမှောင်နေသည့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကရုဏိတ်ကြည့်မိ၍
ထမမင်းကျွန်းကို ရှာဖွေနေမိသည်။

လေတိုက်ခတ်မှုများ လျော့နည်းသွားချေပြီ၊
အဖြူရောင်ဆီးနှင့် မျှားသည် အပေါ်တစ်ခုပမာ မြင်ကွင်း

များကို ကံဆိုးထူး၏၊

ပတ်ဝန်းကျင်သည် မည်းမှောင်နေရာတွင် ဆီးနှင့်မျှားတ
ကျလာသဖြင့် မြင်ကွင်းမှ မိမိပင် ပိတ်ဖုံးထားသောနေ၏။



ရှန်းလိသည် ကျင့်သရဲရနေသည့် မျက်လုံးအစုံဖြင့် လှေကို
ဂရုစိုက်လှော်ခတ်နေ၏။

ချော့ခင်ခေမှာမူ မည်သည့်အရာကိုမှ မမြင်တွေ့ရသဖြင့်
နားထိုက်သာ ဂရုစိုက်၍စွင့်နေရ၏။

သူသည် လှေဘက်၏အသံကို နားထောင်ရင်း ရေတိမ်ပိုင်း
သို့ ရောက်ရှိလာသည်ကို သတိပြုမိ၏။

ရေတိမ်ပိုင်းသို့ ရောက်လျှင် ထမ်းစပ်တစ်ခုအနီးသို့ ရောက်
ရှိလာသောကြောင့် ပြစ်သည်ကို သူ့အ နားလည်ထားလေ
သည်။

သူ့အ ရင်ထုတ်ထိတ်စိတ်နှစ်ခုအနီး
ယမမင်းကျွန်းသို့ ရောက်ရှိနေပြီလေ။

သူက ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုစိုက် ကြည့်ရှုပါသော်လည်း
ဆေးခင်းနောင်းကားလ၏ နင်းပြုများက သူ၏မြင်ကွင်းကို

ဖုံးကွယ်ထားသဖြင့် မည်သည့်အရာကိုမှ မမြင်တွေ့ရပါချေ။
ချော့ခင်ခေသည် ရှန်းလိကိုကြည့်လိုက်၏။

‘ရေထွန်တော့မလားဗျ’
ရှန်းလိက မျက်နှာထားဘယ်ကြည့်စွဲဖြင့်

‘ရောက်တော့မယ်၊ ဒီအကျွန်ုပ်ဆေးခင်းဆေးတွေထဲက ကျွ
မင်းပြီးရင် ရောက်ပြီ’

ချော့ခင်ခေ အလွန်ဝမ်းသာသွား၏။
သို့သော်

သူသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လုံးဝမမြင်တွေ့ရသဖြင့် စိတ်ပျက်
သွား၏။

သူက ရှန်းလိကိုကြည့်၍ သတိပြင်းချလိုက်၏။
‘ရှန်းလိ၊ ခင်ဗျား၊ ရှိအချက်ခွတ် ကျုပ်ကိုပေးပါတော့’

ရှန်းလိက အံ့ဩစွာဖြင့် သူ့ကိုစိုက်ကြည့်လိုက်၏။
ချော့ခင်ခေသည် ဆေးစပ်ထမ်းမှန်းသိနေသည့် အရက်ခွက်

ကို လိုလိုချင်ချင် တောင်းသည်ကို တွေ့ အံ့ဩခြင်း ပြစ်လေ
သည်။

‘မင်းက အခုဆေးခတ်တော့မယ် ဟုတ်လား’
‘ဟုတ်တယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကနေလုံး နှင်းမြှေးထုပ်ထုပ်ဖုံးနေ

တော့ ကျုပ်က ယမမင်းကျွန်းရှိအရာအားကို မတွေ့ဘူးလော
ပြီးတော့ ကျုပ် အခုချမ်းသာပြီ၊ ဒါကြောင့် အခုထပ်ပူဆေးခတ်

တော့မယ်’
ရှန်းလိက စတုရန်းမပြောတော့ပါ။

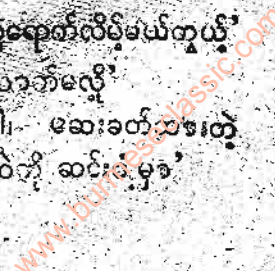
ရေထဲတောင်းထဲမှ အရက်များကို ခွယ်ထဲဆီ ငွဲထည့်လိုက်
သည်။

အရက်များက နီကြင့်ကြင့်အရောင်ကိုပင် ကျော်လွန်နေ
သည်။

ရှန်းလိက အချက်ခွတ်ကိုပေးလိုက်၏။
‘ဒီအချက်ကိုမဲသော့ကိုင်ရင် မင်း ခုက္ကုရောက်လိမ့်မယ်ဟုယ့်’

‘စိတ်ဈာ၊ ကျုပ် အခု ကုန်အောင်သောက်လို့
ကျုပ်က မင်းအဘဘိပြောတာပေါ့။ မဆေးခတ်သေးတဲ့

အရက်ကဲသေခတ်မှ မင်း ခွေးငရဲပြည်ထဲကို ဆင်းခံမှ’
‘ဗျား...ဇောငရဲပြည်’



'ဟုတ်တယ်၊ ဘျုပ် အခု မင်းကို ယမမင်းကျွန်းခွဲတမ်းစပ်
မှစ ချပေးမယ်၊ အဲဒီတနေတတ်ဆူးစရင် သစ်ပင်နှစ်ပင်ကို
တွေ့ရမယ်၊ အဲဒီ သစ်ပင်နှစ်ပင်ကြားထဲနေ တည့်တည့်ကြီး
လျှောက်သွားရင် ဓားငရဲပြည်ကိုရောက်လိမ့်မယ်'

ရှန်းလိတ စကားဆက်လိုက်၏။
'ဓားငရဲပြည်ဆိုတာ ရေတွင်းပုံသဏ္ဍာန် တွင်းကြီးတစ်ခုပဲ
အဲဒီတွင်းအောက်မှာ ဓားတွေစီထေစင်ထေးလို့ အရောင်
တလက်လတ်ထနေတာကို တွေ့ရမယ်၊ မင်းက ဘူးမှမစဉ်း
စားဘဲ ခုန်သာချလိုက်၊ ယမမင်းရဲသမီးတော် လျှံမိန့်ကိုတွေ့
ရမယ်'

ချောင်ဝေ မျက်နှာမဲ့လိုက်ပြီး...
'ဓားငရဲပြည်မှာ ဓားတွေ ထိုးထိုးထောင်ထောင်ရှိနေမှ
တော့ အောက်ကိုခုန်ချရင် ဘျုပ်က လျှံမိန့်ကိုမတွေ့လိုက်ရဘဲ
တွပ်ပြောင်းသွားမှာပေါ့ဗျ'

ရှန်းလိ ပြုံးလိုက်၏။
'ဒီဆေးခတ်ထားတဲ့အရက်ကို သေစစ်ပြီးမှတော့ မခုန်ချရဲ
စရာ အကြွေခင်းမရှိဘူး'

ကျုပ်က မခုန်ချဘူးဆိုရင်ဆေး
ရှန်းလိ ခေါင်းခါလိုက်သည်။
'မခုန်ချရင်တော့ မင်းဒေမှာပဲ၊ ကျွန်းပေါ်မှာ လူမရှိဘူး၊
စားစရာသိန္နံပင်မရှိဘူး၊ ငှက်မရှိဘူး၊ ဘယ်လှေမှလဲ ဒီနား
ထဲ ပြတ်ဘူး'

'ဘျုပ်က ခုန်ချမယ်ဆိုရင်ရော'

'လျှံမိန့်ကို တွေ့ရမယ်'
'ဆောင်းပြီ ဘျုပ်ခုန်ချမယ်'
'ခါပြင် အရည်သေခတ်လိုက်တော့'

လှေငယ်သည် ဇမ်းစပ်တစ်ခုအနီးကို ရောက်ရှိလာလေ
သည်။
ဈေးဝင်ဝေသည် အရည်ခွက်ကိုမော့ချရန် တန်ပြင်လိုက်
သည်။

ရှန်းလိက...
'ခဏလေး... ဝါက မင်းကိုပျိုပြီးတဖန် ချစ်ချင်းပြန်ထွက်
ရမှာ ဝါတို့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ပြန်တွေ့ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေး
တယ်'

လူ့အာရက်ခွက်ကိုမြှောက်၍...
'ဘျုပ်ကလည်း ထပ်ထုပ်ပါဗျာ'
သူသည် အရည်ခွက်ကို တစ်ရှိန်ထိုး မော့သေခတ်လိုက်လေ
သည်။

သူသည် အရက်သေခတ်ပြီးနောက် ထိုင်ခြင်းပင် မရှိတော့
ဘဲ လှေပေါ်ကို မော့ထိလျက်လဲအူအားလေသည်။
ရှန်းလိသည် ဘူအားကြည့်စာ လျှိုဝှံစာပြုံးလိုက်သည်။
သူသည် သတိမလစ်ချေ။

ချစ်ချင်းပင်...
လူးလွန်လားပြီး ပြန်ထလာ၏။



ထွန်မျက်လုံးအစုံမှာ နီရဲနေပြီ၊ မျက်နှာမှာ တမ်းမခေမီ ထန်နေ၏။

ရှန်းလီသည် လေ့ကို ကမ်းစပ်တွင်ရပ်ပြီးနေခက် သူ့အား လက်ခံပေးသစ်ပြုလိုက်၏။

သို့သော်...

သူသည် လှည့်မကြည့်ပါ။

စကားလည်း မပြောပါ။

နှုတ်ပင်နစ်နစ်ကြွားသို့ လှေပေါ်မှ ဒယ်ဒယ်ယှဉ် ထလိုက်သည်။ ထိုနေ့ခင်း...

လမ်းပေါ်တက်၍ သစ်ပင်နှစ်ပင်ကြားသို့ လူကောင်းတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဖြောင့်တန်းစွာ လျှောက်သွားလေသည်။

ချောင့်စေသည် သစ်ပင်နှစ်ပင်ကြားသို့ ရောက်သောအခါ ထွန်မျက်လုံးအစုံတွင် အနည်းငယ် ပြုံးရိပ်သန်းလေ၏။

သို့သော်...

ချက်ချင်းပင် ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

သူသည် ခနောက်ကို လုံးဝမကြည့်တော့ပါ။

သစ်ပင်နှစ်ပင်ကြားရှိ လမ်းကလေးအတိုင်း ဖြောင့်တန်းစွာ လျှောက်သွားလေသည်။

သူ၏ပုံဟန်မှာ ကြီးဆွဲရာဇာသည် အရုပ်တစ်ရုပ်နှင့်ပင် တူနေ၏။

ရှန်းလီသည် သူ့ ယမမင်းကုန်းပေါ် တစ်သွားလည်ကို ကြည့်ပြီးမှ...

'မင်းတာ သိပ်ဉာဏ်စောစောကြည့်သွယ်ပဲ'

ဟု ထီးထိုးရေရွတ်၍ ရေရွတ်၍ လျှောက် ထမ်းစပ်မှခွာကာ ဝင်လယ်ပြင်ဘက်သို့ ဦးတည် လျော်ခတ်သွားလေစေစွာသည်။



အနီးသို့ ရောက်သွားသောအခါ ထိုအလင်းရောင်ထူထပ်
စင်္ဂါလာသောနေရာမှ တွင်းကြီးအစ်ခုထဲမှဖြစ်သည်ကို ထူး
ထူးသိရှိလိုက်ရလေသည်။

တွင်းဝှမ်းမှ ဆယ်ပေခန့်ကျယ်ခန့်ပြီး အောက်သို့ နစ်
ချိုင်းလိမ့်မည်ဟု စုစု ခန့်မှန်းမိလေသည်။

ရှမ်းလိပြောသည့် ဓားငရဲပြည် ဖြစ်နေသည်အား။

သူသည် တွင်းအနီးကို ချဉ်းထပ်သွားလေသည်။

အနီးသို့ ရောက်သောအခါ ထူးဆန်းသော ဖြစ်ရပ်များကို
တွေ့ကြုံရလေသည်။

လှည့်စားခြင်း

ဝန်းကျင်အစ်ခုလုံး မြူနိုးများ ပိတ်ဆီးထား၏။

ချောင့်စေသည် အမ်းအလေးအတိုင်းတည့်မတ်စွာလျှော
စေ့စေ့နေ၏။

အမ်းအလေးလုံးတွင် လူသူလိုဝမတွေ့ရပါ။

ရေနှေးတစ်အိုးကျယ်ခန့် အချိန်ထိ လျှော့စက်လမ်းမီ
အခါ ထူးဆန်းသောအလင်းရောင်များကို တွေ့မြင်လိုက်ရ
သည်။

သူသည် ထိုအလင်းရောင် ထွက်စင်္ဂါနေရာကို ဦးထွက်
လျှော့စက်သွားလေသည်။

ဤနေရာသည် ထူးဆန်းသော တေးတွင်းတစ်ခုဖြစ်လေ
သည်။

ရှမ်းလိပြောသကဲ့သို့ ဓားငရဲပြည်မတုတ်သည်အသေချာနေ
သည်။

ချောင့်စေသည် ဤကဲ့သို့ တွေ့နိုင်သည်မှ ရှမ်းလိ၏
အရက်ကို မသောက်ခဲ့သောကြောင့်ဖြစ်၏။

အကြောင်းမှ...။



သူသည် ဤဖုမမင်းကျွန်းသို့မသွားမီမှစ၍ ဤကျွန်း၏ အကြောင်းအရာများကို ရှန်းယင်ထံမှ စုံစမ်းခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။
ထိုကြောင့်...

ဆေးဝေပိထားသည့်အရက်ခွက်ကို သေစေရမည်ဟု သူ့အသိရှိထား၏။

သို့သော် ထိုအရက်တွင်ဝေပိထားသည့်ဆေးမှ မည်သည့်ဆေး ဖြစ်သည်ကို မသိရှိသဖြင့် ပြေးဆေးကို မရှာနိုင်ခဲ့ပါ။

ဗ္ဗူသည် ဥဒကံဇေးခင်းသေစေလှူငယ်ဖြစ်လေသည်။

ထိုကြောင့် ရေငုံ၍ အမှုအရာပျက်စီးနေနိုင်စေရန် အကြိမ်ကြိမ် ကြံစားခဲ့သည်။

နေ့စဉ်ဆုံးတွင် အောင်မြင်စွာလေသည်။

ရေငုံထဲသို့သော်လည်း သားမန်လူတစ်ယောက်နှင့်မခြားနေနိုင်၏။

ဗ္ဗူသည် ရှန်းလိ၏အရက်ကိုသေစေလိုက်ပြီး လည်ချောင်းသို့မရောက်အောင် ငုံ့ထားနိုင်ခဲ့သည်။

ထိုနေ့က

မှူးမေ့ရင်တန်ခေခင်ပြီး လူးလိမ့်၍ ထွေးထုတ်ခဲ့လေ၏။

လူ့အံ့ ပေခင်ဆရာအားလှည့်စားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

သို့သော်...

အရက်ထဲဝေပိထားသောဆေးမှ အလွန် ပြင်းထန်လှသဖြင့် မျက်စိများနီရဲစွာ အနည်းငယ်မူလေလေသည်။

သူသည် အတွင်းအားကို မသိမသားထုတ်၍ ထိန်းထားနိုင်ခဲ့၏။

ထိုကြောင့် ဤကျွန်းပေါ်သို့ စတုရန်းစကားမပင် သားမန်လူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ အသိဥဒကံဇေးခင်းဖြစ်ပြီး ထူးခြားသော အခြေအနေကို မှန်ကန်စွာ အကဲခတ်သိနိုင်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဤမျှနက်ရှိုင်းလှသည် တွင်းထဲသို့ခုန်ချရန်မှာ စွန့်စားလွန်း
ရာ ရောက်နေ၏။

ခုန်ချ၍ အောက်သို့ရောက်မှ—

လျှ မိန့်ကို မတွေ့ရဘဲ အရိုးအသား ခွာမရလျှင် မည်သို့ရှိ
မည်နည်း။

ဤကျွန်းပေါ်တွင်လည်း သစ်ရွှင်နေဆိုင်ရန်မှာ မလွယ်ကူ
လှပေ။

ခုန်ချရန်ရောက်မှ မီးစစ်ကြည့်စာရန်မှာလည်း မဖြစ်နိုင်ပါ။

အချိန်တန်၍ မရောက်သေးသော သူအား လျှ မိန့်၏ သံ
သယ ဖြစ်မည်မှာ မလွဲဝေ။

သူသည် အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ခြုံ၍ စဉ်းစားပြီးနောက်
တွင်းထဲသို့ ခုန်ချမှသာ အသက်ရှင်နိုင်မည်ကို စွာစားလည်
သဘောပေါက်လာ၏။

စူးသည် ရှန်းလီ၏ စစ်ကို အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်မိလေ
သည်။

သူသည် တွင်းထဲသို့ ခုန်ချမှသာ...

လျှ မိန့်အား တွေ့နိုင်ပေသည်။

ဈေးခင်ဝေသည်အံတင်းတင်းကြိတ်လိုက်၏။

ထိုနောက်

မိုက်မဲ လှစွာပင် အောက်ခြေအား မမြင့်ရသေးတွင်းထဲသို့

ခုန်ချရန် စတင်လိုက်လေသည်။

* တစ်ခါတစ်ရံ—

မိုက်မဲစူးခုန်ဆင်းခြင်း

တွင်း၏ အောက်ဘက်တွင် ခင်းလှစ်နေသည့် အဆင်း
ရောင်များပေါ်ထွက်နေ၏။

မြူရီးများသည် တွင်းထဲတွင်ဇေပဝါဖြင့် ဆေးဆေးသည့်
အဆေးရှိနေသည်။

တွင်းမှ အလွန်နက်ရှိုင်းလှသဖြင့် အဆင်းရောင် များစွာ
တွေ့နေရသော်လည်း အေ့စုံအထံသို့ လျှ မိန့်မြင်တွေ့ရပါ။

ချေခင်ဝေက သတ်ပြင်းချ၏။

ဤတွင်းမှ ပေတစ်ရာကျော်ခန့် နက်ရှိုင်းမည်ဟု

သူ ခန့်မှန်းမိလေ၏။

၁၅၄ မိုးကျော်သူ

မိတ်မိတ်မိတ်လုပ်လိုက်သော အလုပ်တစ်ခုသည် ထူးခြား
ရှားပါးလှသော အကျိုးရလဒ်ကို ပေးနိုင်သည် ဟုတ်ပါ
လော့။

ချေးစင်စေသည် ဆောင်းကျိုးဆု ကျိုးအားလုံးကို မတွက်
ဆင်တော့ဘဲ တွင်းထဲသို့ ခုန်ဆင်းသွားလေတော့သည်။

(ပထမပိုင်းပြီး၏)

မိုးကျော်သူ

မိုးကျော်သူ



ဖူး ၈၅ နတ် ဆိုး

(ဒုတိယပိုင်းအောက်ဆုံး)

ထူးဆန်းသော ကျေးဇူးတင်ပွင့်အလေးများ

ချေောင်ဝေ၏ စိတ်ထဲတွင် ငြိမ်ခနဲ ခံစားလိုက်ရ ထေသည်။
လူ၏ ဦးခေါင်းထဲသို့ ကြော့အိ၍ ထိတ်လန့်မှုနှင့် နောင်စာ
အရာ၏ တိုးဝင်လစေသည်။

သို့သော်...

ထူးစွာ တွင်းထဲသို့ ခုန်ဆင်းလိုက်ပြီဖြစ်သဖြင့်—

ပြန်တစ်ရန်မှာ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။

ကိုတရား၏ အဆုံးအဖြတ်ကိုသာ လိုက်နာရန် ရှိစေရ၏။

ချေောင်ဝေသည် ဉာဏ်စောင့်သော လူငယ်တစ်ယောက်

ဖြစ်ရာ...

လူ၏ အသက်ရှင်သန်စေရန် သတိကိုထိန်း၍—

မုတ်စိနှင့်နားကို အစွမ်းကုန်ပွင့်ထားလေသည်။

ထွင်းထဲ၌ မြူခိုးချားက ဇာပဝါပါးအုပ်ထဲမှသကဲ့သို့ ဝေ
 ဝါးနေသည်။
 သို့သော်...
 ဆူ၏ စူးရှသည့် မျက်လုံးအစုံက ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေ
 ကို ကောင်းစွာ မြင်တွေ့နိုင်ခဲ့လေသည်။
 သူက လွန်စွာ အံ့ဩမိလေသည်။
 အကြောင်းမှာ
 တွင်း၏နံရံ၌ ဓာလတိလတ် တေးဖတ်ပနေသော ရောင်စုံ
 ကျောက်ပွင့်အလေးများ ထူးဆန်းစွာ တပ်ဘွယ် ငြိနေသော
 ကြောင့် ဖြစ်သည်။
 ထိုကြောင့်...
 တွင်းဝယ်ကြည့်လျှင် ဓာလတိလတ် တေးဖတ်ပနေသော ဝေး
 ရောင်များကို တွေ့မြင်နေရခြင်းဖြစ်လေသည်။
 ဆူသည် အောက်တက်သို့ ရောက်လာလေသော်...
 အလင်းရောင်သည် ပို၍ ခေတနာပ လာလေလေ ဖြစ်သည်။
 ထိုပြင်...
 အောက်ဘက်၌ အပေါ်သို့ပင့်၍ ကိုက်ခတ်နေသော လေစီး
 ကြောင်းနှင့်...
 အောက်သို့ ဆွဲငင်နေသော လေစီးကြောင်း နှစ်ခု ယှဉ်ပြိုင်
 ဖြစ်ပေါ်နေခြင်းဖြစ်၏။
 ထိုကြောင့်
 တွင်းပေါ် အောက်သို့ပြုတ်ကျစဉ်...
 ဆွဲငင်သော လေစီးကြောင်း၏ အားကြောင့်...

တချိန်ထိုးကျလာသော်လည်း အေးကိသို့ရောက်သောအခါ
 အပေါ်သို့ ပင့်တင်သော လေစီးကြောင်းကြောင့်...
 တဖြည်းဖြည်း ညင်သာစွာဖြင့် ၄ ကီမီအထိသို့ ပေါ
 ဝါးလေလေသည်။
 ဤတွင်းကြီးမှာ ထူးဆန်းနေသည်။
 အောက်ခြေသို့ ရောက်ရန် ဆယ်ပေခန့်အကွာတွင် မြူခိုး
 များ အုပ်ဆိုင်နေသကဲ့သို့...
 မီးခိုးရောင်အရာတစ်ခုကို တွေ့မြင်လိုက်သည်။
 ချောင်ပေသည် သတိရှိစွာဖြင့် မျက်လုံးကို အစွမ်းကုန်ပွင့်
 ထားလေသည်။
 အနီးဆုံး၏သောအခါ...
 ထိုအရာမှာ ခိုင်ခံ့လှသည့် ပိုးချည်မျှင်များကို ပိုက်ကုန်
 သဖွယ် ထူထဲစွာ သက်ထားသော မီးခိုးရောင် ပိုက်ကုန်တစ်ခု
 ဖြစ်လေသည်။
 သူက လွန်စွာအံ့ဩသွားလေသည်။
 ထိုအချိန်ပင်...
 ဆူသည် ပိုက်ကုန်ထဲသို့ တည့်မတ်စွာ ကျသွားလေသည်။
 တဆက်တည်းပင်
 ပိုက်ကုန်၏တုန်းကန်သောအချိန်ကြောင့်...
 သူသည် အပေါ်သို့ အနည်းငယ် မြောက်တက်၍ အေးသို့
 သွားလေသည်။
 ဆူသည် မြေပေါ်ရောက်သည်နှင့်...
 ခြေစုံ ရပ်မိလျက်ထမ်းဖြစ်နေသည်။

၁၆၀ မိုးတျော်စွာ

ချောင်ဝေ၏ သဘောတူစွာ ပြုံးလိုက်လေသည်။
လူသည် ထွင်းအောက်သို့ သွားသော်လည်း...
အသက်မသေမည့်အပြင် လူတိုင်းစိတ်ဝင်စားနေသော...
လှူမိန့်ထံသို့ ရောက်ရှိလာပြီ မဟုတ်ပါလော့။



အသံရှင်

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေ၏။
လူသည် လုံးဝမကြားရပါ။
ချောင်ဝေသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်စိအစေးလျက်၏။
ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးတွင် မြူနိုးများအလံ့၍ သက်ရှိသတ်ခဲ့
သည်သည်အရာကိုမှ မတော့ရပါ။
လူသည် မျက်မှောင်လိုက်၏။
လူသည် ဤကွင်းအစွတ်ခြေသို့ရောက်လာနိုင်သည့်အတွက်
ချုံမိန့်ထံ သူ့ကို စောင့်မျှော်နေရမည်မဟုတ်ပါ။
ယခုမှာမူ ဤဆိုမည့် သဘောမရှိ သက်ရှိလူသားများကိုပါ
အိုးဝ မခံတွန့်ခြင်းပင်။
ဤသို့ဆိုလျှင် သူ့ထံ ဘေးရင်မရှိမည်နည်း။

သူ့ဆွေတေးရင်း ရင်ထဲ၌ တင်ကြပ်သားလေ၏။
တစ်ခဏကြာ စဉ်းစားမိသောအခါ သူသည် တစ်စုံတစ်ခု
အား သတိရသောလေသည်။

ဤနေရာတွင် ပိုက်ကုန်ခံထားသဖြင့် တွင်းအောက်သို့ ဣ
ဇာသု၏အသံကို နှာမိတင်သည်ဆိုလျှင် ထိုလူများအားဖြင့်
ဆိုညော်သူရှိနေမည်မဟုတ်ပါလော့။

ချောစင်ဝေသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အစီအစဉ်အကဲခတ်ကြည့်
လိုက်၏။

ဤတွင်း၏အောက်ခြေ၌ မြို့ခိုးများသည် တွင်းဝံ့မှူးထက်
ပို၍ သိပ်သည်းစွာ တည်ရှိနေ၏။

ထိုကြောင့်...

တွင်းနံရံပေါ်မှ အလင်းရောင်များသည် တစ်ဆင့်လက်
တောက်ပနေသော်လည်း မြို့ခိုးများကြားထိုးဖောက်၍ လင်း
နိုင်စွမ်းမရှိပါ။

ချောစင်ဝေသည် တွင်းဝဲသို့ မော့ကြည့်လိုက်ရာ တွင်းဝဲ၏
ဓမ္မ အလွန်ဝေးလံသောအရာများကို ရေးရေးမျှ တွေ့မြင်လိုက်
ရ၏။

သူ အလွန်စိတ်ပျက်သွား၏။

စိတ်ပျက်ခြင်းနှင့်အတူ ယခု သူရောက်ရှိနေသောတွင်း
အောက်ခြေမှ အလွန်ကျယ်သန်းသည်ကို သူ့ထု သတိပြုမိသော
သည်။

သူသည် ခါးထောက်၍ သက်ပြင်းချလိုက်၏။

သူ၏အောက်ထဲ၌ ချိတ်ဆွဲထားသောခေးအားစမ်းပိအားလေ
သည်။

လူ အားတစ်လှလေ၏။

ခေးသမား၏လက်ထဲ၌ ခေးရှိနေခြင်းသည် မိမိ၏အသံ
ထိုးဆုပ်ကိုင်ထားခြင်းဖြစ်သည် မအူတ်ပါလော့။

ရုတ်တရက်...

သူ၏အရှေ့တက်အရပ်ဆီမှ ကြည်လင်ချိုသာသော အသံ
အသံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့နေတဲ့ သူရဲကောင်းကြီးကို ကြိုဆိုပါ
အသံရှင်၊ ရှေ့ကို ဆက်လျှောက်လားခဲပါ။

အသံမှာ ကြည်လင်၍ပြတ်သားနေ၏။

ချောစင်ဝေသည် ထိုအသံကိုကြားလိုက်ရသည်နှင့် ရင်ထဲ၌
နှုတ်ခါသွားလေ၏။

အသံရှင်မှာ လျှို့ဝှက်နေသည်လေ။

သူသည် အသံကြား ရာအရသို့ပြေးလွှား၍ အသံရှင်ကို ရှာ
ဆွဲချင်သောစိတ်များ တပွားပွားပေါ်လာလေ၏။

သို့သော်...
 အသံရှင်က မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့နေသေး သူရဲကောင်း
 စွဲ ပြောသွားသေးကြောင်း သာမန်လူကဲ့သို့ စိတ်လိုက်မာန်
 ပါလုပ်၍ မဖြစ်ပါ၊
 ထိုကြောင့်
 ထူးသည် စိတ်ကိုထိန်း၍ အသံကြားရာအထိ သို့ ခြေလှမ်း
 မှန်မှန်ဖြင့် တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်သွားလေ၏။
 ရှု၏ပုံမှာ အိပ်မက်ထဲ၌ လမ်းလျှောက်နေသူနှင့် ထူး
 ထူးသည် အောက်သို့ မကြည့်ဘဲ မျှော်လင့်သောပြင် ရှေ့တွင်
 သို့ ကြည့်၍ လျှောက်သွားနေ၏။
 ထူးသည် ရှေ့သို့ လျှောက်လမ်းမိသော်လည်း ထူးစတင်ရောက်
 ရှိနေသေးနေရာနှင့် မထူးခြားလှပါ။
 ထူးသည် အင်စုံတရားကို တွေ့မိလေသည်။
 ထူးသည် အလင်းရောင်အောက်တွင် ရှိနေသော နေရာမှ အင်
 ရောင် မသိကဲ့သို့ နေရာသို့ ရောက်လေသဖြင့်...
 မျှော်လင့်တင့်သား ရေထဲ ပတ်စန်းကျင်ကိုတောင်းစူးမေး
 မြင်ခြင်းဖြစ်သည်။
 ထူးသည် ဤနေရာတွင် ရတီကြွကြားနေပါသည်...
 ပတ်စန်းကျင်ကိုတင့်သားရလေမည်ဖြစ်၏။
 ရောင်ဝေသည် စိတ်ထဲတွင် ရေထုတ်၍ ခြေလှမ်းလှစ်ရာ
 ရောက်လေသည်အခါ...
 ခြေလှမ်းရပ်လိုက်လေ၏။

အကြောင်းမှာ
 အသံထွက်ပေါ်ရာနေရာသည်...
 သူ ရှေ့ခြေလှမ်း တစ်ရာခန့်အကွာတွင်ဖြစ်သည်ဟု
 သူ ဟုတ်ဆီခဲသောကြောင့် ဖြစ်၏။
 ထိုအချိန်
 အသံထပ်မံထွက်ပေါ်လေ၏။
 တုတ်ပြို ရှင် ဒီမူးနေပါ။ ဇားဖို၊ အိပ်ဖို့ အားလုံး အဆင်
 ဆင်ရှိပါတယ်။ ရှင် အမိန့်ကို အခဲမပယ်၊ ဒီနေရာမှာ အသံသူ
 ကိုတွေ့တွေ့ မှန်မမှန်သွား...
 ထူး စက်စားဆက်၏။
 အားလုံးဟာ အတူတူတူဆိုတာ မှတ်ထားပါ။ ရှင်ခေါင်း
 ထိမှာ အခုကစပြီး အခုကိုမှ မတွေ့နှင့် စားမယ်အိပ်မယ် အမိန့်
 အခဲမပယ်ဆိုတာပဲ တွေးထားပါ။
 ရောင်ဝေသည် ယခု အသံထွက်ပေါ်ရာနေရာမှ...
 သူ အရှေ့ဖမ်းမဟုတ်ဘဲ ညာဖက်မှဖြစ်သည်ကို ခန့်မှန်း
 မိလေ၏။
 သူ ညဖက်သို့ မသိမသာအကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။
 လုံးဝတိတ်ဆိတ်ပြီး အသံရှင်ကို မမြင်တော့ပါ။
 သူ အောက်သို့ ငိုကြည့်လိုက်၏။
 သူ့ရှေ့ရှိ မြေခွေ ခြေကစ်လှုပ်စားချွန်နိုင်သောအောင်သာ
 ထူးပျက်ရလေ၏။
 ထိုထက်ပို၍မည်သည့်အရာကိုမျှ မမြင်ရပါ။

ချောင်းဝေသည် အသံရှင်၏ ဝိနောရာမှာနေဝါဆိုသည့် အဖိန့်
အတိုင်း တုပ်တုပ်မျှ မလှုပ်ဘဲရပ်နေ၏။
သူ အသံထွက်ပေါ် လာဦးမည်ဟု မျှော်လင့်သော်လည်း
အသံအား လုံးဝထွက်မအေးတော့ချေ။

* * *

အချိန်များ၊ တရွေ့ရွေ့ကုန်ဆုံးလဒလေ၏။
အတန်ကြီးမှ...
ချောင်းဝေ စတင်လှုပ်ရှားလေ၏။
အသံရှင်၏ စအေးအတိုင်၊ စေးစရာနှင့် အိပ်စရာ နေရာထို
ထက်နှင့် ခမ်း၍ ချာပေ့လိုက်၏။
မကြာပါ။
သူ ရှေ့ခြေဆယ်လှမ်းခန့်တွင် ကော့စက်ရိုးများ ခင်းထား
သည့် လေးထောင့် ကွပ်ပျစ်တစ်ခုကိုတွေ့ရ၏။
ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် အထုပ်တစ်ထုပ်နှင့်ရတနာတော်စင်၊ ဘင်
ကိုတွေ့ရလေ၏။
သူ အထုပ်ကို ဖြေကြည့်လိုက်ရာ...
ထမင်းခြောက်များကို တွေ့ရလေ၏။

ရေတအေးစင်းမှာ သူတစ်ယောက်စာအတွက် သုံးလေးရက်
စာ လိုလောအောင်ပင်ကြီးမားလှပေ၏။
သူ ထမင်းခြောက်နှင့် ရေများကို သေချာ စစ်ဆေးကြည့်
လိုက်သည်။
ဆေးခပ်ထားသော အရိပ်အယောင် လုံးဝမတွေ့ရပါ။
သူ ကော့စက်ရိုးခင်းထားသော ကွပ်ပျစ်ကိုလည်း သေချာ
ရှာဖွေကြည့်လိုက်၏။
သူအတွက် အသစ်အန္တရာယ် ဖြစ်စေနိုင်သည့် အရောင်အ
ထူးမတွေ့ရပါ။
သူ အလွန်ပင်ပန်းနေပြီဖြစ်၏။
ထိုကြောင့်
အသံရှင်ပြောသကဲ့သို့ပင် ဘာကိုမှ မတူးတော့ဘဲ ကောက်
ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် လိုလျှော့ခင်းလေ၏။
ထိုတခဏအချိန်ပင်...
သူ နှစ်နှစ်ခြုံတ်ခြုံတ် အိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။

* * *

www.burmeseclassic.com

တင်း၏ အေးကန်ခြေမှ လွန်စွာ ကျယ်ဝန်းပြီ...
 တင်းစေ့ ဆယ်ပေသာသ ခန့်သာ ကျယ်ဝန်းသဖြင့်...
 နေ့အက်တွင်လည်း အလင်းခရာစုံမှ ထင်သလောက်မရ
ရှိပါ။
 ချောငင်စေ တွင်းဝအပေါက်တည့်တည့်မှရှေ့ဆက်လျှောက်
 လာရသဖြင့်...
 အလင်းခရာနှင့် ပို၍အလွမ်းကွာလာပြန်သည်။
 ယခု...
 သူ နေထိုင်ရသော နေရာမှာ မည်သည့် နေရာထု မသိရ
 ယော်လည်း အပေါ်သို့ မော့ကြည့်လျှင် တွင်းဝကို လုံးဝ မမြင်
 တွေ့ရတော့ပါ။
 ထိုကြောင့်...
 သူ နေထိုင်သော နေရာမှ အလင်းရောင် အလွန်နည်းပါး
 နေ၏။
 ချောငင်စေသည်...
 ဤတွင်းထဲသို့ ယူဆောင်ရောက်ရှိလာသည့်နေရာသို့ သွားရန်
 စိတ်ကူးမိသော်လည်း...
 သူအား စောင့်ကြည့်သူများ ရှိနိုင်ကြောင်း တွေးမိသဖြင့်
 မသွားပြစ်ခဲ့ပါ။
 အချိန်များစွာ ခြေရွေ့ကုန်ဆုံးလာ၏။
 ထိုသည် ဤနေရာသို့ ရောက်နေသည်နှင့် သုံးရက်ခန့်ရှိ
 ဟု ခန့်မှန်းမိလေ၏။
 ဤရက် များအတွင်း အသံရှင်သည်...

တင်း၏ အေးရှအနောက် ဝဲယားစသည်နေရာများမှ...
 သူအား စောင့်ကြည့်လေ၏။
 အသံရှင်ပြောပြသည့်အကြောင်းအရာများမှ...
 ဤတွင်း၏ အေးကန်သည် လွန်စွာကျယ်ဝန်းကြောင်း၊
 လျှို့ဝှက်ဂူလမ်းများစွာရှိကြောင်း၊
 မသားတတ်လျှင် မျက်စိလည်ကတ်ကြောင်း၊
 ထိုပြင်...
 လိုက်ဂူများထဲ၌ သူလိုပင် ထိုင်အနားသိုင်းသမား တစ်ရာခန့်
ရှိကြောင်း။
 အချင်းချင်းတိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုရန်...
 စားရန်၊ အိပ်ရန်သာ ရှိကြောင်း၊
 အချိန်တန်လျှင် ဆုတိုက်၊ ကိစ္စတစ်ခု ဝေခိုင်းမည်ဖြစ်
 ကြောင်း စသည်ဖြင့် ပြောကြားလေ၏။
 ဤနေရာသည် ဆူထင်သကဲ့သို့ပင် အကြောင်းကိစ္စ တစ်ခု
 အစရာရှိကြောင်းကို ချောငင်စေ နားလည်လာလေ၏။
 ဤသုံးရက်အချိန်အတွင်း၌...
 သည် မသိကဲ့သည့် အလင်းရောင်နှင့် မြူခိုးများ ခြွေး
 ခွံ နေသော ကျလောသည်။
 ဟက်ခင်းကျင်အား မသိမကဲ့အနည်းငယ်မြင်လာ၏။
 သို့သော်...
 သူ မနစ်လှတစ်ယောက်ကဲ့သို့ အရာအားလုံးအား မိမြင်စွာ
 မတွေ့နိုင်တော့ပါ။

ချော့ခင်စော့သေည် စိတ်ရှည်ရှည်ဖြင့် သည်းခံ၍ စောင့်စား
နေရ၏။

သူသည် ဆေးလျှင်ထမင်း၊ ခြောက်စား၊ အစား...

ပျင်းလျှင် အိပ်နေ၏။

လျှင်မိန့်နှင့် မတော့ခင်၌...

သူ ခွန်အားများ၊ မွေးထမ်းရန်လိုကြောင်း...

နားထောင်ထား၏။

ဤသို့ဖြင့် (၇) ရက်ဆိုသည့် အချိန်သို့ပင် ရောက်ခဲ့၏။

(၇) ရက်မြေခတ်နေ၌...

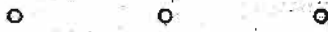
သူသည် မှန်ဝါ၊ မီးအလင်းရောင် မြူးခိုးများ၊ ကြားမှ အရာ

အားလုံးအား ပီပြင်စွာ တွေ့မြင်လာသည်။

ထို့ပြင်...

အသံရှင်အားလည်း ဆူ သဲကဲ့စွာ တွေ့မြင်လိုက် ရပြီဖြစ်လေ

သည်။



(၇) ရက်။

ယနေ့သည် ချောင်ဝေ တွင်းထဲ ဆွဲခဲ့သည်မှာ (၇) ရက်

မြောက်သောနေ့ဖြစ်သည်။

ယနေ့တွင် သူ့မျက်လုံးများ ကျင့်သားရလားပြီဖြစ်သည်။

ယခု...

လူ ရောက်ရှိနေသော နေရာမှ တွင်းစနှင့် ဆယ်ဝေခန့် ကွာ
ဝေးသော နေရာတစ်ခုဖြစ်သည်။

ထို့ပြင်...

သူ့ရှေ့တွင် ကျော့ဆန်ရုံများဖြင့် အတိပြီးနေသည့် လိုက်ဂူ
လမ်းကလေးပေါင်းများစွာရှိနေသည်။

သူ့ကို စကားလေးပြောသော အသံရှင်မှ...

သူ၏ အရှေ့ဘက်ရှိ လိုက်ဂူပေါ်တွင်ရပ်၍ ပြောနေခြင်း
ဖြစ်သည်။

သူ စိုက်ကြည့်လိုက်သောအခါ

တစ်ကိုယ်လုံး မီးခိုးရောင် အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသည့် မိန်း
မလေးတစ်ယောက် ဖြစ်လေ၏။

ထိုမိန်းမလေးတစ်ယောက်သည် ရှုတ်တရက်ရောက်ရှိလာ
ပြီး...

သူ အား စကားပြော၍...

ရှုတ်တရက်...

ပြန်လည်ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

သူသည် ထိုမိန်းမလေးကို ပမ်းမိလျှင်...

လျှင် မိန့်ကို တွေ့နိုင်ကြောင်းနားလည်လိုက်၏။

ထို့ကြောင့်

သူသည် မီးခိုးရောင်အင်္ကျီနှင့် မိန်းမလေး တွတ်လေးသည်

စိုက်ဂူအပေါက်ကို သေချာစုမှတ်သားလိုက်လေသည်။



(ဂ) ရုတ်ခြောက်နေ၊

သူသည် မိန်းကလေး ထွက်ပေါ်လာမည့် ဝမ်းထဲထိုက်ဂူ
အပေါက်နံဘေး၌ ကချိန်လုံးစောင်နေ၏။
ထူစိတ်ရှည်ရှည်ဖြင့်စောင့်မျှော်နေ၏။
မကြာမီပေါ်ချေ၊
မီးခိုးရောင်မိန်းကလေးသည်...
လိုက်ဂူအတွင်းမှ ဆူရှီရာသို့ တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်လာနေ
သည်။

ထို့ ရှင်ဘထိတ်ထိတ်ခန့်လား၏။
လိုက်ဂူ အတွင်းမှ မိန်းကလေးသည် အပြင်ဆုတ်ရောစိစော
သည်နှင့် -

သူ၏ လှုပ်တပြတ်အသွေးကြောပိတ်လိုက်၏။
မိန်းကလေး လုံးဝထင်မှတ်မထားပါ။
သူမှ လျင်မြန်စွာ ရွှေခင်တိမ်းလိုက်သော်လည်း နောက်ကျ
သွားလေ၏။

သူသည် မိန်းကလေး၏ ရွှေခင်တိမ်းကို တွေ့မြင် လိုက်ရ
သည်အခါ ရင်ထိတ်သွား၏။

သူ၏ လှုပ်ရှားမှုသဘောနည်းတမ်းနောက်ကျသွားပါလျှင် -
သူ ဆန်မတွေ့ဝံ့တာပါ။
လျှာမိကို ပို၍ အထင်ကြီးလာ၏။
သူက မိန်းကလေးကို ဖမ်းမိသဖြင့်...
လျှာမိနတ် သွားချာပထမပည့်။
သူ လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်၍...

မိန်းကလေးကို တောင်ယန်လိုက်၏။
ခွင့်လွတ်ပါဗျာ၊ ကျုပ်၏ မဖြစ်လို့သာ လုပ်ရတာပါ။
ခင်ဗျား ထွက်မပြေးဘူးလို့ ကတိပေးချင် ကျုပ်က သွေးကြော
ပြန်ဖင်ပေးပါမယ်။

မိန်းကလေးက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။
ချောင့်ခေတ သွေးကြော ပြန်ဖင်ပေးလိုက်စေ၏။
မိန်းကလေးက ကတိအတိုင်း ထုတ်မပြေးပါ။
ချောင့်ခေတ အကြံစား စိတ်ကြည်နေ၏။
သူက ဆေးခပ်ထားသော အရက်ကို မရသော်လည်း
ထူမ ရိပ်မိသွား ခေါ်ပြီ။

သူသည် မလှူတော့သဖြင့် သူ့အား ပြုံးပြ လိုက်မိတော့
သည်။

ကျုပ်က ဆေးမိထားတဲ့ လူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး
ဗျာ၊ လျှာမိကို တွေ့ချင်လို့ ဒီလို တမင်သက်သက် လာခဲ့တာ
ပါ။ လျှာမိကို ရန်ပြုဖို့ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ယုံပါဗျာ။
ထူမ ခေါင်းညိတ်၏။
ချောင့်ခေတ...

ကျုပ်ကို သူ့ဆီ ခေါ်သွားပါဗျာ။
သူက စကားလုံးဝ မပြောပါ။
ချောင့်ခေတ အသံချောစွာ အကဲခတ်ကြည့်နေ၏။
ဆေးခပ်ထားသော အရက်ကို မရသော်လည်း ကြမ်းတဲသို့
ခန့်ခန့်သည် သတ္တိကို ချီးကျူးကြောင်း သူမ၏ ရှုမလုံးများ
က ဖော်ပြနေ၏။

၁၇၄ မိုးကျော်သူ

သို့သော်

သူမက စကားမဆိုဘဲ ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

ချော့ခင်ခေ ဝမ်းသာသွားသည်။

မိန်းကလေးက လက်ခံလိုက်သဖြင့် သူသည် မကြာမီမှာပင်

လျှာမိန်နှင့် တွေ့ရတော့မည် ဖြစ်၏။

လျှာမိန်နှင့် တွေ့လျှင် လူ၏ ရည်ရွယ်ချက် အောင်မြင်ပါ
မည်လော။

မိန်းကလေးသည် ချစ်ခင် လှည့်၍ ရှေ့သို့ လျှောက်သွား
သည်။

ချော့ခင်ဝေသည် မိန်းကလေး နေရာတံမှ ထစ်ကြပ်မခွာလိုက်
စွမ်းလေတော့သည်။

... ၀ ...

ယမမင်း၏ သမီးတော်

ဝဲဖစ်လိုက်ဂူလမ်း...။

လိုက်ဂူ လမ်းကလေးမှာ လူနှစ်ယောက် ဟည်သွားနိုင်ရန်
ဆရာ ကျယ်ဝန်း၏။

လမ်းလေးအတိုင်း ကတနီကြွေးလွှားမိသောအခါ ကျောက်
လှေကားထစ်များ ရှိသည် နေရာတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိလာလေ
သည်။

ကျောက်လှေကားထစ်တို့မှ အထစ်ပေါင်း နှစ်ရာခန့်ရှိမည်
ထု ထင်ရ၏။

အလွန် မြင့်မားသော လှေကားတစ်ခု ဖြစ်၏။

မိန်းကလေးသည် နေ့စဉ် တစ်ဆင်းနေရာ နေရာ ဖြစ်၍
ပင်မပန်း၊ တစ်နိုင်၏။

www.burmeseclassic.com

ချောင်းဝေမှာလည်း ခုနစ်ရက်လုံးလုံး အားပေးထားသဖြင့် မပေ့ပန်းပါချေ။

လေကားထစ်၏ အဆုံးသို့ ရောက်သောအခါ မြေကုတ်လပ် ထစ်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုနေရာတွင် ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှသည့် အဆောက်အအုံ ထစ်ရှေ့လေ၏။

မိန်းကလေးနှင့် ချောင်းဝေသည် အဆောက်အအုံ ရှေ့၌ ရပ်တန့်လိုက်ကြ၏။

အဆောက်အအုံ၏ တံခါးရှေ့၌ လူသစ်ရပ်ခန့် မြင့်သော ပန်းချီကားချပ် တစ်ခုရှိသည်။

ပန်းချီကားထဲတွင် အလွန်ဟလွန် လှပချောမောပြီး သစ် ရှိ လှသောနှင့် ချွတ်စုပ် တူသော မိန်းကလေး တစ်ယောက်၏ ဝိုင်းကြေးနေပုံ ပြစ်၏။

ပန်းချီကား၏ အပေါ်တစ် ထံခါးကောင်ပေါ်၌... 'ယမင်း၏ သမီးတော်'

ဟု ရေးထုတ်လေ၏။ ချောင်းဝေသည် ပန်းချီကားကို ကြည့်၍ အသက်ရှူရပ်တန့် မတတ် အံ့ကြွသွား၏။

သူ၏ မျက်လုံးအစုံသည် ပန်းချီကားထဲရှိ မိန်းကလေးထံမှ ချွတ်စုပ် မရှုတော့ပါ။

မီးခိုးရောင် မိန်းကလေးက ပြုံး၍... 'ရှင်တေ့့ သခင်မလေးကို စွဲသွားပြီနဲ့ တူတယ်'

သူမ၏ အသံကြောင့် ချောင်းဝေသည် ပြန်၍ သက်ဝင်လှုပ် ရှားလှလေသည်။

'ဗျာ...ခင်ဗျား တာပြောလိုက်တာထိ' မိန်းကလေးက ပြုံး၍... 'ရှင်က သခင်မလေးကို ရန်ခွန်သွားဆိုတာထက် နယ်လေးလို့ ပေးနေတာပါ'

ချောင်းဝေက ခေါင်းညိတ်၍... 'ကျုပ်က ယောက်ျားပါ။ အတိပေးတယ်။ ခင်ဗျားညို့ သခင် မလေးကို လုံးဝ ရန်ခွန်သွား'

'ခင်ဗျားပြီ၊ ရှင်မိမာ ရန်ပြီး ဝေကစောင့်ပါ'

'ခင်ဗျားက ဘယ်သွားမလို့လဲ'

'ကျွန်မက သခင်မလေးကို သွားပြီး အကြောင်း ကြား မလို့ ကျွန်မ ပြောသလို ရှင် မိမာ ရပ်စောင့်နေတာ အကောင်း ဆုံးပဲ'

သူမသည် ပြေးပြီး လျင်မြန်လှစွာပင် အဆောက်အအုံထဲ သို့ လျှောက်သွား၏။

ချောင်းဝေသည် ပန်းချီကားအား ထပ်မံ ကြည့်လိုက်၏။

ပန်းချီကားထဲရှိ မိန်းကလေး၏ မျက်လုံးမှ တစ်စ ထစ်ခု ကို နှာကျည်း၊ မုန်းတီးစွာ ဝိုင်းကြေးနေကြောင်း မင်္ဂလာတော် ချောင်းဝေသည် ဝန်းချီကားမှ မျက်လုံး မခွဲ ခိုက် စိတ် ကြည့်၏။

၀၇၀ မိုးကျော်သူ

အထန်ကြွေးသောအခါ...

အဆောက်အအုံထဲမှ မိန်းကလေးပြန်ထွက်လာလေတော့သည်။

ချော့ခင်ဝေက ထူမအား လှည့်ကြည့်လိုက်လေ၏။

'ဘယ်လိုလဲ'

'ရှင်ကံစားစင်းပါကယ်'

'ဗျာ ကျုပ်က ကံဆိုးနေစာ များလို့ ထူဆီကိုလစာစာ ခင်ဗျားက ဘယ်နှယ် ပြောလိုက်တာလဲ'

'ရှင်ရဲ့ အရပ်က အကြောင်းတွေကို ကျွန်မ မသိဘူး။ အသင်မလေးက ရှင်ကို လက်ခံ တွေ့ဆုံမယ်ဆိုတာ ရှင်ကံစားလို့ ပေါ့ရှင်၊ မဟုတ်ဘူးလား'

ချော့ခင်ဝေက ဝမ်းသာသွားလေ၏။

ခါးကို ကိုင်၍ မိန်းကလေးအား ဦးညှိတ်လိုက်၏။

'ခင်ဗျားထို့ ကျေးဇူးတင်ပါ ကယ်ဗျာ'

'ရပါတယ် ကိစ္စမရှိပါဘူး။ သင်ခင်မစော့ အဆောင်ထဲမှာ စောင့်နေတယ်။ ရှင်ဝင်သွားပါ'

ချော့ခင်ဝေသည် အဆောက်အအုံ တစ်ခုလုံးအား ကြည့်ခေါင်းညှိတ်လိုက်လေ၏။

ထိုနေ့က

ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် အဆောက်အအုံထဲသို့ လှမ်းဝင်ထွက်စေအော့သည်။

လှုပ်မိန့်

အဆောက်အအုံ၏အထဲတွင် အပြင်မှာထက်ပိုပြီး ကြီးကျယ်ခမ်းနားလေသည်။

ရှေးဆန်သေစာ နန်း၊ တော်ကြီး၊ တစ်ခုနှင့်ပင် တွဲနေ၏။

အဆောက်အအုံထဲရှိ တိုင်လုံးများမှာ လူ၏အင်္ဂါနှစ်ပင်ဖြင့် ပစ်ထားလျှင်ပင် မလေ့စားနိုင်အောင် ကြီးမား၏။

အေးစိမ်းခြေတွင် အဖြူရောင်ကျောက်ပြားများ ခင်းကျင်းထားသည်မှာ ပွေးသန်နေ၏။

ချော့ခင်ဝေသည် ထိုအပြင်ရောင် ကျောက်ပြားများအနီး၊ ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် လျှောက်သွားနေ၏။ မကြာပါချေ။

သူ့ရှေ့၌ အလွန်ကျယ်ဝန်းသော ခန်းမကြီးတစ်ခု ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

သူသည် ခန်းမကြီးထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်လေ၏။

ခန်းမကြီးထဲသို့ ရွှေချလိုက်သည့် အချိန်မှာပင်...

ရှင်ရောင်လာပြီလား။

ခန်းမ၏ဝတ်ထည်မှန်ရုံမှ အလွန်ချိုသာပျော့ခင်နွဲ့သောခင်းစားထည်ကို သိကဲ့သို့ နှာပျော်ဖွယ်ခင်းစားသော အသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ထိုအသံကို ကြားလိုက်ရသောအခါ သူ၏ရင်ထဲ၌ အလွန်ခင်းစားလေ၏။

ရှေ့သို့လှမ်း ဆတ်ခလျှာထဲရဲအောင် ပြစ်သွားလေသည်။ သူ၏ အသံရှင်အား ဓမ္မာလုံးဝေ ကြည့်လိုက်၏။

ဤအခန်းထဲ၌လည်း အလင်းရောင် လှ လှ လေ့စေ့လေ့စေ့ပရရှိပါ။

သို့သော်...

သူ၏ မျက်စိထွင်သားရှေ့သို့ ပြိုပြစ်၏။

ခန်းမကြီး၏ ဝဲဘက်၌ အဖြူရောင်ဇေပဝါများ ကားထားသော အခန်းတစ်ခန်းရှိသည်ကို သူ သတိပြုမိလေသည်။ အသံရှင်၏ ထိုနေရာမှပြောနေသည်ကို သူ၏ ဝတ်ထည်ပေါက်လဲလေ၏။

သူသည် ထိုအခန်းရှိရာကို လျင်မြန်စွာလျှောက်သွားလေသည်။

ထိုနေ့က...

လာပေါ်၏။ ဆွဲပယ်လိုက်ရာ ဆွဲကာ အလွန်အံ့ဩ မှင်သတိ သွားမိလေ၏။

အခန်းထဲရှိ အဖြူရောင်ကျောက်ကုလားထိုင်ဆစ်လုံးပေါ်၌ မိန်းမလေးတစ်ယောက် ထိုင်နေ၏။

မိန်းမကလေးမှာ အသက် ၂၅-၂၅ နှစ်ခန့်သာရှိမည်ဟု ထင်ရ၏။

သူမသည် တစ်ကိုယ်လုံး အဖြူရောင်ဝတ်စုံ ဖော်ဆင်ထားလေသည်။

ချောင်ဝေသည် ရင်ထဲ၌ တစ်ချိန် လျှပ်ရှမ်းသွားလေသည်။

သူမမှာ အဆောက်အဦရွှေတွင်ရှိသော မန်းချိုအေးထဲမှ မိန်းမကလေးနှင့် ချစ်စွပ်တူနေ၏။

သို့သော်...

သူမသည် မန်းချိုအေးထဲမှ ခထက်ပီရိုဝင် ထုဝနေ၏။

သူမသည် လျှပ်မြန်ပြစ်ရမည်ဟု ချွေခင်ဝေက တွတ်ဆမိစေလေသည်။

ထိုကြောင့်...

ခန်းထဲရှိ အချိအသေပေးလိုက်လေ၏။

မင်းသမီးလေး လျှပ်မြန်ကို ကျွန်တော်ချွေခင်ဝေက အချိအသေပေးပါအဖို့ သူ၏စကားကြောင့် သူမ၏ရင်ထဲ၌ လျှပ်ရှမ်းသွားလေသည်။

၈၀၂ ဖိုးရွှေဘို

လူမ၏ လှပသောမျက်နှာမှာ ရှက်သွေးဖြူစွာ အံ့အား သင့်နေ၏။

ချောင်းဝေသည် သူမအစား အနီးအပ်တွေ့မြင်လိုက်ရသော အခါ လူအများပြောသည်ထက်ပင်ပို၍ နတ်မိမယ်လေးအလေး လှပနေသည်ကို မြင်လိုက်ရလေသည်။

သို့သော်...

သူမ၏မျက်နှာပေါ်၌ နာကြည်းခြင်း၊ ဆေးမြည်ခြင်းအရိပ် အယောင်တို့ ရောယှက်ပေါ်လွင်နေ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေစားမူ...

သူမသည် တစ်လေးစာလုံး၌ တုန့်ငြိုး၍ မရနိုင်အောင် ဝမ်း ချောမောလှပသည်မှာ မည်သူမျှ ငြင်း၍မရပါ။

သူမသည် ချောစင်ဝေအား စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

ထိုနေ့ရက်...

မိုးပြုံးပြုံးလို့လေ၏။

ကျွန်မကို လူအားလုံးက ယမမင်းရဲ့ သမီးတော်ဖြစ်တဲ့ မိစ္ဆာမလို့ခေါ်ကြတယ်။ ရှင်အဘအဖြစ်လို့ မင်းသမီးစေးမလို့ ခေါ်ရတယ်။

သူက မျက်နှာကိုအညံ့လိုက်၏။

လူတွေက တစ်ပြေးပြေး ကျွပ်နှံမဆိုင်ပါဘူး။ တစ် အပြင်မှာတော့ မင်းသမီးစေးမတာ မိစ္ဆာမလို့လုံးဝမကုပါဘဲ နတ်မိမယ်လေးလို ချောမောလှပလို့ မင်းသမီးစေးမလို့ခေါ် ပါတယ်။ ခွင့်ပြုပါဌာ။

လူ၏စကားကြောင့် သူမ၏မျက်နှာမှာ စိတ်မကောင်းသော အရိပ်အယောင်များ ပြစ်ပေါ်လာ၏။

သူမက သက်ပြင်းကို မသိမသာချလိုက်လေ၏။ 'ထားပါတော့လေ ဒါထက် ရှင်က ဆေးခတ်တားတဲ့ အရက်ကို မသောက်တာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ရှန်းလိက မတိုက် တာလား'

သူက အမှန်အတိုင်းပြောရန် ဆုံးဖြတ်ဆိုက်လေသည်။ သူမပြုံးလို့ပြီ။

'ဒီလိုပါ... ကျုပ်ရှင်းပြပါမယ်'

သူသည် ရှန်းလိနှင့် စတင်တွေ့ဆုံစမှ ယမမင်းကျွန်းပေါ် ရောက်လာသည့် အကြောင်းများကို အစအဆုံးပြောလိုက်လေ သည်။

သူမ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိုတ်လိုက်လေသည်။

သူမ၏ မျက်နှာပေါ်၌ အံ့ဩချူးကျူးလို့သည့် အရိပ် အယောင်များ ပေါ်လွင်နေ၏။

သူမသည် ချောစင်ဝေအား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီ။

'ဆေးခတ်တားတဲ့အရက်ကို မသောက်ဘဲ ဒီတိုင်းကြီးထဲကို ခုန်ဆင်းရဲတဲ့ ရှင်ရဲ့ ဥတ္တံကိုတော့ ကျွန်မချူးကျူးပါတယ်' သူက ခေါင်းငုံ့လိုက်လေသည်။

သူမက...

'ဒါထက် ရှင်ကတော့ဖြစ်လို့ ကျွန်မကို တွေ့ချင်ရတာပဲ' သူသည် ယမမင်းကျွန်းအား အကြံအစည်နှင့်လေးစားသော ဖြစ် သည်။

ထို့ကြောင့်--

သူမအား အကြောင်းစုံရှင်းပြမှုဖြစ်မည်ဟု သူကနားလည်
လိုက်လေသည်။

'ကျွန်တော်ပြောပြမယ့်အကြောင်းအရာအစ ရှင်းပါတယ်၊
မင်းသမီးလေး သည်းခံပြီး နားထောင်ပေးပါ'

လျှင်မိန့်က--

'ရပါတယ်ရှင်၊ ပြောပါ'

ချောင့်ဝေက စကားစလိုက်လေ၏။

'မိန့်မိန့်ပါဗျာ'

သူ၏ မျက်လုံးအစုံ သည် အတိတ်သို့ ပြန်မည်သတိရလာ
သည်။

* * *

လျှင်မိန့်သည် ချောင့်ဝေ၏စကားသံသွားသည်နှင့် မျက်
မှောင်ကြုတ်သွားလေ၏။

ချောင့်ဝေက စကားပြော၍--

'ကျွန်ုပ်နှစ်ဦးတို့ တွေ့ကြုံကြောင်းတွေကို ရှင်းတို့ ရှင်းယင်အ
ပြောပြခဲ့သေးသလား'

ချောင့်ဝေက ခေါင်းညိတ်လိုက်လေ၏။

'ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောပြခဲ့ပါတယ်'

'သူက ဘာတွေပြော ပြခဲ့သလဲ'

'သခင်မဟာ လူသားတစ်ယောက်ဖြစ်ကယ် လျှင်မိန့်နယ်ရှင်
နောက်ဆုံးမျိုးဆက်ဖြစ်တဲ့ မြို့စားကြီး လျှင်မိန့်တောင်းရှင်
ဆီမီးဖြစ်ကယ်'

သူ၏စကားကြောင့် လျှင်မိန့်၏မျက်နှာ ကျက်ခနဲပျက်ဆွေး
လေ၏။

သို့သော်--

ချက်ချင်း ဟန်ဆောင်၍--

'နေမယ်ကော...'

ချောင့်ဝေ စကားဆက်လိုက်၏။

'အမှန်တော့ ဒီယမင်းကျွန်းအကြောင်းအစ ဟိုးရှေး
ရှေးတုန်းကတည်းက အထွားရှိတစ်ပုဒ်ပါ။ ခါကို မင်းသမီးလေး
အ ဓာတ်ဖက်ကွယ်ယူပြီး ဒီယမင်းကျွန်းမှနေတယ်။ ပြီး
အော့ လျှင်မိန့်နယ်တစ်ခုလုံးကို ပြတ်အောင် ထပ်ထပ်ခွင်းခဲ့တဲ့
ရန်သူကို ရင်ဆိုင်ဖို့ လူစုနေတယ်...စတဲ့အကြောင်းတွေ ပြောခဲ့
ပါတယ်'

လျှင်မိန့် မျက်နှာပျက်သွားလေ၏။

ထိုပြင်--

ဇာလွန်ီ တံအား သင့်သွားခဲ့သည်။

'ရှင်ထို့ ရှင်းယင်က ဒီအကြောင်းတွေ အကုန်ပြောပြဖယ်
ထုတ်လား'

ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါအပြင် မင်းသမီးလေးဟာ ဒီယမမင်း ကျွန်းပေါ်ဇာနည်တော ဆယ်ခုနစ်နှစ်ဆယ်ရှစ်နှစ်စေ့ကန်ရှိပြီ ထိပ်တန်းသိုင်းသမားတစ်ရာလောက်စုဆောင်းမိပြီလို့လဲသိရပါ တယ်။

လျှံမိန်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ရှန်းယင်ကကျွန်းမနဲ့သိုင်းသမားတွေအတူဘိရိက္ခာဝေစာ တံ့နေတဲ့လူတစ်ယောက်ပါ။ ဆူတ အဲဒီလို သစ္စာပေးဖော်ပြီး တစ်မီးလူကို ပြောပြမယ်လို့ မထင်မိဘူး။

ချောင်စေ့စေ့ ခေါင်းငုံ့ လိုက်လေသည်။

လျှံမိန်ကဆက်၍...

အထ၊ ရှန်းလီနဲ့ ရှန်းယင်တို့အပြင် တခြားသူတွေက ကျွန်မရှေ့ကျေးဇူးရှင်တွေပါ။ ကျွန်မက ဆူတို့ကို အားကိုးနေ ရတယ်ဆိုတာ ဆူတို့ကိုယ်တိုင်လဲသိပါတယ်။ အကြောင်းမရှိပဲနဲ့ ရှန်းယင်က သစ္စာပေးစုတ်မယ်လို့မထင်ဘူး။

ချောင်စေ့စေ့ ခေါင်းငေ့လိုက်၏။

ဒီလိုပါ။ ကျွန်တော်တို့ နွေဦးကျေးရွာသားအောင်မြင်နိုင်ခဲ့ ရင် မင်းသမီးလေးကျေးဇူးကို မမေ့ပါဘူး။ မင်းသမီးအေး အတွက် နွေဦးကျေးရွာဟာ မိတ်ဆွေဖြစ်လားမှာပါ။

လျှံမိန် တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားနေ၏။

ထိုနေ့က

သူမ၏ လှပသော မျက်နှာလေး ပြုံးရောင်သမ်းလာတော့ သည်။

ထို့ပြင်...

နာကြည်းရိပ်မျှား စွန်းထင်းနေ၏။
လှမသည် ချောင်စေ့ကို ကျိန်ရာသို့ညွှန်ပြခဲ့သော ရှန်းယင် အား အထူးပင် ကျေးဇူးတင်မိလေ၏။

အကြောင်းမှာ...

နွေဦးကျေးရွာတွင် သိုင်းသမား စောင်သေခင်းမထရှိနေ သည်။

သူမနှင့်နွေဦးကျေးရွာသာ မိတ်ဆွေအဖြစ်ရှိနိုင်မည်ဆိုလျှင် ရန်သူတော်ကြီးအား ချေမှုန်းရန် လွယ်ကူသွားချေပြီ။

ချောင်စေ့ ဆက်ပြောလိုက်လေ၏။

တကယ်လို့ ကျွန်တော်သမား ဖမ်းတစ်ခုကို အောင်နိုင်ခဲ့ရင် နွေဦးကျေးရွာဟာ နွေဦးကျေးရွာရဲ့အမိန့်ကို နာခံရမှာ ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် မင်းသမီးလေးရဲ့ ရန်သူကို ချေမှုန်းနိုင်ဖို့ သိုင်းသမားပေါင်းထောင်သောင်းမကကို အချိန်မရွေးခေါ်လို့ ရပါပြီ။

လျှံမိန်သည် ချောင်စေ့ကို စေ့စေ့ကြည့်၍

ရှင် ဒီကဲ့ရောက်သာတဲ့ ရည်ရွယ်က သိုင်းပညာသင်ချင်လို့ ဝါပေါ့...ဗျာတ်လား။

ဟုတ်ပါတယ်။ ကလေးလို့ မင်းသမီးလေးရဲ့ ဖမ်းချုပ် လွတ်မြေ့မည်သိုင်းပညာသမားကျွန်တော် လိုဆင်ပေးရင် တာစွန်း ကိုအောင်နိုင်ဖို့ ထုံးဝသေချာတယ်လို့ ရှန်းယင်ကပြောတယ်။

လျှံ မိန်၏မျက်နှာညှိုးကျသွားလေ၏။

သူတွင် သိုင်းပညာသင်ပေးရန် အာမိတ်ထဲ ရှိနေသည်

လော့။

သို့မဟုတ်

ချောင်းဝေအား သိုင်းပညာမသင်ပေးချင်၍လေ့ရာ
ချောင်းဝေ ကိုဖြုတ်သွားသည်။
သူ၏ရင်ထဲတွင် စိတ်ပျက်သည့် ခံစားမှုများ ပြစ်ပေါ်လာ
သည်။



အခန်းတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေ၏။
လျှင်မိန့်နှင့် ချောင်းဝေတို့သည် ကိုယ်စိတ်ကူးပြင် ငြိမ်သက်
နေကြ၏။

အတန်ကြာမှ
စုမက သတ်ပြင်းချ၏။
'သိုင်းပညာ သင်ဖို့ဆိုတာ လုံးဝမလွယ်ဘူး'
'မိကိုကျွန်တော်အိမ်ထဲမှာ ကျွန်တော်ကြီးစားပြီ၊ သင်ယူ
ပါမယ်။
ဗုဒ္ဓ ခေါင်းခါ၏။
'ရှင်ကို စိတ်မချလို့မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မအပေါ်မှာ ပါးနက်
စည်းမျဉ်းတစ်ခုရှိလို့ပါ'

ဘယ်လိုစည်းမျဉ်းလဲ
'ကျွန်းမိုးနိယရဲ့မူပိုင်သိုင်းကွက်ဖြစ်တဲ့ ဖမ်းချုပ်လွတ်မြောက်
သိုင်းပညာကို အပြင်လူကို သင်ပေးရတာ။ ဒီစည်းမျဉ်းကို
အသေခံရဖို့ပြန် စောင့်ရှောက်ရမယ်တဲ့'
လူ စိတ်ပျက်သွား၏။
ခါဆို ကျွန်တော် ကို သင်ပေးလို့ မဖြစ်ဘူးလား'
'တုတ်တယ်'
'ခါဖြင့် တခြားသိုင်းပညာရော သင်ပေးလို့ မဖြစ်ဘူးလား'
ဗုဒ္ဓ အနည်းငယ်ငြင်းစားပြီးမှ--
'အခြား သိုင်းပညာတွေ သင်ပေးလို့ရပါတယ်၊ ခါပေးမယ့်
ဖမ်းချုပ်လွတ်မြောက်သိုင်းပညာတွေကတော့ မထူးချွန်ဘူး။ ရှင်
အတတ်တော့ ရန်သူရဲ့ နိုင်လောင်းနိုင်ပါလိမ့်မယ်'
'ရန်သူကို ကျိန်းစေနိုင်မယ်လို့ မပြော နိုင်ဘူးပေါ့'
'ဇာတ်တယ်၊ ရှင်ရဲ့သိုင်းပညာနဲ့ ရန်သူရဲ့ သိုင်းပညာ ဘယ်
အဆင့်ရှိသလဲဆိုတာ ကျွန်မမသိဘူး၊ ခါကြောင့်အနိုင်ရဖို့ကျိန်း
စေမပြောနိုင်ဘူး'
ဗုဒ္ဓ လှန်စွဲ စိတ်ပျက်သွား၏။
ဤအတိုင်းဆိုလျှင်
ဖမ်းချုပ်လွတ်မြောက်သိုင်းပညာကို သင်ကြားရန် လုံးဝ
မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။
သို့သော်--
အခြားသိုင်းပညာကို သင်ကြားရလျှင်လည်း ဘာတဖို့ မထိုး
လှပါ။

လူမသက်ပြင်းချ၍...
 ရှင်မှူးရန်သူနဲ့ ရင်ဆိုင်ဖို့ အချိန်တစ်လရှိတယ်ဟုတ်လား၊
 ဟုတ်ပါတယ်၊ ဓါပေမယ် ဒီကိုလာတဲ့ဆုတ်ကို ဖယ်လိုက်
 ရင်ဆယ်ဝါးရက်ပဲ အချိန်ရှိပါတော့တယ်
 သူမ ခေါင်းညိတ်၏။
 ကျွန်မ အဲ့ဒါကိုပြောတာ ဆယ်ဝါးရက်ဆိုတဲ့ အချိန်နဲ့
 တယ်လုံသိုင်းပညာမရှိကိုမှီသင်ကြားတတ်ခြင်းမရှိမှီမှာမူတယ်
 ဘူးရှင်နားလည်ရဲလား
 သူ ပါးပုပ်ပိတ်ထမ်း၏။
 လူမ ပြောသည်မှာ အလွန် သဘာဝကျလှသည် မဟုတ်ပါ
 ။

လူမသည် ဆိုင်းပညာ မသင်ပေးလို၍မဟုတ်ဘဲ...
 အချိန်ကို တွက်ဆနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း နားလည် ဖော်ထု
 သည်။
 လူသည် သူမအား ကျေးဇူးတင်သော်လည်း နှေးဦးကျေးဇူး
 အတွက် စွမ်းချောင်မှု ပေးနိုင်၍ ဝမ်းနည်းမိ၏။
 လူသည် တစ်စုံတစ်ခုကို အနိုင်မရလျှင်...
 လူ၏ ဖခင်အပါအဝင် ကျေးဇူးတစ်ခုလုံးသည်...
 ထိုကျေးဇူး၏အမိန့်ကို နားခံရပေလိမ့်မည်။
 လူသည် ဖခင်နှင့် ရွာသားကိုကို အကျိုးမပြုနိုင်လျှင်...
 သေဆုံးသွားခြင်းကသာ သူ့အဖို့ စိတ်သက်သေရာမရှိမည်။

ခံစားမိလေ၏။
 လူ သက်ပြင်းချ၍

လူမကို အရိုအသေပေးလိုက်၏။
 မင်းသမီးလေး၊ ကျွန်တော့မှာ အချိန်ခဏအကဲအတွက်
 ကံဆိုးပါတယ်၊ အခုလို ခင်ခင်မင်မင်ရှိတဲ့အတွက် ဝမ်းသာပါ
 တယ်၊ ကျေးဇူးလဲတင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့ကိုခွင့်လွှတ်ပါ
 လူ ပြောပြီးသည်နှင့် ခါးမှခေးတို့ကို လှုပ်တပြတ် ဆွဲထုတ်
 ။
 ရင်သို့ ထိုးသွင်းလိုက်လေတော့သည်။

လူမ၏ ချေခင်စေနှင့် မလှမ်းမကမ်း၌ရှိနေ၏။
 သူမက ချောင်ဝေ၏လှုပ်ရှားမှုကို တွေ့လိုက်သည်နှင့် မျက်
 နှာပျက်သွား၏။

လူမ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပြီး...
 ချောင်ဝေရှေ့သို့ လျင်မြန်စွာဆုတ်ခွာသွား၏။
 မလှုပ်နဲ့

လူမသည် အော်ဟစ်ရင်း ချောင်ဝေ၏ ခေးကိုင်အားသည်
 ထက်ကို လှုပ်တပြတ်ဖမ်းဆွဲလိုက်၏။

ချောင်ခေ၏ မျက်နှာတွင် ရှက်ရွံ့ခြင်း၊ ဝမ်းနည်းကြွေ
 ခြင်း စသည့်အရိုးအရောင်များ ရောယှက်နေ၏။
 'မင်းယ မီးလေး အာဖြစ်လို့ ဟန်တားရတာလို့
 သူမက သူ့ကို ကြည့်၍ ခေါင်းခါ၏။
 'ရှင် သေရဦး မြေစွန်း
 'အားဖြစ်လို့လဲ'
 'ရှင်ဟာ နွေဦးကျေးရွာနဲ့ လျှာ မိန့်အတွက် အသက်ရှင်
 နေရမယ်'
 'ဟု ကျွန်တော်က မင်းယမီးလေးအတွက်လွှဲ အသက်
 သန့်ရမယ် ဟုတ်လား'
 'ဟုတ်တယ်'
 'အားဖြစ်လို့လဲ'
 'တစ်အချက် ရှင်ဟာ နွေဦးကျေးရွာကို အကွယ်ရမယ်
 ရှင်မရှိရင် ယဉ်ပြိုင်ပွဲပျက်သွားမယ်လို့ ထင်သလား၊ ထားစွန်း
 က ရှင်အားပဲ စိန်ခေါ်မှပေးပါရှင်'
 'ချောင်ခေ၏ မျက်လုံးအစုပြူးကျယ်စိုင်းစက်သွား၏။
 'လူ ဤအချက်ကို မတွေ့မိပါ။
 'အကယ်၍သား
 'ကစေမိတ လျှာကိုယ်စား ပခင်ဖြစ်ထုကို စိန်ခေါ်လျှင်
 'ရ၏ ပခင် ရှားနိမ့်မည့်မှ သေချာ၏။
 'ထို့ပြင်-
 'ရ၏ ပခင်သည် ကျေးရွာနှင့် သူ၏ဂုဏ်သိက္ခာကို အသက်
 နှင့်လဲ၍ ကာကွယ်မည်လျှင်ဖြစ်သည်။

ပခင်ဖြစ်သူ သေဆုံးလျှင် မိခင်နှင့်လည်း အသက်ရှင်နိုင်မည်
 လော၊
 'ထိုအခါ
 'သူ၏ မျိုးနွယ်စံသည် အဆတ်ပြတ်သွား ရပေမည်။
 'ချောင်ခေ စဉ်းစားချင်းနှင့်ပင် တုန်လှုပ်လာ၏။
 'လျှာမိန့်၏ အသံထွက်ပေါ်လာလေသည်။
 'ကျွန်မပြောတာ ရှင် သဘောပေါက်ပါလား'
 'ဟုတ်ကဲ့ သဘောပေါက်ပါကယ်'
 'လျှာမိန့်က ပြုံး၍
 'ခါဖြင့် နွေဦးကျေးရွာ အဘွား ချင်အဖတ်နှင့်ပေး ဆို
 'ကား လက်ခံဘယ်ပေါ့'
 'ကျွန်တော် သိုင်းပညာမှ သင်ရမှတော့ လူ့ဘဝ၏ အသက်
 နဲ့ တားများခြားခြားမှလဲ
 'လျှာမိန့်က လှပစွာ ပြုံး၍-
 'ကျွန်မ သိုင်းပညာဟာ အပြစ်ထူးကို သင်ပေးလိုရုံကား ခါ
 ပေးမယ့် အပြစ်လူတို့ကို ပြီးသင်ရှင်တော့ ကျွန်တော့ အပြစ်မရှိဘူး'

‘ဗျာ’

ချောင်းဝေထ သူမ၏ စာအေးကြောင့်...
 ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားလေသည်။
 လျှာမိန်ထ ပြုံး၍
 ကျွန်မပြောတာ ရှင်သဘောမပေါ်ဘူးထင်တယ်။ သေ
 ချာစွာ စဉ်းစားကြည့်ပါ။ နားလည်လာလိမ့်မယ်’
 ချောင်ဝေ မျက်မှောင်ကုပ်စဉ်းစားနေ၏။
 တခဏအကြား...
 စု၏ မျက်နှာမှူး ပြုံးယေခင်သန်းလေး၏။
 လျှာမိန်က လျှာကပြုံး၍ကြည့်ကာ...
 ‘ဘယ်လိုဖို့’
 ချောင်ဝေ အားပါးတရပြုံး၏။
 ‘ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပြီ၊ မင်းသမီးလေးထံ အစားပြု
 ပေါ့ ကျွန်တော်က ခိုးကြည့်ပြီးသင်မယ်’
 ‘ရှင်၏ သိပ်ဥာဏ်ကောင်းတာပဲ’
 ‘အခုလိုချီးကျူးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ’
 ‘ရှင်ကိုရမ်းရဦးမယ်၊ ဒီနေရာကို ဘယ်နေရာလိုထင်သလဲ’
 ချောင်ဝေသည် အခန်းတစ်ခုလုံးအား မျက်စိဝေကြည့်
 လိုက်သည်။
 ‘စ...ဖတ်ခန်းဖြစ်မယ်ထင်တယ်’
 ဟုတ်ပါ၏။
 အခန်းနှစ်ခုနှင့်ထပ်လျှာစဉ်း စားအုပ်များထည့်သော ပီရိုများ
 ရှိနေ၏။

‘မှန်တယ်’

လူမသည် အခန်းထဲမှ အပြင်ထွက်လိုက်ပြီ၊ ခန်းမကြီးအား
 လက်ညှိုးညွှန်ပြလေသည်။
 ‘ဒီနေရာကော’
 ချောင်ဝေသည် အခန်းတစ်ခုလုံးအား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်
 သည်။
 ခန်းမကြီးမှ အလွန်တိုက်ခန်းပြီ၊ ခန့်ညားသပ်ယပ်၏။
 လှိုသော်...
 ထိုခန်းမကြီးထဲတွင် စားပွဲ ကုဏ္ဍရံထိုင်စေ့စေ့ ပရိုဘောစ
 ပစ္စည်းဟူ၍ လုံးဝမတွေ့ရပါ။
 လူမ ခေါင်းခါယမ်းပြ၏။
 ‘ကျုပ်မသိဘူး’
 ‘မသိရင်မှတ်ထား၊ ဒီနေရာမှာ ကျွန်မ သိုင်းဇေ့တွင်
 နေရာရှင့်’
 သူမပြောသည့် အဓိပ္ပာယ်ကို ချောင်ဝေ အောင်းစွာ နား
 ဆည်မိလေသည်။
 လူမသည် သူ့အား ဤနေရာ၌ သိုင်းဇေ့သင်ပေးရန် ဖြစ်
 သည်ကို နားလည်လိုက်သည်။
 ချောင်ဝေသည် သူမအား ခါးကိုင်၍ အပိုအသေလေး
 လိုက်သည်။
 ‘မင်းသမီးလေးစေတနာကို တျှုပ် အရမ်းဆေးစားပါတယ်
 ဗျာ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ဖမ်းချုပ်လွှတ်မြှောက် သိုင်းဇေ့ကို
 ထစားပြပါတော့၊ တျှုပ် သေသေချာချာမှတ်လှူပါမယ်’

၉၆ ခိုးဆောင်သူ

ထူမက ခေါင်းခါလမ်း၏။

ကျွန်မကစားတာကြည့်ပြီ၊ ရှင်အကျိုးမရှိဘူး။

ထူမ ခဉ်းစားပြီမှ...

မိလို့လုပ်... ရှင်က ကျွန်မကိုတိုက်ခိုက်၊ ကျွန်မကရှောင်တိမ်း
ထား၊ ခါမှ သိုင်းကုတ်ထစေအံ့ကို နားလည်လော့မယ်။

ထူမ အံ့ဩစွာဖြင့်...

မင်းသမီးလေး။

ဘာလို့ရှင်။

ကျုပ်တ ခုန်သူကိုတိုက်သလို ပြင်းပြင်းထန်ထန်တိုက်ရမှ
စား။

ခါပေါ့... ရှင်က ခုန်သူကို ဟန်ပြတိုက်ခိုက်မှလော့။ ကိုယ်
သေတုန်း ကိုယ်အားသလိုဖြစ်နေမှာပေါ့။

စေ့တပါဘူးမင် သမီးလေးကို...

ရုတ်စေ့အားမသုံးမီ ထူမက ကြားပြတ်လိုက်လေသည်။

ကျွန်မက ရုတ်စိတ်ပပပါနဲ့၊ ရှင်ရဲ့သိုင်းပညာတယ်လော့စစ်
ကောင်းလော့စင်း ကျွန်မကိုတော့ တတ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။

ချောင်းဝေသည် စိတ်ထဲ၌ အနည်းငယ် ခံပြင်းမိသော်လည်း
ထူမအား အနိုင်ရလိမ့်မည် မဟုတ်သည်ကို နားလည်ထား၏။

ထူမ ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ပြီး...

ကောင်းပါပြီ... ကျုပ်စပြီ။ တိုက်ခိုက်ပါတော့မယ်၊ သတ်
ထားပါ။

ပြောပြီးသည်နှင့် လက်နှစ်ဖက်ကို အသုံးပြု၍ ထူမအား
စတင်တိုက်ခိုက်လေ၏။

ထူမ တိုက်ခိုက်မှုမှ အေးပါပြီ၊ အလွန်လျင်မြန်လှ၏။
ချော့ခင်ဝေ စတင်တိုက်ခိုက်သည်နှင့် ထူမက ရှောင်တိမ်း
ဆိုက်သည်။

ထိုနောက်...

ပြန်လည်တိုက်ခိုက်သိုက်လေသည်။



ထူးသည် ခေးတစ်ဝိုက်သေသေခန့် နောက်ဆုတ် ရှောင်
တိမ်းလိုက်၏။

ထိုကြောင့်—

ထူးသည် အရူးတစ်ယောက်သဖွယ် 'သိုင်းကွက် သုံးစေး
ကွက်ဆင့်၍ တိုက်ခိုက်နေသော်လည်း သူ၏တိုက်ကွက်ထဲ၌
လျှံမိန့်က ရှိမနေပါ။

ထူးသည် တိုက်ခိုက်မှုကို ရုပ်တန်လိုက်သည်။

ခပ်ဝေးဝေး၌ သူ၏တိုက်ခိုက်မှုအား ပြုံး၍ရပ်ကြည့်နေ
သော လျှံမိန့်အား—

'မင်းသမီးလေးက နောက်ကိုရှောင်တိမ်းသွားတယ် ဟုတ်
လား'

'ဟုတ်တယ်လေ'

'အဲဒါ သိုင်းဝညာလားဗျ'

'ဒါကော့ ကျွန်ုပ်မသိဘူး။ ရန်သူက အားမာန်အပြည့်နဲ့
တိုက်ခိုက်လာရင် သူ့ရဲ့တိုက်ခိုက်မှုကို ပြန်ပြီး တိုက်ခွင့်တိုက်၊
မတိုက်နိုင်ရင် ခုခံ—

'ဒါမှမဟုတ်ရင်တော့ နောက်ဆုတ်ရှောင်တိမ်းတာ အမှန်
ဆုံးပဲ'

'အားဖြစ်လို့လဲ'

'ကိုယ်က နောက်ဆုတ်ရှောင်တိမ်းမယ်ဆိုရင် တစ်ယောက်
တည်း တိုက်ခိုက်နေတဲ့ရန်သူဘာ ကြာရင် အားအင်ဟန်ခန်း
ပြီး မောပန်းလာမှပေါ့။ ရန်သူက မောပန်းနှမ်းနှမ်းသွားရင်
သူ့ကိုအနိုင်ယူဖို့ အလွယ်လောပေါ့'

ဟည်ပြိုင်သင်ကြားခြင်း

ချော့ဝေဒုတ်သည် အကြိတ်တား၏။

သူ၏လက်နှစ်ဖက်သည် လျှံမိန့်အား မလွတ်တမ်းရှိမိမ့်
နေ၏။

ထူးသည် ထစ်အောင်ဝဲယာ အရပ်ခေးမုန်နှစ်သို့ ထူး
ရှောင်တိမ်း၍မရစေရန် လက်နှစ်ဖက်ကို ဝေ့ယမ်းအား ပိတ်ဆို့
တိုက်ခိုက်နေ၏။

ထူးက ဇာတ်ပြင်မဟုတ်ဘဲ ခိမ်းဖြင့်ဆိုလျှင် လျှံမိန့်အား
ထိရောက်စွာ တိုက်ခိုက်နိုင်မည်စွာ ယုံကြည်ထား၏။

သို့သော်—

သူ့မျှော်လင့်ထားသလို ဖြစ်မလာပါ။

ချော့ဝေသည် လျှပ်မိန့်၏ စကားကို သဘော ထူထူးအလေ
သည်။

သူ့အခြားလိုက်၏။
မင်းသမီးလေး ပြောတဲ့ စကားတွေထဲ သိပ်မှန်အားပဲလျှ
လျှပ်မိန့်လည်း ပြုံး၏။
'တစ်...တစ်ခါ ကျွန်ုပ် မရှောင်တော့ဘူး။ ရှင် စိတ်တိုင်းကျွ
တို့တံ့ခိုက်ပါ'

သူမသည် ပြောပြီး ချောင်ဝေ ရှိရာသို့ လျှပ်မိန့်လေး
သည်။

သူ့ဦးညွတ်၍...
ကျုပ် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပါမယ်
လေတစ်ကြိမ်၌...
လွတ် ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်လိုက်သော်လည်း လျှပ်မိန့်က
နေဝေ ဆုတ် ရှောင်တိမ်းခြင်း ပြုပါ။
သူနှင့် လတ်တစ်ကမ်း အကွာ၌သာ ရှောင်တိမ်း နေလေ
သည်။

ပြန်လည် တိုက်ခိုက်ခြင်းပင် မပြုပါ။
အချိန်ကနည်းငယ် ကြာလာသောအခါ အားမာန်အပြည့်
ဖြင့် တိုက်ခိုက်နေသည့် ချောင်ဝေမှ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးမျှား
ထွက်လာပြီး မိမိအားပေး၏။
လျှပ်မိန့်မှ အပြုံးပင် မပျောက်ပါ။
သူသည် အလွန် ခေပန်းနေသော်လည်း အားမလျော့
ပါ။

အံတင်းတင်းကြိတ်၍ တိုက်ခိုက်မိ၏။
သို့သော်...
လျှပ်မိန့်၏ အကျိုးကိုပင် မထိပါ။
သူတို့နှစ်ဦး တိုက်ခိုက်နေပုံမှ လူကြီးတစ်ဦးနှင့် ကလေး
တစ်ဦး တိုက်ခိုက်နေပုံနှင့် တူနေ၏။
ချောင်ဝေသည် စိတ်ထဲ၌ အလွန် ခံပြင်းလာ၏။
သူသည် ခေးမညွတ်ကိုသာ အထူး သင်ခဲ့သဖြင့် လျှပ်မိန့်ကို
ခေးမညွတ်ဖြင့် ယှဉ်ပြိုင် တိုက်ခိုက်လို၏။
သူသည် ရုတ်တရက် တိုက်ခိုက်မှုကို ရုပ်တန်ဆီထဲ၏။
သူမ မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။
ရှင် စိတ်ပျက်သွားပြီလား
လူ ခေါင်းခါယမ်းသည်။
'ကျုပ် စိတ်မပျက်ပါဘူး
ဒါဖြင့် ကာပြစ်လို့ ဆက်မတိုက်တော့လို့'
'ကျုပ် မင်းသမီးလေးကို နိုင်မှ မဟုတ်လို့ပါ'
လျှပ်မိန့်သည် စကားမပြောဘဲသွားပါ။

www.burmeseclassic.com

ချောင်းဝေ တစ်စုံတစ်ခုအား ပြောရန် ပြောရန် ချိန်ဆ
နေ၏။

အထန်ကြားမှ လူ စကားစလိုက်၏။

‘မင်းသမီးလေး၊ စိတ်မဆိုးရင် ဈာန်တစ်ခု ပြောပါရစေ’

လျှင် မိန့် ပြုံးလိုက်ပြီ။

ရှင် ဘုရားပြောချင်လို့လဲ၊ အားမနာပါနဲ့ ပြောပါ’

ချောင်းဝေသည် ခါး၌ ထိုးထားသည့် ဓားကို ညှိန်ပြ

လိုက်ပြီ။

‘ကျုပ်က ဓားသမားပါ’

‘ဪ...ရှင်က ဓားပညာနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ချင်လို့လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘ရပါတယ်၊ ရှင်စိတ်ကြိုက်ပါ စနိုင်ပြီ’

လူမသည် ပြောပြီး အသင့် ရပ်နေ၏။

ချောင်းဝေ မျက်မှောင်ကုတ်၍။

‘မင်းသမီးလေး ဓားမကိုင်ဘူးလား’

လျှင် မိန့် ပြုံး၍ ခေါင်းခါယမ်း၏။

‘မိမိချုပ်လွတ်မြောက် သိုင်းပညာကို တတ်ထားရင် ဓား

ကိုင်စရာ မလိုပါဘူးရှင်’

‘ဒါတော့ မဖြစ်ဘူးဗျ၊ ဈာန်က ယေးကျိန်းသား ဖြစ်ပြီး

ဓားကိုင်တယ်၊ မင်းသမီးလေးက မိန့်မသားဖြစ်ပြီး ဓားမကိုင်

ဘဲ ယှဉ်ပြိုင်ရင် တယ်တရား မျှတပါ့မလဲ’

လျှင် မိန့်သည် ချောင်းဝေ၏ စိတ်ထားကို လေးစားလစလေ

သည်။

သူသည် ရိုးသား ဖြစ်သော လူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း
ထူမ နားလည်မိ၏။

‘တရားတယ်၊ မတရားဘူး ပြောရအောင် ရှင်နဲ့ကျွမ မယှဉ်

ပြိုင်ရသေးဘူးလေ၊ ယှဉ်ပြိုင်တဲ့အခါမှာ ရှင်က ကျွန်မအပေါ်

အသားစီး ရနေတယ်ဆိုရင် တင်မပါပေါ့’

‘မင်းသမီးလေးက ကျုပ်ကို ကျိန်းသေ နိုင်မယ်ပေါ့ ဟုတ်

စား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘ချောင်းဝေသည် စိတ်ထဲ၌ လွန်စွာ ခံပြင်းလာလေ၏။

‘ကောင်၊ ပြီလေ...မင်းသမီးလေး သဘောအတိုင်းပါ၊ တိုက်

ပဲ့ အရွှိန်မြင့်လာရင် ကျုပ်က ဓားတိုရာ ဓားရှည်ပါ အသုံး

ပြုတတ်ပါတယ်’

‘ကျုပ် စရတော့မလား’

‘ရှင်စပြီ၊ တိုက်ခိုက်ပါ’

ချောင်းဝေသည် ခါးမှ ဓားကို လှုပ်တစ်ပြတ် ဆွဲထုတ်လိုက်

ပြီး လျှင် မိန့်အား ရုတ်တရက် တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။

ပတ်ဝန်းကျင် ထစ်ခုလုံး ဝေးရာဝေးရာ လွှမ်းခြုံ နေစေသည်။

ချောင်းဝသည် ပထမဦးဆုံး ရရှိထားသူဖြစ်သည့် အတိုင်း ထူးခြား ဆန်းပြားသော ဝေးကွာမှုများကို လည်းကောင်း၊ အလွန်ရိုးသားပြီး အန္တရာယ်ရှိသော ဝေးကွာမှုများကို လည်းကောင်း ထုတ်ဖော် တိုက်ခိုက်နေ၏။

တိုက်ပွဲအရှိန် မြင့်လာသည်နှင့် ဆူသည့် ဝေးတို့ ဝေးရှည် နှစ်လက်စလုံးအား အသုံးပြု၍ တိုက်ခိုက်လာ၏။

လျှံမိန်မှူးမှ သူ၏ ဝေးရိပ်များ ကြွားမှ အသားအယာ ရွှေငင်တိမ်း၍ လက်နှစ်ဖက်ကို အသုံးပြုကာ ပြန်သည် တိုက်ခိုက်နေ၏။

သူ၏ လက်ချောင်းများ လက်ဝါးစောင်းများသည် ဝေးရိပ်များကြွားမှ တိုးဝင်၍ ချောင်းဝအား အန္တရာယ်ပေးတတ်သဖြင့် သူသည် တိုက်ခိုက်မှုထက် ခုခံမှုကိုသာ အသေးပေးနေရသည်။

သူသည် ကြိုးစား၍ တိုက်ခိုက်နေသော်လည်း လုံးဝထနိုင်မရပါ။

သူ အလွန် ခံပြင်းလာသည်။

သူသည် ဝေးနှစ်လက်ဖြင့် တိုက်ခိုက်နေသော်လည်း လစ်နှစ်ဖက် တိုက်ခိုက်နေသော လျှံမိန်၏ အင်္ကျီစကိုပင် ထိအောင် မတိုက်ခိုက်နိုင်ပါ။

သူသည် ရန်သူနှင့်သာ တိုက်ခိုက်နေသည် ဆိုလျှင် ယခု အချိန်၌ သေဆုံးနေပြီ ဖြစ်၏။

လူသည် ရင်ထဲ၌ ဝမ်းနည်းလာ၏။ သူ၏ မျက်လုံးအစု တွင် မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲလာလေတော့သည်။

သူက တိုက်ခိုက်မှုကို ရပ်တန့်လိုက်ပြီး ဝေးနှစ်လက်အား အောက်သို့ ပစ်ချလိုက်လေ၏။

ထိုနောက်... ကျော့ကပ်ပြားပေါ်၌ ဝေးသောအံ့ချွန် မျက်ရည်များ စာဆိုင်သွင် စီးဆင်းလာလေတော့သည်။

လျှံမိန် ကြောင်အင်းအမ်းပြစ်သွားလေ၏။ ကျော့ကပ်ပြားပေါ်၌ ဝေးကပ်ထိုင်၍ မျက်ရည်များ စီးဆင်းကျနေသော ချောင်ဝေကိုကြည့်၍ လွန်စွာ အံ့ဩသွားတော့သည်။

လျှံမိန်အား အများစု ဖိစွန့်တော့ ခေါ်နေကြသော်လည်း သူမသည် အသည်းနှလုံးရှိသော သစ်ရှိလူသားကန်ဆောက်ပင် ဖြစ်သည်။

ချောင်ဝေသည် မျက်ရည်များကျပြီး ဝိုင်ဝိုင်ကြီးသိုင်းနေ
သည်ကိုကြည့်၍ သူမသည် ရင်တလုပ်လုပ်ခုန်လှုပ်နေ၏။

ချောင်ဝေသည် သမုန်အချိန်တွင် ယောက်ျားပီသပြီး
ခန့်ညားသော လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။

ယခုမှမူ သူသည် အလွန်ဝိုင်းကြွေးချင်သော်လည်း၊ သူ၏ဂုဏ်
သိက္ခာအဘက် ချွပ်တည်းထားသဖြင့် မျက်ရည်များသစ် ဟူ
ဆင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။

လှိုမိန်သည် ချောင်ဝေကိုကြည့်ရင်း သူမဘဝနှင့် နှိုင်းယှဉ်
ကြည့်လို၏။

သူတို့နှစ်ဦးသည် အနည်းငယ်သစ်ကွေးခြားသော်လည်းဘဝ
တူခြင်းပင်ဖြစ်လေ၏။

သူမ၏ရင်ထဲ၌ တစ်စုံတစ်ရာကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခံစားမိ
လေ၏။

ထိုနောက်
မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲသွားလေ၏။

သူမသည် ချောင်ဝေကို မျက်ရည်ဝဲသော မျက်လုံးအစုံဖြင့်
စိုက်ကြည့်လို၏။

ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ မျက်ရည်ကျရတာလို့ ယောက်ျား
မဟုတ်ဘူး။

သူမသည်ပြောရင်း မျက်ရည်များ တသွင်သွင်စီးဆင်းလာ
လေ၏။

ချောင်ဝေသည် သူမအားမကြည့်ဘဲ...

‘ယောက်ျားဖြစ်စေခဲ့တော့ မျက်ရည်မကျရဘူးလားဗျာ၊
ကျွန်တော် ငိုချင်စိတ်ကို ထိန်းထားပေးမယ့် မျက်ရည်ကအလိုလို
ကျလေတာဗျ’

သူသည် ပြောရင်းနှင့် မထူးတော့သဖြင့် ငိုချလိုအပ်လေတော့
သည်။

အမှန်တော့ သူသည် ယောက်ျားဖြစ်မနေသဖြင့် မငိုသင့်
ပါ။

သို့သော်
သူတွင် ကြီးလေးသော တစ်ဝန်အား မထမ်းဆောင်နိုင်
လျှင် အရှက်ကဲ့သည့်အပြင် သူ၏မိသားစုပါ တွေ့ပျက်ရပေ
မည်။

ထိုပြင်...
သူ၏ဖခင်အပါအဝင် သူ၏ကျေးရွာတစ်ရွာလုံးသည် ထူ
ထစ်ပါး၏လတ်အောက်သို့ ကျရောက်စွမ်းမည် မဟုတ်ပါ
လား။

သူသည် မိသားစုနှင့်ကျေးရွာအား မထစ်ကွယ်နိုင်လျှင်
သူ့အသက် သေဆုံးသွားလျှင်ပင် အမျိုးကဦး၍ ကဲ့ရဲ့ကြပေ
မိမ့်မည်။

ထိုကြောင့်...
သေမထူးနေမထူးသောသူဘဝတွင် လက်တလော ငိုကြွေး
ခြင်းသည်သာ စူး၏ ထွက်ပေါက်ဖြစ်လေသည်။
ငိုကြွေးခြင်းသည် တစ်ခပ်စိတ်ဒုက္ခမှ လွတ်မြောက်နိုင်ပေ
သည်။

၂၀၀ မိုးကျော်သူ

အကယ်၍
ငိုကြွေးပြုံးလျှင် စိတ်ကူးအကြံအစည်သစ်များ၊ ဖြစ်ပေါ်
လာနိုင်ဟု မည်သူကမူ မပြောနိုင်ပါချေ။
ထိုအခါ လောလောဆယ်တွင်မူ ချေခင်ရေနှင့်လျှံမိန့်တို့သည်
ငိုကြွေးနေကြစေသည်။

သံယောဇဉ်နှောင်ကြီး

ချေခင်ဝေသည် ချွေးထွေးလျှင်ဝင်ရှိနေ၏။
သို့သော်—
ငိုကြွေးခြင်းမပြုတော့ပါ။
လူသည် လျှံမိန့်ကိုကြည့်၍ အံ့အားသင့်နေ၏။
လူမသည် မျက်ရည်လွှမ်းသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ရှိ၏၍
ရှိ၏၍ ငိုကြွေးနေ၏။
လူမ အကယ်ကြောင့် ငိုကြွေးနေပါသနည်း။
ချောင်ဝေသည် ထိုသို့ထွေးမိသဖြင့် ဆက်လက်ငိုကြွေးခြင်း
မပြုတော့ပါ။
ချောင်ဝေသည် ထိုသို့ထွေးမိသဖြင့် ဆက်လက်ငိုကြွေးခြင်း
မပြုတော့ပါ။

လူသည် လျှံမိန့်အားစိုက်ကြည့်နေ၏။
 သူမသည် ဝိုင်းကြွေးထမ်းသဖြင့် မျက်လုံးအစုံမှ မိုးပေးသ
 နိုင်နေ၏။
 သို့သော်...
 ထိုပုံစံကပင် သူမအား တစ်မျိုးလှပစေစေသည်။
 သူမသည် ဝိုင်းကြွေးဆဲပင်ဖြစ်သည်။
 ချောင်ဝေမှာလည်း သူမအား စိုက်ကြည့်နေဆဲပင်ဖြစ်စေ
 စသည်။



အတန်ကြာတော့မှ လျှံမိန့်သည် ဝိုင်းကြွခြင်းကို ရပ်စဲ
 လိုက်၏။
 သူမသည် ချောင်ဝေကို မော့ကြည့်လိုက်၏။
 ချောင်ဝေသည် သူမကိုစိုက်ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့်
 အပြာအယာခေါင်းငုံ လိုက်လေ၏။
 သူက ဇနီးတော်လိုက်လေ၏။
 'မင်းသမီးလေး ကျွန်တော်ကို သွားခွင့်ပြုပါတော့'
 လူသည် လျှံမိန့်ကို ဥားညှက်လိုက်၏။

ထိုနေ့က...
 ချောင်ဝေကတော့ထလိုက်ပြီး ထုတ်ခွေးသွားရှန် ဟန်ပြင်ဆို
 လေသည်။
 လူသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင်ချောနေသော ချောင်ဝေကို
 တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး မျက်နှာလှဲလိုက်လေသည်။
 ခေါင်းငုံ ရှိသည့်နေ့သော လျှံမိန့်သည် ချောင်ဝေ၏အေး
 ကြောင့် ခေါင်းထောင်လေးလေ၏။
 'ရှင်...ရှင်မသွားရဘူး'
 ချောင်ဝေက သင်္ကေတပြုပြီး ချလိုက်လေ၏။
 'ကျွန်တော် ဒီမှာဆက်နေရင် မင်းသမီးလေး စိတ်ဒုက္ခ
 ရောက်သွားနိုင်လို့ပါ။ သွားခွင့်ပြုပါဗျာ'
 သူမသည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပြီး...
 'တင့်အင်း...ရှင်မသွားရဘူး။ ရှင်ဟာ နေဦးကျေးရွာခွဲ
 ကျွန်မအတွက် သိုင်းမညာသင်မှဖြစ်မယ်'
 သူ အံ့ဩစမ်းဆရာသွားလေသည်။
 'မင်းသမီးလေးက ကျွန်တော်ကို သိုင်းမညာသင်ပေးလို့
 ဖြစ်ပါ့လား'
 'မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ကြိုးစားရှာပေ့ရမှာခေါ့'
 နေဦးကျေးရွာအတွက်ဆိုသာ ကျွန်တော် နားလည်ပါ
 တယ်။ မင်းသမီးလေးအတွက်ဆိုတော့ကို ကျွန်တော်နားလည်
 သွား'
 သူမက ပြုံးလိုက်လေ၏။

သုမ၏အပြုံးမှာ မိုးရွာပြိုးနေစဉ် ပွင့်ထန်း၊ လေးသေစောလန်းဆင်းတစ်ပွင့်နှင့်မခြားလှပနေသည်။

‘ကျွန်မအကြောင်းကို ရှန်းယင်၏အပြောကားလို့ ရှင်သီသင့်သဘောထဲ သိနေပြီပေါ့နော်’

‘အုတ်က’

‘အခု ကျွန်မမှာ ထိပ်တန်းသိုင်းသမားတွေ စုစည်းထားတာ လူအယောဇာတ်တစ်ရာလောက်ရှိပြီ’

စုမသည် ပြောရင်း ချောင်ဝေအား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ချောင်ဝေ၏ စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် စာအားဆက်လေ၏။

‘အဲဒီလူတွေကို ရှင်ဆဦးဆောင်ပြီး ကျွန်မရဲ့ရှန်သူကို ချေမှုန်းပေးစေချင်ပါတယ်’

ထွန်းရင်ထံ၌ တစ်ချက်တုန်ခါသွားလေ၏။

လျှာမိန်သည် သူ့ကို အားကိုးခင်မင်သည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဝမ်းသရပျော်ရွှင်လှလေသည်။

သူမ၏ စာအားဆက်၏။

‘ကျွန်မရဲ့ရှင်အား တွေ့တွေ့ပါ။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် မှာ ပေါင်းရင် ရန်သူတွေကို အနိုင်ရမှာပေါ့ပေါ့တယ်။ ရှင်ကူညီမယ်ဆိုရင် ကျွန်မအလဲ ရှင်ကို အစွမ်းကုန်ကူညီပါမယ်’

ချောင်ဝေ၏...

‘မင်းသမီးလေး၏ ကျုပ်ကို ဖမ်းချုပ်လွှတ်မြှောက်သိုင်း သင်ပေးမလို့လား’

‘ကျုပ်၏ ဒီသိုင်းပညာကိုတတ်မြောက်မှ ရန်သူကိုအနိုင်ရမှာပါ။ ဒါပေမယ့် မင်းသမီးမှာရှိနေတဲ့ စည်းမျဉ်းကြောင့် ကျုပ်၏ အားသာနေတာပါ’

လျှာမိန်က ပြုံးလိုက်လေသည်။

‘ဒီကိစ္စက နည်းနည်းတော့ခက်တယ်။ အခုဖြစ်လို့ဆိုတော့ အပြင်လူကို သင်မပေးရဘူးလို့ဆိုထားတယ်။ ဒါပေမယ့် လျှာမိသားစုမျိုးနွယ်ကိုတော့ သင်ပေးလို့ရတယ်’

သူမသည် ပြောနေရင်း မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲအပြုံးခေါင်းငုံ့ထားလိုက်လေသည်။

ချောင်ဝေသည် သူမအားကြည့်ပြီး ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

တစ်ခဏကြာမှ...

ချောင်ဝေသည် သူမ၏စကားအား သဘောပေါက် နားထောင်စားလေသည်။

သူ့က ပျော်ရွှင်ဝမ်းသာစွာဖြင့်...

‘မင်းသမီးလေးသား၏စာမယ်ဆိုရင် ကျုပ် မင်းသမီးလေးကို လက်ထပ်ပါရစေ၊ ကျုပ်ဟာ လျှာမျိုးနွယ်အလှ ဖြစ်တာရင် ကျုပ်တော့ မင်းသမီးလေးပါ ဆန္ဒပြည့်ဝမယ်ဟေ့ဟေ့ဗျာ။ ကျုပ် ကိုလက်ထပ်ခွင့်ပြပါ’

သူမသည် ရှက်ရွံ့စွာဖြင့် ခေါင်းငုံ့ နေ၏။

ချောင်ဝေသည် ယခုအချိန်တွင် နတ်ဆိတ်ရွှံ့ပြန်နန်း နားထည်လိုက်လေသည်။

'ကျွန်ုပ် မင်းသမီးလေးလို သစ္စာရှိမှာပါ။ ပြီးတော့ မင်းသမီးလေး အားကိုးရတဲ့ ခင်ပွန်းဖြစ်စေမို့ အာမခံပါတယ်။ ကျွန်ုပ် အစွမ်းကုန်ကြိုးစားရှာပါလို့ အတိပေးပါတယ်ဗျာ။' ထူးမ ခေါင်းမော့လာလေသည်။

ထူးမသည် ချောင်ဝေအစားကြည့်၍...

'ရှင်အ ဘားကိုးရတဲ့ ခင်ပွန်းသည်ဖြစ်မယ်ဆိုတာ တကယ်ပဲလား'

'တကယ်ပါဗျာ ကျုပ်အသက်နဲ့ထပ်တူ အတိပေးပါတယ်။' ထူးမ ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

'ရှင်ဟာ ယေဘုကိုးပီသတယ်။ မျိုးရိုးမြင့်မြတ်တယ်။ ခေးပညာရှိဆောင်းတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မခင်ပွန်းအဖြစ် ရွေးချယ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ရှင့်ကို ကျွန်မထံ ဘယ်လိုအားကိုးရမှာလဲ'

ချောင်ဝေတည် သူမလိုချင်သောအဖြေကို နားလည်လို့မခံနိုင်ဘဲ

ထူးမ ပြုံး၍...

'ကျုပ်တို့ နွေနှင်းကျေးရွာမှာ သိုင်းသမားတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်။ မင်းသမီးလေးမှာရှိတဲ့ သိုင်းသမားတွေနဲ့ ဆို အင်အားတောင့်တင်းပါပြီ။'

'တကယ်လို့ ကျွန်ုပ်သား နွေနှင်းကျေးရွာကို အနိုင်ရရှင် နွေနှင်းကျေးရွာဆီ သိုင်းသမားတွေနဲ့ ပါ ပေါင်းလိုက်ရှင် မင်းသမီးလေးရဲ့ရန်သူကို ကျိန်းဆွဲအနိုင်ရမှာပါ။'

'ပြီးတော့... လိုအပ်လားရင် ကျုပ်ကိုယ်တိုင် သိုင်းသမားတွေကို အကူအညီတောင်းပြီး အင်အားထပ်ပြည့်ပေးပါမယ်။' ထူးမ တော့စေသွားလေသည်။

သူမသည် ချောင်ဝေအားကြည့်ကာ စိတ်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

'ရှင်သေသေချာချာစဉ်းစားပြီးမှ ပြောပါ။ ကျွန်မရန်သူအင်မထန် ကြောက်ဖို့အောင်ပါတယ်'

ချောင်ဝေက ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

'ကျွန်ုပ်နားလည်ပါတယ် လျှ မျိုးနွယ်တစ်ခုလုံးကို ရှင်းပစ်ခဲ့သူဟာ ထော်ရုံတန်ရုံ လူစားတစ်စောင် မထုတ်ဘူးဆိုတာ သေချာတယ်'

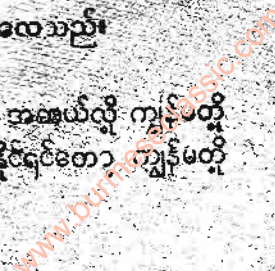
လျှ မိန့်က ပြုံးပြလိုက်လေသည်။

'သေချာရုံတင်အသက်မထဲရှင်၊ သူ့အား အခု နေပြည်တော်မှာ အထွန်ချော့ကြားတဲ့လူ ဖြစ်နေပြီ။ ပြီးတော့ သူ့အသက်အောင်မှာ သိုင်းသမားတွေခင်သောင်းမအ ခိုဘယ်ရှင်၊ သူ့ယှဉ်ပြိုင်ရင် ရှင်တို့ကျေးရွာတစ်ခုလုံး ပြတ်သွားနိုင်တယ်ဆိုတာပါ ထည့်တွက်ထားပါ'

ချောင်ဝေ အနည်းငယ် တော့သွားလေသည်။

ထူးမက စကားသက်လိုက်၏။

'မိကိစ္စကို လွယ်လွယ်မဆိုခြင်းမရှိပါ။ အဆယ်လို့ ကျွန်ုပ်တို့ တစ်ဆင့်ရင် အကြောင်းမထုတ်ဘူး။ မနိုင်ရင်တော့ ကျွန်ုပ်တို့ လူအားလုံးကုန်မှာပဲ။'



'ကျွန်မကိုကူညီတဲ့ နေဦးကျေးရွာဆိုတာလဲ လောကပေါ်မှာ ပျော်စရာဆုံးမှာရှင်...

ချော့ခင်ဝေဏ ဝေးဝေးလှမ်းလှမ်းလေသည်၊ သို့သော်...

ဤသည် လျှင်မိန့်၏ရှေ့၌ တွေ့ဝေမနေသင့်သည်ကို နားလည်မိလိုက်သည်နှင့် ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲညိတ်လိုက်သည်။

'ရပါအိမ်၊ တယ်လီပုံဖြစ်ဖြစ်၊ ကျွန်တော် မင်းသမီးလေးကို အစွမ်းကုန် ကူညီပါမယ်'

'ရှင် တစ်ဆယ်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီဇနား'

'တစ်ဆယ်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ၊ ဒီဆုံးဖြတ်ချက်ကို မပြင်ဘူး ဆိုတာ အသတ်ခံထင်တာ ထက်ပေးပါအိမ်'

လျှင်မိန့်၊ လွန်စွာဝမ်းသာလေ၏။

ဤသည် ချော့ခင်ဝေဏကို ရှမ်းလဲစွာကြည့်ပြီး...

'ဒီလိုဆိုရင်တော့ ရှင်ဟာ ကျွန်မရဲ့ ခင်ပွန်း ဖြစ်နိုင်ပါအိမ်'

ရှင်...

လူမ တီးတိုးပြောခြင်းဖြစ်၏။

သို့သော်...

ချော့ခင်ဝေဏ နားထဲတွင် ဣယ့်လေစင်စွာမြည်တီးပြီး...

နားစည်မှ နှလုံးသွေးတိုင် တိုးဝင်လေသည်ကိုခံစားလိုက်ရလေသည်။

ချော့ခင်ဝေဏနှင့် လျှင်မိန့် တို့သည် လက်ထပ်ရန် သဘောတူအားပြီ ဖြစ်လေ၏။

သို့သော်...

လူတို့ နှစ်ဦးမှာ အတူမနေရသေးပါ။

လျှင်မိန့်က ချော့ခင်ဝေဏကို မူလ နေထိုင်ခဲ့သည့် နေရာသို့ ပြန်လွှတ်လိုက်၏။

'ရှင် အခုလေးလေးဆယ်တော့ အရင်နေရာမှာပဲ ပြန်နေပါလေ'

ချော့ခင်ဝေဏ သူမကိုကြည့်၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်လေတော့သည်။

လျှင်မိန့် စကားဆက်လိုက်၏။

'အခုအချိန်မှာ ဘာမှမတွေ့ရဘူးအေးအေးဆေးဆေး အနားယူပြီးအားမေ့ထား၊ သူ့ပညာသင်ဖို့ အချိန်ကျလဒါရင် ကျွန်မခေါ်ခိုင်းလိုက်ပါမယ်'

ချော့ခင်ဝေဏ

'မင်းသမီးလေး ကျွန်တော်တို့စွမ်းနဲ့ယှဉ်ဖို့ အချိန်အဆယ့်ငါးရက်ပဲ လိုတော့တယ်'

'ကျွန်မသိပါတယ်ရှင်၊ ဒီကိစ္စ ကျွန်မတာဝန်ယူတယ်၊ ရှင် မရှိုးစေရဘူး၊ စိတ်ချပါ ကျွန်မ တက်ဆုံးပါအိမ်'

ချော့ခင်ဝေဏ မည်သို့ ပြန်ပြောရမှန်းမသိဘော့ချေ။

သူမ ထပ်မံပြောရန်ဝါးစပ်ဟလိုက်ရာ...

'ရှင် ဘာမှမပြောနဲ့တော့ ဒီကိစ္စကိုလဲ မပူနဲ့ ကျွန်မတာဝန်ယူပါတယ် ကဲ ကဲ အခုအေးနဲ့ နေရာကိုပြန်တော့နော်'

သုတ သုမကို စိတ်ကြည်လိုက်ပြီး...
ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲညှိတ်လိုက်၏။
ထိုနောက်
ခန်းမတ်မှ လှည့်ထုတ်သွားလေတော့သည်။



အချိန်များ၊ အရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားချေပြီ။
ချောင်ဝေသည် အိပ်လိုက် စားစဉ်နှင့်သေ အချိန်ကုန်နေ
သည်။

ယခု စုသည် တွင်းကြီး၏ အောက်ခြေရှိ နေရာအားလုံးသို့
သွားလာလှုပ်ရှားနိုင်ပြီးဖြစ်သည်။

စုသည် ဤနေရာသို့ စတင် ရောက်ရှိစဉ်က တွေ့ရသည့်
အသံရှင် အမြှေးရောင် မိန်းကလေးသည် သုံးရက် တစ်ခါ အစား
အသေစေရမယ့် အခါရောက် ပြီးဆဲအင်ပေးပေးလည်း လျှံမိန်
နှင့် ပတ်သက်သည့် စကားတို့ကို တစ်လုံးမျှ မဟုတ်ချေ။

လူ့အား အတုအကြပ် မေးလေလျှင်မူ...

'သခင်မေး အေးအေး၊ သစ်သစ် အနားယူဖို့ပဲ မှာလိုက်
ဝါထယ်ရှင်'

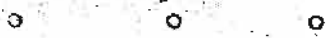
ဆိုသော စကားမှ လွဲ၍ ပိုမပြောပေ။
နေ့စဉ်ဆုံးတွင်...
ချောင်ဝေသည် အစစ်အစင်အား စဉ်းစား မိလေအေး
သည်။

လျှံမိန်သည် ထူနှင့် ပတ်သက်၍ အစီအစဉ် တစ်ခုခု ပြုလုပ်
နေခြင်းသေ ဖြစ်မလိမ့်မည်။

ထူသည် လူမတ်မှ သိုင်းဝညာမသင်ရလျှင် ရန်သူကို ရင်ဆိုင်
နိုင်ရန် ခေးမညာကို ထပ်မံ သွယ်အာရန် လေ့ကျင့်ဖို့ ဆုံး
ဖြတ်လိုက်၏။

ထူသည် ဤသို့ နေထိုင်ခဲ့သည်မှ ငါးရက်သို့ဝင် တိုင်ခဲ့ချေ
ပြီ။

ငါးရက်မြောက်သော နေ့၌ လျှံမိန်၏ သူအား ဖိတ်ခေါ်
အေးလေသည်။



ယနေ့ဆိုလျှင်...

ချောင်ဝေသည် အစုအဝေးနှင့် ရင်ဆိုင်ရန် ချိန်ဆိုအားထည့်
ရက် ပြည့်မြောက်ရန် ဆယ်ရက်မျှသာ လိုသော၏။



၂၂၀ မိုးချော်စု

ထူသည် ဤမမင်းကုန်းမှ နွေဦးကျေးရွာသို့ အပြန်ဆုံး
ပြန်လျှင်မူ ငါးရစ် အချိန် ကုန်ဆုံးနိုင်၏။

ကျွန်ငါးရစ်ဖြင့် မည်သည့် သိုင်းပညာကို သင်ကြားရမည်
နည်း။

ချောင်စေသည်၊ တွေးရင်း၊ တွေးရင်း၊ စိတ်ရှုပ်အာလေတေ့
သည်။

ထူသည် စိတ်ရှုပ်စွာဖြင့်ပင် လျှံ မိန်ရှ်ရာသို့ ထုတ်အေးခဲ့လေ
တော့သည်။

အဖိုးတန် စာတစ်စောင်

ချောင်စေသည် လျှံ မိန်၏ သိုင်းပညာ လေ့ကျင့်သည့်ခန်း၊
ဆေးခင်သို့ စင်ရော၏လိုလဲလေသည်။

တံခါး၁၅ ရုပ်နေသော အဖြူရောင် မိန်းမလေးတစ်ဦးအ
ထူအား ဦးညွတ်လိုက်၏။

'သခင်မလေး၏ စာဖတ်ခန်းထဲက စောင်နေဖို့ မှာထားပါ
တယ်ရှင်'

ထူသည် ခေါင်းညိတ်၍ လျှံ မိန်၏ စာဖတ်ခန်းထဲသို့ လျှမ်း
စင်စာလေ၏။

ထူသည် ကျွေးတံကုလားထိုင် တစ်လုံးပေါ်၌ ထိုင်ချလိုက်
လေ၏။

www.burmeseclassic.com

အပြုရောင်မိန်းကလေး တစ်ဦးသည် အလွန်မိုးကြိုင်သော အရက်နှင့် စားစရာတို့ လာရောက် ချပေးပြီး...

‘ကေးလေး၊ စောင့်ပါရှင်၊ သခင်မလေး မကြာခင် လာပါ တော့မယ်’

တု ပြောပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေသည်။
ချောင့်ဝေသည် အရက်တစ်ခွက်ကို ငဲ့၍ သောက်လိုက်ပြီး အေးအေး ထိုင်စေခင်းနေသည်။



မကြီးပါချေ၊

အခန်းထဲသို့ နတ်မိမယ်အမျှ ချောင့်ဝေသည် လျှပ်မီး သည် မိုးပြာရောင် ဇေတ်စုံကို ဆင်မြန်းပြီး ဝင်ရောက်လာလေ သည်။

ချောင့်ဝေသည် သူမအား ကြည့်၍ အံ့ဩ မင်သင်္ဃာတင် သည်။

သူမ၏ အလှသည် မည်သည့်အခါမှ မပြောင်းလဲတော့ဘဲ အလှတရားနှင့် တူနေ၏။

ချောင့်ဝေသည် သူမအား သတ်လက်လွတ် ငေးကြည့်နေ သည်။

သူမအ လှပစွာ ပြုံးပြလိုက်၏။
‘ရှင်အဖေ့ ငေးနေတယ်’

သူမ၏ အသံမှာ လွန်စွာ ချိုသာလှသည်။
သူသည် ထိုအသံကြားမှ လက်ရအခါ၊

သူမ အား တုံ့အား နှော့ ပြစ်၍ စောင်း မပြောနိုင်တော့ပါ ချေ။

‘ကျွန်တော်... ကျွန်တော်...’
လျှပ်မီး၏ ပြုံး၍...

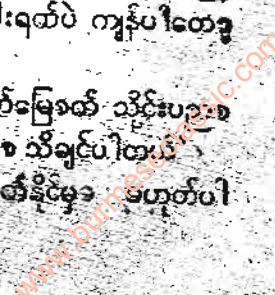
‘တဖန်... ရှင်ရှင် အချိန်တွေ ကုန်လို့ ကျွန်မကို အပြစ်ပြော ချင်တာလား’

အချိန်များ အလဟဿ ကုန်ဆုံးသွားသည်ကို ထူအမှတ်ရ လာ၏။

‘ကျွန်တော် မင်းသမီးလေးကို အပြစ်ပြောချင်လို့မဟုတ်ပါ တူး၊ ကျွန်တော် ပြင်ဖို့ အချိန်ငါးရက်ကို ဖယ်လိုက်ရင် ကျွန် တော် မှာ သိုင်းပညာ သင်ဖို့ အချိန် ငါးရက်ပဲ ကျန်ပါတော့ ယေ...’

‘ငါ့ငါးရက်အတွင်းမှာ ဖမ်းချုပ် လွှတ်မြှောက် သိုင်းပညာ သင်လို့ တတ်မြောက်နိုင်ပါမလား ဆိုတာ သိချင်ပါတယ်’

‘အချိန် ငါးရက်ခံတော့ တတ်မြောက်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါ တူး’



'ခါမြင့် ငါ့ရင်အကွင်း ကြိုးစားပြီး သင်ရင် ထွယ်နှစ်
 ကွယ်လေးဖော် တတ်မြောက်နိုင်မယ် ထင်သလို'
 သူမ အနည်းငယ် စဉ်းစား၍ -
 'ဇာစ်ကုန်နှစ်ကုန်တော့ တတ်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်--
 သိုင်းကွယ် သဘောလေးစာဖို့ သိပြီး အနှစ်သာရကို သိမှ
 မဟုတ်ဘူး'
 'သိုင်းကွယ် တစ်ကွက် နှစ်ကွက် တတ်ရင်ရော ရန်သူတို့
 အနိုင်ရနိုင်ပါ့မလား'
 သူ၏ အသံမှာ စိတ်ထစ်သန်နေသည်။
 လျှ မိန်ဆ စိတ်မထောင့် ဖြစ်သွားလေ၏။
 'သိုင်းကွယ် စာစ်ကွယ် နှစ်ကွက် တတ်ရုံနဲ့တော့ ရန်သူတို့
 တယ်အနိုင်ရပါမလို့ရှင်'
 'ချောင်ဝေ ခေါင်းငိုစိတ် ထူးသွားလေ၏။
 လျှ မိန်ဆ ပြုံးလိုက်ပြီး--
 'ရှင်ကို ကျွန်မ ပြောထားသေးဘဲ၊ ဒီကိစ္စကို ဘာမှစိတ်မပူ
 ဝါနဲ့လို့
 'ချောင်ဝေ၏ သူမအားဆတ်ခနဲမေ့ကြည့်လိုက်၏။
 'မင်းသမီးလေးမှာ နည်းလမ်းရှိလို့လား
 လျှ မိန် ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။
 'ချောင်ဝေ၏ မုတ်လုံးအစု ဝင်းလက်လေး၏။
 'ဘယ်လိုနည်းလမ်းလဲ မင်းသမီးလေး'
 လျှ မိန်ဆ အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ စာတစ်စောင်ကို ထုတ်ယူလိုက်
 သည်။

ထိုနောက်
 'ချောင်ဝေကို လှမ်းသေလိုက်၏။
 'ချောင်ဝေကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားပြီး--
 ရုတ်တရုတ်
 လှမ်းမယူမိပါ။
 'ကုန်သည်ရှမ်းထင်ဆီက အေးထဲဝေ၊ ရှင်ဖတ်ကြည့်'
 'ရှမ်းယင်ဆီက
 'ဇာတ်တယ်'
 'ချောင်ဝေက စာကို လှမ်းယူ၍ ဖတ်ကြည့် ဝိတ်၏။
 'သခင်လေးချောင်ဝေ'
 တာစွမ်းနဲ့ သခင်လေး ထိုင်မြိုင်ဖို့ရက်ကို နေ့စဉ်ထပ်
 သုံးလ ရှေ့ဆိုင်၊ လိုက်ပါပြီ။ သခင်လေးစိတ်အေးအေး
 ထားပြီးသာ သိုင်းပညာသင်ကြားပါ။
 ပုံ
 ကုန်သည်ရှမ်းယင်။
 'ချောင်ဝေက စာကိုဖတ်ပြီးနောက် အလွန်အံ့ဩသွားလေ
 သည်။
 ဤစာထဲတွင်ပါ သည်အတ်ရေးမှာ ရှမ်းယင်၏ လက်ရေးဖြစ်
 သည်။
 သူ့ထဲ ကောင်းစွာ မှတ်မိလိုက်၏။
 လျှ မိန်က ထူ ကိုစိုက်ကြည့်အာ--
 'ဘယ်လိုလို့ ရှင်မှ သိုင်းပညာ သင်ဖို့အချိန် ရသွားပြီလေ'
 သူက သူမကို မယုံကြည်နိုင်ဘဲ မော့ကြည့် လိုက်လေသည်။

လူမက ဆူး ဘေးပြုံး၍ ကြည့်လိုက်၏။
ရှင် တာပြောချင်လို့လဲ'

'ဒီပြိုင်ပွဲကို နောက်တပ်သုံးစေ ရှေ့ဆိုင်းလိုက်တာ ယေ
ကြည်နိုင်စရာပဲ'

ရှင်ကို ကျွန်မ ငါးရက်အနားယူခိုင်းတာ မှတ်မိသေးလား
ရှင်'

'မှတ်မိပါတယ်ဗျာ'

လူမက ချောင်းဝေကို ချစ်စဖွယ်မျက်စေ့စောင်း ထိုးလိုက်စေ
သည်။

'ဒီငါးရက်အတွင်း ကျွန်မက အလက်ဘားထိုင်နေတယ်လို့ရှင်
ထင်နေတယ် မဟုတ်လား'

'မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ'

'အဲဒီနေ့စာ ရှင်ကို ပြန်ခိုင်းပြီးတာနဲ့ ကျွန်မက လူတစ်ဦးကို
ကျန်သည့်ရှမ်းယင်ဆီ ကို လှူတ်လိုက်တယ်။ ရှင်တို့ နှစ်ယောက်နဲ့
ပြိုင်မယ့်နေ့ကို နောက်ထပ်သုံးလတုဲ ဆိုင်းဖို့ ကြိုးစားခိုင်းလိုက်
တာပဲ'

'တာဝမ်းစာ ချစ်ချင်းအထိခံစားစား မပြစ်နိုင်ဘူး။
ကြော် ထူ ကို ဝီအာတိုင်းပြေးလို့ တယ်ရမလဲ သူ့ ကိုနဲ့
ဖို့အတွက် ချောင်းဝေက သိုင်းပညာ သင်ကြား နေတယ်လို့
နောက်ထပ်သုံးလပြည့်မှ ပြိုင်နိုင်မယ်လို့ ပြောခိုင်း လိုက်တာ
လေ'

'အဲဒီတော့'

'အဲဒီတော့'

'အဲဒီတော့ သူ ခံပြင်းလွှားပြီး အချိန်ရှေ့ ဆိုင်းဖို့ ခွင့်ပြုချိန်
တာပေါ့ရှင်'

'ဒီကိစ္စကို လူကြီးတွေထဲထဲ သဘောတူသဏား'

'အားလုံးထဲ သဘောတူကြပါတယ်ရှင်'

'အခုပြောနေတာ အားလုံးအမှန်ပဲလား'

'အမှန်ပဲပေါ့။ တာလဲ ရှင် ကျွန်မကို မယုံဘူးလား'

သူ ပျားပျားသလို တောင်ပန်လိုက်၏။

'မင်းသမီးကို ယုံပါတယ်ဗျာ၊ တစ်ယလို့ ဒီကိစ္စထဲ အမှန်
ဆိုရင် ကျွန်တော်အလွန်ပဲဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ။ ဒါဆိုရင် ဖမ်း
ချုပ်လွှာမြောက်သိုင်းပညာ သင်ဖို့ အချိန် လုံလောက် ပြီပေါ့
နော်'

'ခါပေါ့'

'ဒါဆို ကျွန်တော့ကို ဖမ်းချုပ်လွှာမြောက်သိုင်းပညာ သင်
ပေးတော့မှာလား'

'သင်ပေးမှာပေါ့ ဒီသိုင်းတင်မဟုတ်ဘူး။ ဒီသိုင်းပညာနဲ့
ထိုသင်ရင် အစွမ်းထက်တဲ့ တံငါသည် သိုင်းပညာပါ သင်ပေး
ပါ့မော့ရှင်'

ချောင်းဝေက လှန်စွာ ပျော်ရွှင်သွား၏။

ဤသိုင်းပညာတို့ကို သင်ကြားခွင့်ရလျှင်

လူ တာဝမ်းကို ကျိန်းသေနိုင်ရမည်မဟုတ်ပါလား။

၂၂၆ ဝါးထောင့်သူ

ချော့စင်စေသည် ဝမ်းသာမှုကို ဟန်ပင်မဆောင်နိုင်တော့ပါ။
 စုမ္မာ လှိုမိန်ထိုင်နေရာသို့ လျှောက်ဆက်သွားပြီး
 ရှာထေရ်ထိုင်လိုက်တော့-
 ကျွန်တော် သိပ်ဝမ်းသာတော့ပဲဗျာ၊ မင်းသမီးရဲ့ ဈေးဇူး
 ကို ဘယ်လိုဆပ်ရမှန်း စောစင်မသိတော့ပါဘူး၊
 စုမ္မာ ပြောပြီး လှိုမိန်၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်၍ ညင်သာ
 စွာ နှိပ်ကိုင်လေ၏။
 အမှန်တော့
 စု ပျော်ရွှင်နေသဖြင့် စည်းစဉ်းဘဲ ပြုလုပ်လိုက်ပြင်း ပြင်း
 စသည်။
 လှိုမိန် မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲသွား၏။
 စုမ္မာ သူ့ကို မျှော်ရည်ဝံ့စွာ ဝေးကြည့်နေပြီး-
 စက်ကိုပြန်လည် ရုပ်သိမ်းခြင်းမပြုမိပါ။
 သူမသည် အလွန်ရှက်ရွံ့ပြီး မျှော်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲနေဆဲ
 စည်း ရင်ထဲတွင် ကြည့်နူးချမ်းမြေ့ခြင်း ခံစားမှုကို ခံစား
 လိုက်ရလေသည်။

* * *

အချိန်များ တခဏခဏ ကုန်ဆုံး လာလေသည်။
 စုထ လှိုမိန်ထံသို့ နေ့စဉ်သွား၍ သိုင်းပညာ ဆင်ကြံ
 လေ၏။
 စုတို့နှစ်ဦးသည် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ သံဃေဇာဠာကြီး
 နိုင်မာလစလေ၏။
 စုသည် စုမ္မာနှင့်အတူနေစဉ်-
 သိုင်းသမားများကို သွားရောက် ကြည့်ရှု နေ့လစာ လေ
 သည်။
 စုသည် သိုင်းသမားတို့ကို အာဟာရဖြစ်စေသည့် အစား
 အစားများ ကျွေးမွေးရန်နှင့်-
 တစ်နေ့နှစ်ကြိမ် သိုင်းပညာ လေ ကျင့်စေလိုကြောင်း-
 အကြံဉာဏ်ပေးခဲ့သည်။
 လှိုမိန်ကလည်း လိုက်နာဆောင်ရွက်လေ၏။
 စုသည် စုမ္မာသင်ကြားပေးသည့်-
 ဖမ်းချုပ်လွတ်မြောက် သိုင်းကွက်ကို အပစ်တကုတ် ကြီး
 စားသင်ယူလေ၏။
 စုသည် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် သင်ကြားလှူဖွယ်သဖြင့်-
 အချိန်နှစ်လအတွင်း-
 ဖမ်းချုပ်လွတ်မြောက်သိုင်းပညာနှင့်ကံငါသည် သိုင်းပညာ
 အား သင်ကြားတတ်မြောက်လေသည်။

ယခင်ကလည်း...

ချောင်းဝေတည် ထုံးစံအစဉ်း ဖမ်းချုပ်လွတ်မြောက်သိုင်း၊
တင်္ဂါသည်သိုင်းနှင့် သူတတ်မြောက်ထားသည်၊ ဓနုပညာတို့
တို့ပိုမိုသန်သက်ထ ဝိမြတ်ခေရန် ကြိုးစားလေ ကျင့်နေ၏၊
ထိအချိန်ပင်...

လျှ မိန့်က ဖင်ရောက်လား၏၊

'ရှင်လေ ကျင့်တာ တော်တော်သွက်ဆာပြီပဲ'
သူသည် သူမ၏ အသံကြားလိုက်သည်နှင့်

နေစရာ ချိုလှည့်ကြည့်လိုက်၏၊

သူ၏ ဦးညွတ်လိုက်ပြီး...

'မင်းသမီးလေး ရောက်လားပြီကိုး'

လျှ မိန့်က နှုတ်ခမ်းစုလိုက်ပြီး...

'ရှင်က အခုအချိန်ထိ ကျွန်မကို မင်းသမီးစေးလို့ ခေါ်
လေးတယ်'

'မင်းသမီးလေးလို့ မခေါ်ရင် ကျုပ်က တတ်ဖို့ခေါ်ရမှ
လို့ဗျ'

သူမ စဉ်းစားလိုက်သည်၊

'ရှင်အသတ် ဆယ်လေရက်ရှိပြီလို့'

'ဟဲ့ နှစ်'

'ကျွန်မက ရှင်ထက်တစ်နှစ်ငယ်တစ်၊ ဒီတော့ ရှင်ကို အစ်
ကိုလို့ ခေါ်မယ်၊ ရှင်က ကျွန်မတို့ ညီမလေးလို့ ခေါ်ခေါ်
တောင်းတယ်'

ရွာတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်
လိုက်ပြီး ရယ်မောလိုက်စေသည်။

တစ်ခဏကြာမှ...

ချောင်းဝေက...

'ညီမ'

'ဘာလဲအစ်ကို'

'အစ်ကို သိုင်းလေ ကျင့်တဲ့အထဲမှာ အမှားအယွင်း ရှိနေ
သလား'

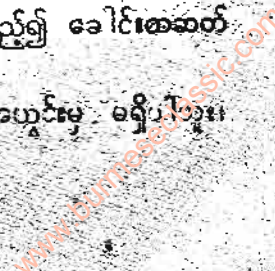
'အစ်ကို တစ်ခေါက်ဖြင့်လေ ကျင့်ပြလေ'

သူသည် ဖမ်းချုပ်လွတ်မြောက်သိုင်းအား တစ်ခေါက်ထပ်မံ
လေ ကျင့်ပြလိုက်၏၊

လျှ မိန့်က သူ၏လေ ကျင့်မှုအားကြည့်၍ ခေါင်းထောက်
ဆစ်ညှိတ်လိုက်လေ၏၊

'အစ်ကိုလေ ကျင့်တာ ဘာအမှားအယွင်းမှ မရှိပါဘူး၊
မါပေမယ်...'

'မါပေမယ် ဘာပြစ်သလို့'



'အစ်ကိုနဲ့ ညီမ ဒီသိုင်းပညာကိုမိသုံးပြီး နှစ်ယောက်တိုက် ခိုဆိမယ်၊ ဒါဆို ညီမပြောတာထက် အစ်ကို ပိုနားလည်လေ လိမ့်မယ်'

'အေးဝင်းပြီ အစ်ကိုတို့ ယေကျင့်ကြတာပေါ့၊ ညီမ အရင် တိုက်ပါ'

'အစ်ကို ယတိထား' လျှို့မီနီသည် ပြောရင်းဖြင့် လက်ချောင်းလေးနှစ်ချောင်း အစား အသုံးပြု၍ တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ချောင်းဝေမှလည်း 'လက်ချောင်းလေး နှစ်ချောင်းအား အသုံးပြု၍ ရှေ့ဝင်တိုက်ရင်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

လူတို့နှစ်ယောက်၏ သိုင်းပညာမှ တစ်မျိုးတည်းဖြစ်နေ သည်။

သို့သော်... တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မတူညီကြပါ၊ ထိုကြောင့်...

သိုင်းကွက်ဆယ်ကွက် ကျော်လှသည်နှင့် လျှို့မီနီ၏ ယက် ချောင်းလေးမျှားသည် သူ၏လက်ကောက်ဘတ်အား ထေးဖန် မိလိုက်လေသည်။

သူ၏တစ်ကိုယ်လုံး ထုံထွင်သွားလေသည်။ သို့သော်...

လူက အေးမလျှောက် ကျွန်လတ်ဘစ်ဖက်ဖြင့် ခုခံတိုက်ခိုက် လိုက်၏။

သိုင်းကွက်နှစ်ကွက် ထပ်မံတိုက်ခိုက်မိသည်နှင့် ထိုလက်မှား စည်း၊ လျှို့မီနီ၏ ယက်ညှိုးနှင့် ထောက်မိသောကြောင့် မလှုပ် နိုင်တော့ပေ။

ချောင်းဝေ၏ ဇာတ်နှစ်ဖတ်စလုံး လျှပ်ရှား၍မရတော့ပေ၊ ထိုကြောင့်...

သူ၏ ခြေထောက်တို့အသုံးပြု၍ တိုက်ခိုက်ရန်ဟန်ပြင်လိုလို့ စေသည်။

လျှို့မီနီက လက်ကာပြပြီး အော်လိုက်လေသည်။ 'အစ်ကို ရပ်ပါတော့'

ချောင်းဝေက ရပ်တန့်လိုက်၏။ လျှို့မီနီက သူ့အားပြုံးပြလိုက်ပြီး...

'အစ်ကို လိုနေတဲ့အချက်ကို သိပြီလား' လူ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

'ဟင့်အင်း မသိဘူး၊ ညီမပြောပြပါ' သူမ မျက်နှာကိုတည်လို့ပြုံး...



ညီမက အစကတည်းက သတိမပေးမိဘူး၊ အစ်ကိုရဲ့တိုက်ခိုက်မှုဟာ မြန်မာ့ရမယ့်နေရာမှာ နှေးနှေးပြီး နှေးရမယ့်နေရာမှာ မြန်နေတယ်။ ဒါကြောင့်အစွမ်းမထက်တစ' သူမကတားဆက်လေ၏။

ညီမသင်ပေးတဲ့အတိုင်း သိုင်းကူက တစ်ကုန်နဲ့ တစ်ကုန် အပြောင်းအလဲကို သတိထားရမယ်၊ ကိုယ်စိတ်ကြိုက် မြန်လို့ နှေးစို့ မရဘူး။

'အာကို နှေးကပ်ကပ်ပါ သတိထားပါမယ်'

သူမ၏ ပြုံးချို...

'အစ်ကိုက ဇွဲတော်တော်ကောင်းတယ်နော်'

ပြောရင်း ချောခင်ဝေ၏ လက်ကောက်ဝတ်နှစ်ဖက်ရှိ သွေးကြောများကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

ချောခင်ဝေမှာ ချယ်ချင်းပင်လျှပ်ရှားလေးခိုင်၏။

သူသည် စတင်လျှပ်ရှားခိုင်သည်နှင့် အနီး၌ရပ်နေသော လျှပ်မိန့်အား လှမ်းပမ်းလိုက်လေသည်။

သို့သော်...

လူမ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ဝါးရှဉ့်တစ်ကောင်ပမာ သူ၏သတ်ထဲမှ လွတ်ထွက်သွားလေ၏။

ဇူးသေသည် နောက်သို့ဆုတ်သွားပြီး ရယ်ခေါလိုက်လေသည်။

'ခစ်...ခစ်...အစ်ကိုကအောင်သာပဲ၊ ထံဝါသည်သိုင်းကွက်ကို ကျွမ်းကျင်နေပြီပဲ ဒါပေမယ့်...'

'ညီမက အစ်ကိုရဲ့ဆရာမ၊ ညီမကို တယ်နိုင်ပါ့မထိုရှင်ခစ်...ခစ်'

သူမသည် ရယ်မောရင်း အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်သွားလေသည်။

သူမသည် ရုတ်တရက် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားလေသည်။ ချည်ချင်းပင် သတိဝင်လေးပြီး-

'ညီမ ညီမ နေပါဦး'

သူမ၏ လှည့်မကြည့်ဘဲ အော်သွားလေသည်။

'အစ်ကို မနက်ဖြန်ကျရှင် ဒီကိုပြောင်းခဲ့တော့ သိလား'

သူမသည် စောစောဆုံးသွားမည်နှင့် ထေခင်ချိုးဘစ်သို့ ဝင်သွားလေသည်။

သူက မျက်မှေခင်ကုပ်လိုက်၏။

လူမကအဘယ်ကြောင့် သူ့အား ဤနေရာသို့ပြောင်းလားခိုင်းရသနည်း။

သူသည် တွေးတောရင်း တွေးတောရင်း မျတ်လုံးများဝိုင်းစစ်ပြူးကျယ်သွားလေ၏။

သူ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပြုံးရှင်သွားလေ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် နှစ်ဦးလင်ဘေးတူ လက်ထပ်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

လက်ထပ်ပြီးသည်နောက် ဇနီးမောင်နှံအရာပြောင်ခဲ့ပြီ ဝေ့တ်ပါလား။

တစ်နေ့တော့ ကုန်ဆုံးပြီး၍ နောက်တစ်နေ့ နံနက်မှာပင် ချောင်ဝေသည် လျှာမိန့်နေထိုင်ရာသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားလေသည်။

ချောင်ဝေနှင့်လျှာမိန့်တို့သည်တစ်ယောက်ပေါ်တစ်ယောက်ထံသိသောစဉ်ကြီးများ၊ နေ့စဉ်ဖွဲ့ပြုဖြစ်သည်။

ချောင်ဝေသည် စူးမအား နှစ်နှစ်အခါက ချစ်မြတ်နိုးလေသည်။

လျှာမိန့်ကလည်း ထူအား၊ အလွန်ပင် ချစ်မြတ်နိုးသည်။

အချိန်ကြီးပညောင်းလာသည်နှင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မခွဲနှိမ် မခွာရက် ပြစ်လှလေသည်။

ချောင်ဝေသည် တာဝုမ်းနှင့်ယှဉ်ပြိုင်ပြီးနောက် လျှာမိန့်၏ ရန်သူအား ရှင်းလင်းမည်။

ထိုနေ့အထိ။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ပျော်ရွှင်သဘောပူပန်တစ်ခုကို နှစ်ယောက် ပူးပေါင်းထူထောင်ကြမည်ဟု စိတ်ကူးထေးလေသည်။

ချောင်ဝေသည် လျှာမိန့်၏ရန်သူ မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ကို တွေးလုံးလုံးမသိရှိပါ။

ထိုကြောင့် သူမကိုမေးကြည့်ရာ သူမ၏ လိုလိုအေးအေးပင် ပြောပြခဲ့သည်။

ချောင်ဝေသည် သူမ၏ ရန်သူအမည်ကိုကြားလိုက်သည်နှင့် သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားလေ၏။ သူ၏ခေါင်းပေါ်မှဆံပင်များ၊ ထောင်လာသလိုခံစားလိုက်ရသည်။

ရင်ထဲတွင်လည်း အလွန်ပေးလံလှလေ၏။

လျှာမိန့်သည် ချောင်ဝေ အမှုအရာပျက်နေသည်ကို မသိဘဲ ချောင်ဝေအကြောင်းကိုသာ ပြောပြနေလေတော့သည်။

ဤနေရာသည် စိမ်းလန်းစိုပြည်သော ဘောအုပ်တစ်ခုဖြစ်
လေ၏။

ထိုဘောအုပ်၏အရှေ့ဘက်တွင် အလွန် ရှည်လျားပြောင့်
တန်းသော လမ်းတူးလေးတစ်ခုရှိလေ၏။

ခြံ၏ပတ်လည်တွင် သစ်လုံးများဖြင့် အခရံထားပြီး အိုင်
အမေ့ တည်ဆောက်ထားလေ၏။

ခြံဝင်း၏အတွင်းဘက်တွင် လှပခန့်ညားသော အဆောက်
အအုံကြီးအပါအဝင် အဆောက်အအုံငယ် ဆယ်လေးငါးလုံး
ခန့်ရှိ၏။

ခြံဝင်းနှင့်အဆေးငယ်အအုံစိုင်ရှင်မှာ မြို့စားကြီး လျှာဖွမ်း
တေခင်ပင်ဖြစ်သည်။

သူသည် ရုပ်ရှည်ချောမောခန့်ညားပြီး စိတ်နေသဘော
ထားပြည့်စုံသော ယောကျ်ားတေခင်တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်
သည်။

မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများပြီး သူပိုင်ဆိုင်သော နယ်မြေ
ဒေသမှလူများကို မိသားစုတစ်စုကို သဘောထားပြီး ကိုယ်
ကြွင့်တရားနှင့်အညီအုပ်ချုပ်သည်။

ထို့ကြောင့်
သူပိုင်ဆိုင်သောနယ်မြေဒေသကွင် ရာဇဝတ်မှုလင်းရှင်းပြီး
မြေဆီခြေပြောတောင်းသဖြင့် ဆယ်သော ယားသမားများ
ပေါများ၏။

ဝင်းတိုက်ကြီးနှင့်ချွယ်ဖြင့် ဆန်ပေါနှင့်သစ်သီးဝလံများ
ပေါများစွာ ထွက်ရှိလေ၏။

ရှင်နှင့်ဖွယ်အတိတ်

လွန်ခဲ့သောနှစ်များ၊
တိတိကျကျဆိုရလျှင်...
လွန်ခဲ့သော ဆယ်ရှစ်နှစ်ခန့်၊
လျှာ မိန့် အသတ်ခြောက်နှစ်အရွယ်၊
ဆိုအချိန်က လူမသည် မြို့စားသမီးအဖြစ် ဧဇ်ထည်စွာရှိ
နေ၏။
မရွှေလင်္ဂပိ ကံကြမ္မားဆိုးတစ်ခုသည် စူမတို့ မိသားစု
အပေါ် သို့ ကျရောက်လေလေ၏။
ဆိုနေသည် ယူမ၏အသတ် ခြေစစ်နှစ်ပြည့်သောနေ့ပင်
ဖြစ်လေသည်။

ပြည်သူပြည်သားများမှာလည်း ချမ်းသာကြွယ်ဝလာကြသည်။

လျှာစွမ်းတောင်သည် လူချစ်လူခင်ပေါများပြီး ရန်သူ လုံးဝ မရှိပါ။

ထိုကြောင့် အခြားမြို့စားများကဲ့သို့ သိုင်းသမားများ၊ စုံဆောင်းထမ်းခြင်းမရှိပါ။

လူသည် အနီးအနားရှိ မြို့စား၊ ရွာစားများ၊ အဝေးမှ မြို့စား၊ ရွာစားများနှင့် ချစ်ကြည်ရင်းနှီးစွာပေါင်းသင်းဆက်ဆံသည်။

လူသည် မြို့စားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်နှင့်အညီ အဆောင်အယောင် အစောင့်အရှောက်သဘောအပြင် သိုင်းသမားငါးရာခန့်သခင်ထားရှိလေသည်။

ထိုသိုင်းသမားတို့မှာလည်း သိုင်းဝညာစု လှန်စွာ ထူးချွန်ပြီး လျှာစွမ်းတောင်အား ချစ်ခင် ရိုသေမှုဖြင့် အမှုထမ်းနေကြသူများ ဖြစ်၏။

ဤသို့ဖြင့်...

လျှာစွမ်းတောင်နှင့် လျှာ မျိုးနွယ် တစ်ခုလုံး အေးချမ်း သနားစွာ နေထိုင်ခဲ့ကြလေ၏။

သို့သော်...

ရင်းမိသားစုထံသို့ ကံကြမ္မာဆိုး တစ်ခုသည် မဖိတ်ခေါ်ဘဲ နှင့် ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။

ကံကြမ္မာဆိုး၏ သဘောအောင်

လျှာ မျိုးနွယ် မိသားစု၏ အစကို တစ်မျိုးတစ်ပုံ ပြောင်းလဲ ထွားစေခဲ့သမျှ စာချုပ်စု ဖြစ်သည်။

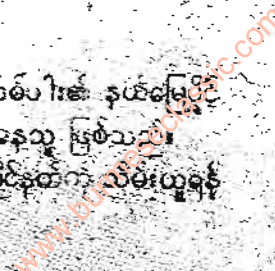
ကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း လျှာစွမ်းတောင်ကဲ့သို့ပင် မြို့စားတစ်ဦး ဖြစ်၏။

လျှာစွမ်းတောင်နှင့် ချစ်ကြည် ရင်းနှီးသော လူတစ်ဦး လည်း ဖြစ်၏။

သို့သော်...

ကျွန်ုပ်တို့သည် ရာသီဥတု သဘာဝလျှင် သူတစ်ပါး၏ နယ်မြေပိုင် နက်ကို ထိုက်ခိုက် သိမ်းပိုက်ရန် ဆွေးနာနေသူ ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် လျှာစွမ်းတောင်၏ နယ်မြေပိုင်နက်ကို သိမ်းယူရန် စိတ်ဓားပင် မရှိပါ။



သုတ အခြားမြို့စား ရွာစားတို့၏ နယ်မြေ ပိုင်နက်ကိုသာ တိုက်ခိုက် သိမ်းပိုက်လေ့ ရှိသည်။

အချို့ တိုက်ပွဲများ၌ လူထု အနိုင်ရရှိသော်လည်း အချို့ တိုက်ပွဲများ၌ လူထု ရှုံးနိမ့်လေ၏။

ကျန်ဝူသည် မြောက်ပိုင်း ဒေသရှိ မြို့စား တစ်ယောက်နှင့် သွတ်ပြိုင်စစ်ခင်းစစ် မရှုမလှ ရှုံးနိမ့်ခဲ့ရလေ၏။

ထို့ကြောင့် လူသည် လျှံစွမ်းတောင်းထံမှ စစ်ကူ တောင်းခဲ့လေတော့ သည်။

မြို့စား ရွာစားတို့ အချင်းချင်း တိုက်ခိုက်လျှင် နစ်ဖက် မိတ် ဆွေမျှားက စစ်ကူအဖြစ် တိုက်တဆိတ် ကူညီကြမြောက်... သို့သော်...

လျှံစွမ်းတောင်းသည် ကျန်ဝူနှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်သလို မြောက်ပိုင်းမြို့စားနှင့်လည်း မိတ်ဆွေဖြစ်၏။ ထိုအတွက်...

လူထု ကျန်ဝူ၏ အကူအညီ တောင်းခံမှုကို ငြင်းပယ်ခဲ့လေ သည်။

သူ၏ အကူအညီကို မရရှိ ဘဲဖြင့် ကျန်ဝူသည် ရှုံးနိမ့်သွားခဲ့ သည်။

သို့သော်... လျှံစွမ်းတောင်း၏ တောင်းပန်မှုကြောင့် မြောက်ပိုင်း မြို့ စားသည် ကျန်ဝူ၏ နယ်မြေပိုင်နက်ကို သိမ်းယူ မဆွားခဲ့ပါ ချေ။

ထိုအချိန်မှစ၍ ကျန်ဝူသည် လျှံစွမ်းတောင်းနှင့် မြောက်ပိုင်းမြို့စားအား ရန်ငြိုးထားခဲ့လေ၏။

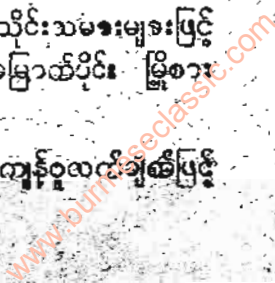
ကျန်ဝူသည် လူထု အင်အားကို တိုက်တဆိတ် ပြန်လည် စီဆောင်းခဲ့၏။

သူသည် အခြားအရပ်မှ မြို့စားနယ်စားများနှင့် ပူးပေါင်းခဲ့ လေ၏။

လူအင်အား၊ ခံ့တင်အား၊ ပြန်လည် ပြည့်ဖြိုး လာသော အခါ သူသည် မြောက်ပိုင်းမြို့စားကို စီနီခေါ်၍ စစ်ခင်းခဲ့လေ သည်။

ယခုတစ်ကြိမ်... ကျန်ဝူတင် ထောင်သောင်းမကသော သိုင်းသမားများဖြင့် အင်အား တောင့်တင်းနေသောကြောင့် မြောက်ပိုင်း မြို့စား အကြီးအကျယ် ရှုံးနိမ့်သွားလေ၏။

မြောက်ပိုင်းမြို့စား ကိုယ်တိုင်မှာလည်း ကျန်ဝူလက်ချွန်ဖြင့် အသက်ဆုံးရှုံး သွားရလေ၏။



မြောက်ပိုင်း မြို့စား ကျဆုံးသွားသည်နှင့် နယ်မြေများကို သိမ်းယူလို၏။

မြောက်ပိုင်း မြို့စား ကျဆုံးသွားသည်နှင့် နယ်မြေများကို သိမ်းယူလိုလေ၏။

သူသည် ကိုမုနှင့် အခဲမကျေက လျှံစွမ်းတောင်း တစ်ည မြားပြီး လှည့်လေလေတော့သည်။

* * *

မြို့စားကြီး လျှံစွမ်းတောင်း၏ ဂေဟာ အနောက်အစ်တံ လူရွယ် တစ်ဦးသည် ပြေးလွှားနေသည်။

‘ဆင်မလေး၊ ဆင်မလေး’
သူသည် နှုတ်မှ တကြော်ခကြော် အော်ခေါ်ရင်း တစ်စုံတစ်
ကို ရှာဖွေနေ၏။

သူ ရှာဖွေနေသူမှာ မြို့စားကြီး လျှံစွမ်းတောင်း၏ သား
လျှံမိန်ဝင် ဖြစ်လေ၏။

လူငယ်သည် ခြံဝင်း အနောက်တစ်ဖျံ ရောက်ရှိလာလေ
သည်။

ခြံဝင်း အနောက်ဘက်တွင် တောင်စောင်းကမ်းရ ရှိနေလေ
သည်။

ယင်းတောင်စောင်းမှာ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ ပုံးလှမ်းနေ
သည့် သဘာဝ တေးရိုင်းမြေ ဖြစ်၏။

ထိုလူရိုယ်သည် လျှံမိန်အား စံအိမ်အော်၌ မတွေ့လျှင် ဤ
နေရာ၌ လာရှုရမည်ကို နားလည်ထားလေ၏။
အကြောင်းမေး...

ဘောင်စောင်းပေါ်မှ ရှဉ့်အလေးများ၊ ယုန်ကလေးများ၊
စသည့် တိရစ္ဆာန်များသည် ဤနေရာသို့ ရောက်ရှိလာကြလေ
သည်။

ထိုတိရစ္ဆာန်အလေးများမှာ လျှံစံအိမ်တော်မှ အစာများ၊
ကျွေးမွေးထားသဖြင့် ယဉ်ပါးနေကြပြီ ဖြစ်၏။

လခင်မလေး၊ လျှံမိန်သည် အချိန်ရှိသရွေ့ ယုန်ကလေးများ၊
ရှဉ့်ကလေးများနှင့် ပျော်စပါး ဆေးနုဆေးသတတ်လေ၏။
ယနေ့တွင်လည်း...

လူငယ်သည် သခင်မလေး၊ လျှံမိန် ပျောက်ဆုံးနေသဖြင့်
ဤအနောက်ဘက် ခြံဝင်းသို့ လာရောက်ရှာဖွေခြင်း ဖြစ်လေ
သည်။

သူသည် ခြံဝင်းအနောက်ရှိ တောင်စောင်းသို့ ရောက်လေ
သည်တိုင် သခင်မလေး၊ လျှံမိန်အား မတွေ့ရပါ။

လူငယ်မှူး ထိတ်လန့်သွားလေ၏။
သခင်မလေး၊ လျှံမိန် ပျောက်ဆုံးသွားလျှင် သူသည် ကြီး
လေးသော ငြိမ်ခက်ကို ခံရမည် မဟုတ်ပါလား။

www.burmeseclassic.com

လူငယ်က နပူးပေါ်တွင် ချွေးများ သီးလှစေ၏။
 'ခုကွပေါ့၊ သခင်မခလားကိုသာ ရှာမတွေ့ရင်...'
 လူ့ဆာ ဆက်၍ မတော့ပုံပါ၊
 လူသည် အသံကို မြင်၍ အော်လိုက်ပြန်၏။
 'သခင်မလေး... သခင်မလေး၊ ပုန်းနေရင်လဲ ထွက်ပါဗျား၊
 တွန့်တော်စိတ်ပူလှပြီ'
 ပြန်ထူးသံကို မကြားရပါ၊
 လူငယ်က စိတ်ပူသွား၏။
 သူတစ်ယောက်တည်း ရှာမတွေ့လျှင် ဤအိမ်ရှိ အမှုထမ်း
 များ အေးလုံး မိုင်းရှာလျှင် တွေ့နိုင်ကြောင်း စဉ်းစားမိစေ
 သည်။
 လူသည် 'ခြောင်းအရှေ့ဘက်ဆို ပြန်သွားရန် တန်ပြင်လိုက်
 လေ၏။
 ထိုအချိန်မှစပင်...
 'အဘရှန်းလိ'
 ချစ်စပွယ်စာလေးငယ် တစ်ယောက်၏ အသံ ပေါ်လာစေ
 သည်။
 ထိုလူငယ်မှစ လျှံမိန်၏ အထိန်းခေတ် ရှန်းလိပင် ပြစ်လေ
 သည်။
 လျှံမိန်သည် စကားပြောတတ်ခါစ အရွယ်မှပင် သူ့အား
 ဦးဦးဟု မခေါ်ဘဲ အဘရှန်းလိဟုသာ ခေါ်ခဲ့လေ၏။
 ရှန်းလိသည် ထိုအသံကို ကြားလိုက်သည်နှင့် ထရန်မတတ်
 ဝမ်းသာသွားလေ၏။

လူက နောက်သို့ ထမန်းကတန်း လှည့်ကြည့်လိုက်၏။
 သူ့အနောက်ဘက်ရှိ ချုံပုတ်ထဲမှ ထိလေးငယ်တစ်ဦး လှမ်း
 ထွက်လာ၏။
 ထိုကလေးမှတ်ရှန်းလိလိုက်ရှာနေသည့် သခင်မလေး လျှံ
 မိန်ပင် ပြစ်၏။
 'သခင်မလေး'
 ရှန်းလိ၏ ဝမ်းသာအားရဖြင့် ခေါ်လိုက်၏။
 'အမယ်လေး... သခင်မခလားကို ပြန်တွေ့ရလို့ တော်သေး
 အာပေါ့၊ ကဲ...လား စံအိမ်ပြန်ကြမလား'
 လျှံမိန်က ခေါင်းခါယမ်းသည်။
 'ဟင့်အင်း... မပြန်ဘေးဘူး၊ အဘရှန်းလိကို ပြုရဦးမယ်'
 'ဘာများလဲ'
 'ဒီကို လာကြည့်'
 လျှံမိန်ထံ ပြောပြီး ချုံပုတ်ထဲသို့ ထိုးဝင် ပျောက်ကွယ်
 စွမ်းလေသည်။

ရှန်းလီသည် မျက်ချင်းပင် ချုပ်ပတ်အနီးသို့ ပြေးသွားပြီး တိုးဝင်ကြည့်လိုက်၏။

ချုပ်ပတ်၏နောက်ကွယ်ရှိ စောင်စေ့ဝင်းတွင် ကျော့အထိလိုက် ဂူတစ်ခု ရှိနေလေသည်။

လျှောက်နည်းထိုလိုက်ပုံထဲသို့ လေးဖက်ထောင့်တို့ရှိ ဝင်သွား ဆည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ရှန်းလီ မျက်လုံးပြူးစူးသည်။
‘ခင်မလေး... ခု့ဆက်မဝင်ပါနဲ့... တစ်ခု ပြန်လာခဲ့ပါ’

လျှောက်နည်း ရှန်းလီ၏စကားကို အရေးမစိုက်ပါ။
‘တစ်ခင်ရယ်မေးရင်း ဆက်ဝင်သွားလေသည်။

တစ်ခဏအကြာတွင်...
ရယ်မေးသံကိုသာ ကြားရပြီး လူလုံးပျော့အထိကွယ်သွား

လေသည်။
‘သခင်မလေး... သခင်မလေး’

လူက အော်ခေါ်ရင်း ကျော့အထိလိုက်ပုံထဲသို့ တိုးဝင်စူးစူး လေသည်။

ကျောက်လိုက်ပုံမှာ လူတစ်ယောက် ချောင်ချောင်ချိချိ ဝင်နိုင်ရုံသာ ကျယ်ဝန်းပြီး လေးဖက်ထောင့်တို့ရှိသွားရအောင် ပင် နိမ့်လှသည်။

လိုက်ပုံအတွင်း၌ လှေကားထစ် ငါးထစ်ခန့်ကို တွေ့ရလေ သည်။

ရှန်းလီသည် လှေကားထစ်အတိုင်း အောက်သို့ဆင်းလိုက် ရာ ကျယ်ဝန်းပြီး ထောင့်စွာမတ်တတ်ရပ်နိုင်သော အခန်း

တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။
ယင်းအခန်း ထဲ၌ လျှောက်နည်း ယုန်ဖြူလေးသုံးစောင်နှင့်

ကစားနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ရှန်းလီ စိတ်သမာဓိသာရာရသွား၏။
‘သခင်မလေးကို ယခင်ကြီးကခေါ်ခိုင်းလို့ ကျွန်တော်လာ

ခေါ်တယ်။ ပြန်ကြရအောင်နော်’
‘ဖေဖခေါ်ခိုင်းတယ်’

‘ဟုတ်အယ် မနက်ဖြန် သခင်မလေးခမ္မာနေ့ခဏ၊ မေ့နေပြီ

ဇား’
‘ဟုတ်အယ်’
‘အဲဒါ သခင်ကြီးက စားစရာအတွက် မုန့်အတွဲပါ အများ

ကြီးလေးမလို့ ခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ် ဒါကြောင့် မြန်မြန်ပြန်ကြ

စို့နော်’
လူပု စိတ်ပြေငြိမ်းသွားလေသည်။
‘အင်း... ခေါ်ခိုင်းတာပဲ’

လူတို့နှစ်ယောက်သည် လိုက်ဂူထဲမှပြန်ထွက်လာပြီ။ ခြံဝင်း ရှိရာသို့ ပြန်လည်လျှောက်သွားကြလေတော့သည်။

လျှံမိန်း၏ (၂၆)နှစ်မြောက် မိဖုရားမဂ်လာပွဲသည် စည်စားသိမ်မြောက်စွာ ပြီးဆုံးသွားလေသည်။

လျှံစံအိမ်တော်ခြံဝင်းသို့ ဆွေမျိုးများ၊ မိတ်ဆွေအပေါင်းများ စုစုံလင်လင် ရောက်ရှိလာခဲ့ကြသည်။

မေ့နေပွဲပြီးဆုံး၍ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများ ပြန်ဆွေးကြပြီဖြစ်သော်လည်း ဆွေမျိုးများအားလုံး မပြန်ကြသေးပါ။

ရပ်ဝေးရပ်နီးမှ ဆွေမျိုးများစုံလင်လာပြန် ရယ်မောပျော်ရွှင်စရာ ရှေးဟောင်းနေအိမ်များ ပြန်ပြောရင်း နောက်တစ်ရက်မှသာ ပြန်ကြရန်ဆုံးဖြတ်ထားလေသည်။

လျှံစံမိတ်ဆွေအသင်းသည် ဧည့်သည်များ ဆွေမျိုးများအတွက် လိုလေသေးမရှိ စီမံပေးထား၏။

သို့သော်... သူ၏မျက်နှာမှာ တစ်စုံတစ်ခုအတွက် ပူပန်နေဟန်ရှိ၏။

အားလုံးမှာလည်း ပျော်ရွှင်နေကြသဖြင့် မည်သူ့စာမှ သတိမထားမိကြပါ။

လျှံမိန်း၏ အထိန်းတော်တစ်ဖြစ်လှဲ့ ရှမ်းလီသည် သူမ၏ မျက်နှာ မသာမယာဖြစ်နေပုံကို အကဲခတ်မိသဖြင့် သူမ၏ အနားမှ တစ်ဖဝါးမခွာ စောင့်ရှောက်နေ၏။

မုန်းတည့်ချိန်၊ ရှမ်းလီသည် လျှံမိန်းအား မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ရှောက်နေ၏။

လူတို့ထံ အိမ်ဖော်တစ်ယောက် ရောက်ရှိလာပြီး... 'အစ်ကိုကြီးရှန်လီကို သခင်ကြီးထံ အခုချွတ်ချင်း စားကြည့်ခန်းထဲကို လာစိုင်းနေပါတယ်'

ရှမ်းလီ အနည်းငယ်အံ့ဩစွာလေသည်။ စားကြည့်ခန်းမှာ အမေးကြီးသောက်စွ၊ လျှံဝှံကံစွဲများ အတွက် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်သောအခန်း ဖြစ်လေသည်။

ရှမ်းလီသည် ရင်ထက်ထိတ်နှင့်ပင် လျှံစံမိတ်ဆွေအသင်း၏ စားကြည့်ခန်းထဲသို့ ရောက်လာခဲ့ရလေတော့သည်။



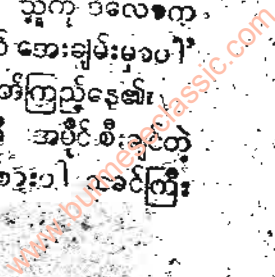
လျှို့ဝှက်စာတို

လျှို့ဝှက်စာတင်သည် စာပေပေါ်တွင်ထိုင်ရင်း တစ်စုံတစ်ခု
ကို တွေ့ဝေစဉ်းစားနေ၏။
ရှန်းလိက အခန်းထဲသို့ဝင်လာပြီး ကြိမ်းပြင်ပေါ်တွင် ချွံ
ထေ့စက်၍...
'ကျွန်တော်၊ ရာဇာဓိပတိ ယခင်ကြီး'
ရှန်းလိက အသံကြားမှ လျှို့ဝှက်စာတင်သည် သတိဝင်အစ
လေသည်။
သူ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပြီး...
'မင်း... ရာဇာဓိပတိ ပြီးမှ လျှို့ဝှက်စာ...'
'ဥယျာဉ်ထဲမှာ ဆော့ကစားနေပါတယ် သခင်ကြီး'
လျှို့ဝှက်စာတင်၏ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချီလိုက်၏။

လျှို့ဝှက်စာတင် လျှို့ဝှက်စာတင်ပြီး...
'မင်းကို ဆျာလ်စိတ်ချွန်ကြည့်တယ်ဆုတာ သိသလား'
'ဇာတ်ကို သိပါတယ် သခင်ကြီး'
'တယ်လို့ ကျွန်က မင်းသေခိုင်းရင်တော့...'
ရှန်းလိက ခန္ဓာကိုယ် တစ်ချက်တုန်ခါသွားသည်။
သို့သော်...
ချွန်ချွန်ပင် ရင်တော့လှိုက်ပြီး...
'သခင်ကြီး၊ အမိန့်ပေးလိုက်တာနဲ့ ကျွန်တော် လူစသအစ်
ယောကျ်ားဖြစ်စေရမယ်လို့ အာခေါ်တယ်'
'ကြိုက်ပြီ၊ ကျုပ်က မင်းကို စိတ်စမ်းကြည့်တာပါ'
သူ့အဆက်၍ ပြောလိုက်လေ၏။
'အခု ကျုပ်မှာ အခုရက်ကြီးကို စိတ်စမ်းခန့်ကြဲနေတယ်၊ မင်း
ဇာတ်ကို ရှိတဲ့လူတစ်ယောက် အခမ်းလို့ အပ်နေတယ်'
ရှန်းလိက အဓိအသေပေးလိုက်၏။
'သခင်ကြီး၊ ကျွန်တော် သခင်ကြီး ခိုင်းမယ့် တာဝန်ကို
အသက်နဲ့သိပြီး တမ်းဆောင်ပါမယ်'
လျှို့ဝှက်စာတင်က မျက်နှာထားတည်ကြည်စွာဖြင့်...
'မင်းကို ပေးမယ်တာဝန်က သိကြီးမားတယ်၊ ခါကြောင်
မင်း ကျုပ်ကို တတိတစ်ခုပေးရမယ်'
'အယ်လိုအယ်မိုးလဲ'
အခု ကျုပ်ပြောတဲ့စကားနဲ့ ကျုပ်ခိုင်းတဲ့တာဝန်ကို တယ်လျှို့
ကိုမှ အသိမပေးရဘူး၊ တယ်လျှို့ဖြင့် အောင် ဟိတ်တဆိတ်
ဆောင်ရွက်ရမယ်'

ကျွန်တော် ငှက်တိပေးပါတယ် သခင်ကြီး
 လျှာစွမ်းတောင်း မသိမသာပြုံးလိုက်ပြီ၊ သစ်ပြင်းရှည်တစ်
 ချယ်ချလိုက်၏။
 'ဒီအတိုင်းပြောလို့တော့ မင်းနားလည်မှာမဟုတ်ဘူး၊ သေ
 ချီးရှင်းပြမယ်'
 သူ့ထံ စကားဆက်လိုက်၏။
 'မင်း ကျန်စုကိုသိသလား'
 'ဟုတ်ကဲ့... သိပါတယ်၊ သူများနယ်မြေတွေကို သိမ်းပိုက်
 ဖို့ ဝေးဝေးနေတဲ့ မြို့စားတစ်ယောက်ပါ။'
 'ထူထဲ အခု မြို့စားမတုတ်တော့ဘူးတဲ့၊ မြို့ငါးမြို့ နယ်သုံး
 ကို သိမ်းပိုက်ပြီ၊ နယ်စားကြီးအဆင့်ရောက်နေပြီ'
 ရှန်းလီ အံ့ဩသွားလေ၏။
 လျှာစွမ်းတောင်းက အသိရှိပြီ၊ ဆက်ပြောလိုက်လေ၏။
 'အခု ကျန်စုက ကျုပ်ကိုရန်ငြိုးဆေးတာ အားလုံးသိပြီ၊
 သားပဲ'
 'ဟူး... အခု သူက သခင်ကြီးကို တိုက်ခိုက်နေချင်ပြီလား'
 'ဟုတ်တယ်၊ သူက ကျုပ်ကို ရန်ငြိုးဆေးနေပြီ၊ လွန်ခဲ့တဲ့
 နှစ်ရက်က မြို့စားတစ်ယောက်ဆီသတင်းကြားတယ်၊ ကျန်စု
 ရဲ့ တပ်တစ်ချို့က ကျုပ်တို့မြို့ဘက်ကို ချီတက်လာနေပြီတဲ့'
 ရှန်းလီ၏ခန္ဓာကိုယ် တစ်ချက်တုန်ခါ သွားလေသည်။
 ဟူး...
 လျှာစွမ်းထေခင်းထံ ဆက်၍ပြောလိုက်သည်။
 'အဲဒီအတွက် ကျုပ်ထံ မင်းကို အခုခေါ်တာပဲ'

ကျွန်တော်တို့ စစ်တပ်တွေပြင်ပြီး တခြားမြို့စားတွေကို
 အကူအညီတောင်းလိုက်မယ်လေ
 'မမှီအခုဘူး၊ အခုဆိုရင် သူ့ရဲ့တပ်တွေဟာ ဒီတစ်ရက် နှစ်
 ရက်အတွင်း ကျုပ်ဆီကို ရောက်လာတော့မှာ'
 'ဒါဆိုရင် ရှိသမျှ အင်တားနဲ့ပဲ ခုခံဖို့ ပြင်ဆင်လိုက်မယ်'
 'ကျုပ်တို့ သူ့ကို ခုခံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး'
 'သခင်ကြီးသစ အမိန့်ပေးလိုက်ပါ၊ ကျွန်တော်တို့ အစားလုံး
 နေ့စက်ဆူးသွေးတစ်စက်ကျန်တဲ့အထိ ခုခံအေးကွယ်မှာပဲ ဟူး'
 'ဘယ်လိုပဲ ခုခံတိုက်ခိုက်ပါစေ၊ ကျုပ်တို့ရှုံးမှာ သေချာ
 နေပါတယ်'
 'ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ'
 လျှာစွမ်းတောင်းသက်ပြင်းချ၏။
 ဒီခလောက်လဲ စိတ်မပူပါနဲ့ သူနဲ့ ကျုပ်ထံ မိတ်ဆွေတွေပဲ
 လေ၊ ကျန်စုကို ပြောပြေသည်လည်ဆွေးနွေးလိုက်ရင် ငြိမ်းချမ်း
 ရေး ရနိုင်ပါတယ်'
 ရှန်းလီ ခေါင်းခါ၏။
 'မပြစ်နိုင်ဘူး၊ သူ့လိုလူစားက ပြောပြလည်လည်ဆွေးနွေး
 ရုံနဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေးပေးမယ်လူစားမဟုတ်ဘူး၊ သူ့ကို ဒီလေ့စက
 ပေါ်ကနေ မောင်းထုတ်နိုင်မှအားလုံးအတွက် အေးချမ်းမှာပါ'
 လျှာစွမ်းတောင်းက သူ့ကိုတော့စွာ စိတ်ကြည်နေ၏။
 'သူ့ဟာ မိတ်ဆွေတွေရဲ့ နယ်မြေတွေကို အစိုင်စီးချင်တဲ့
 သစ္စာမရှိဘဲလူ တောက်ကျန်တဲ့ မြားလူလူစားပါ သခင်ကြီး
 သူ့ကို မယုံကြည်ပါနဲ့'



လျှာစွမ်းတောင်းစာ မှဲ့ပြုံးပြုံး၏။

မင်းပြေးတော့ မှန်ပါတယ်ကွယ်၊ ဓါကြောင့်ကျုပ်က အစီအစဉ်ထစ်ရလုပ်ချင်လို့ပါ။

အမိန့်ရှိပါသခင်ကြီး။

တကယ်လို့ ကျွန်ုပ်က ကျုပ်ကိုတို့ကို တိုက်ခိုက်မယ် ဆိုရင် မျိုးမြတ်အောင် တိုက်ခိုက်မှားသေချာအယ်၊ ဓါကြောင့် ကျုပ်က မျိုးပြေတ်အောင်လုပ်ချင်တယ်။

ရှန်းလီ စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေ၏။

ကျွန်းစွမ်းတောင်း၏ စကားမှန် လျှာဂုဏ်မူအပြည့်ပါနေလေသည်။

ထိုပြင်...

သခင်ကြီးမှာ သူ့လိုပင် ကျွန်ုပ်ကိုအယုံအကြည် မရှိကြောင်း သိရသဖြင့် ရှန်းလီဝမ်းသာသွား၏။

လျှာစွမ်းတောင်းက စကားကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ဆက်ပြောလိုက်လေသည်။

သူတို့တွေက မျိုးရိုးနဲ့ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် အသက်အာသခံကြမယ်၊ မင်းတို့ကတော့ ကျုပ်တို့ မျိုးဆက်ပျောက် ရအောင် စွမ်းအောင်လေ။

လျှာစွမ်းတောင်းက စကားပေါက်ဘူးသခင်ကြီး...

ကျုပ်က အစီအစဉ်မှာ မင်းက အရေးကြီးထဲလူတစ်ယောက်ပါ။

ကျွန်း

ဟုတ်တယ်၊ အခုအချိန်ကစပြီး ကျုပ်သမီးလျှာ မိန့်ခဲ့အသတ်တို့ မင်းလင်ထဲအပ်လို့တင်ပြီ။

ရှန်းလီသည် အံ့အားသင့်လွန်းသဖြင့် စကားပင်မပြောနိုင်ပါချေ။

လျှာစွမ်းတောင်းမှာ ဆူပြောလို့သည့် စကား များကိုသာ ဆက်တိုက်ပြောချ လိုက်လေသည်။

ကျုပ်တို့ လျှာအမျိုးအနွယ် ပျောက်ကွယ်သွားခြင်း မရှိရအောင် အခြေအနေမဟန်တာနဲ့ မင်းက သခင်မလေးကိုခေါ်ပြီး ခိုနေရာကနေ အပြီးခေါ်ထုတ်သွားရမယ်...

စကားဆက်၏။

ကျုပ် ကျွန်ုပ်နဲ့ငြိမ်းချမ်းရေးရအောင်ဆွေးနွေးမယ်၊ သူတို့က လက်ခံရင် ရှိသမျှခွင့်တို့ နှိပ်နှိမ်မယ်၊ တိုက်ပွဲ ဖြစ်လာတာနဲ့ မင်းထွက်ပြေးဖို့ပဲစဉ်းစား...

သူ့ကို ကြည့်ပြီ။

ထောစွဲဆက်၏။

ကျုပ်သမီးလေးကိုတော့ အသက်နဲ့ လဲပြီ၊ စကားကွယ်ဖို့ တောင်းပန်ပါတယ်၊ မင်းတို့ ပြေးရင် ပင်လယ်ဘက်ကို ပြေး၊ ကျွန်ုပ်ဟာ ပင်လယ်ဘက်မှာ ထွက်စားဖို့ခန့်သေးတယ်လို့ ထိထားတယ်။

သူသည် စကားအများကြီး ကိုပြောလိုက်ရသဖြင့်...

အနည်းငယ်မေးပန်းသွားလေသည်။

ဟုတ်ကဲ့ပါသခင်ကြီး။

ရှန်းလီ ဖာတိပေးလိုက်၏။



သူက စားပွဲထစ်ခုနဲ့ ကံသို့ လျှောက်သွားပြီး...
ညှို့တွက်အံ့ဆို့ထဲမှ အထုပ်လေးတစ်ခုကို နှိတ်ယူလိုက်လေ
သည်။

အပြာရောင် ပိုးပခါဖြင့် ထုပ်ထားသည့်စာအုပ် ဖြစ်သည်။
စာအုပ်မှ သားရေဖုံးဖြစ်ပြီး အဖုံးပေါ်တွင်ရှေးရောင်ချည်
များဖြင့်--

‘မင်းချုပ်လွတ်မြေကံသိုင်းကျွမ်း’
ဟု ရေးထားလေ၏။

ရှန်းလီ ကြက်သေသေဆွားလေသည်။
ထိုသိုင်းကုန်စာအုပ်မှာ--

လျှို့ မျိုးနွယ်စား ဘိုးဘွားပိုင် စာအုပ်တစ်အုပ်ဝင် ဖြစ်သည်။
လျှို့ မိုးတောင်က ထိုစာအုပ်အထုပ်လေးအားလှမ်းစေ
လိုက်၏။

ရှန်းလီက လက်နှစ်ဖတ်ဖြင့် ရိရိသေသေ ယူလိုက်သည်။
မူက အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ အထုပ်တစ်ထုပ်နှိတ်ယူ၍--

‘ခါတတော့ ဘိုးဘွားပိုင်စာအုပ်စည်းစဉ်းပေး ဒီသိုင်းကျွမ်း
နဲ့ ရတနာတွေကို မင်းသေချာ ထိုးသိမ်းစောင့်ရှောက်ထား
ပါ။ ကျုပ် သမီးလေး ကြီးပြင်းလာတဲ့ အခါမှာ--

ကျန်စုကို လက်စားချေဖို့ သူ့အဖေက မှတ်ကြားခဲ့တယ် ဆို
တာ ပြောပေးပါ’

ရှန်းလီ မျက်ဝန်းအစုံတွင် မျက်ရည်များ ရစ်ဝလှလေ
သည်။

ထို၏ ရင်ထဲတွင် ထောင်ကြီး၏ စကားများကြောင့် ကြေကွဲ
နေ၏။

သူက လျှို့စွမ်းတောင်းရှေ့တွင် ခူးထောက် လိုက်ပြီး--
‘ထောင်ကြီးပေးအပ်တဲ့ စာအုပ်ကို ကျွန်ုပ်တို့အောင် ထမ်း၊
စောင့်ပါ။ အဖို့ အဖမ်းခံ နှစ်ထူ ကတိပေးပါတယ်’

‘စောင့်ပါပြီဇနား ဒီပစ္စည်းတွေနဲ့ ကျုပ်သမီးကို သေထေ
ချာချာ ဝရုစိတ်ခါ၊ ကျုပ်စိတ်ထင်တော့ ပြီးစားပြီး လျှို့စွမ်း
တောင်းဆိုတာ ဒီနေ့ညမှာပဲ လေးထပ်ပေါ်မှ ပျားထဲကွယ်
သွားလိမ့်မယ်’

ရှန်းလီ မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်များတဆူတဆူ စီးဆင်းလေ
သည်။

‘သခင်ကြီး’
လျှို့စွမ်းတောင်းက လက်ကပ်ပြီး သူ့အားကျေနခိုင်း လိုက်
သည်။

မင်း ကျုပ်အပေါ် သစ္စာရှိတယ်၊ ကျေးဇူးသို့သိတတ်တယ်
ဆိုရင်တော့ အခုချက်ချင်းပဲ သမီးလေးကိုခေါ်ပြီး ထုတ်သွား
ပါတော့’

ရှန်းလီသည် သခင်အနားတွင်နေပြီး--
‘သခင်ကို အာကွယ်သို့ခေါ်သည်။--

သခင်က သူ့အားအချောတကြီး ထာစုန်ပေး၍--
ဤနေရာမှ ထုတ်ခွာခိုင်းနေပြီ မဟုတ်ပါဇနား။

သူ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချာ...
လှူစွမ်းတောင်းကို အထပ်ထပ်အခါခါ ဦးညွှတ်၍...
စာကြည့်ခန်းထဲမှ ထုတ်ခွာလေတော့သည်။



ရှန်းလီသည် အခန်းသို့ တိတ်တဆိတ်ပြန်ပြီး အဝတ်အစား
ဖိုကွဲများ၊ သူမ၏ အသုံးအဆောင်များကို ထုပ်ပိုးပြင်ဆင်လေ
သည်။

ထိုနေ့စက်

ပန်းခြံထဲသို့ ထွက်လားပြီး-

လှူမိန်ကို စောင့်ကြည့်နေ၏။

စာမမှစ လှူစွာချစ်စဖွယ် စောင်းလှသဖြင့် ဆွေမျိုးများ။

ညွှတ်သည်များသည် အနားတွင်ပိုင်းနေ၏။

တခဏအကြာ၌

လှူရှင်းလွှားသေ့အခါ...

ရှန်းလီသည် သူမအနားချဦးအပ်လိုက်ပြီး

'သခင်မလေး၊ ဒီမှာပျော်နေတာကိုး'

'အဘရှန်းလီ'

'သခင်မလေး... ယုန်ဖြူလေးတွေကို မေ့နေပြီသား။ သူတို့က
သခင်မလေးအလှာ စောင့်နေတာ သနားပါတယ်'

သူမသည် သတ္တဝါတို့အပေါ် လှူစွာစိတ်စောင်း ရှိသည်
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

သူမသည် ရှန်းလီ၏ စကားကြောင့် ယုန်ဖြူလေး တို့ကို
သနားသွား၏။

'အဘရှန်းလီ၊ အခုပဲ ယုန်ဖြူလေးတွေကို သူ့အကြည့်မယ်
ဆေး၊ စောင်းသလား'

'အောင်းတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် သခင်မလေး ထွက်သွားရင်၊
တခြားကလေးတွေလိုက်သမယ်၊ ဒါဆိုရင် ယုန်ဖြူလေးတွေ
ကြောက်ပြီး ထွက်ပြေးသွားမှာပေါ့'

'ဒါဖြင့် အယ်လိုလုပ်မလို့'

'ဘယ်သူမှ မသိအောင် တိတ်တဆိတ်လေး သွားကြမယ်'

'ကျွန်တော် အဲဒီမှာစောင့်နေမယ်၊ သခင်မလေး လာခဲ့နော်'
လှူသည် ပြောပြီးသည်နှင့်

အခန်းသို့ပြန်သော အထုပ်အပိုးများယူ၍-

ခြံဝင်းအနောက်ဘက်သို့ တိတ်တဆိတ် ပြေးလွှားလာလေ
သည်။

သူ တောင်ခောင်းပေါ်ရှိ လိုက်ဂူပေါက်ထဲသို့ တိုးဝင်၍
အထဲတွင် ထိုင်စောင့်နေ၏

မကြာမီ-

သူမသည် ပြေးလွှားဆုတ်ရှိလစွာလ၏။

သူမသည် လိုက်ဂူပေါက်ထဲ ရောက်သောအခါ-



မေ့မိန်းနော်ပြီ... ချွေးမျှားပင်စို့ နေလေ၏၊
 'ယုန်လေးတွေ ဘယ်မှလဲ'
 'ဒီတိုက်ဟာ သခင်မလေးမောနေပြီ ရေသေမိန့်လိုက်ဦး'
 ဆူဆီ ရေတစ်ခွက်တိုင်းလိုက်ရာ...
 လျှိုမိန့် ချွေးချင်းပင်ယူ သေခက် လိုက်၏၊
 ပြီးမ...
 ရှမ်းလီဘေးမှ အတုပ်မျှားကို လစိညှိုး ထိုးပြလိုက်ပြီ...
 'ခါတွေ တာလုပ်ဖို့လဲ'
 သူ ရုတ်တချက်အမေးခံလိုက်ရ ပြင့်—
 ရင်ထဲတွင် ဆီ နှစ်ဆူး လေသည်၊
 လူသည် ဝိဇ္ဇာလောသသည် မျက်ရည်မျှားကို ထိမန်းအတန်း
 ထိန်းလိုက် ပြီး ပြီး၏၊
 'ခါတွေ ယုန်လေးတွေကဲ့ ကျေးဇူးအစားလေ'
 'ဟယ် အဘက သိပ်တော်တရပ်'
 စူးမ အထုပ်အပိုးတို့ကို ယူရန် လက်လှမ်းလိုက်စေသည်၊
 သူမ၏ ခြေလက်တို့သည် အလွန်နှေးကွေးလေပြီ၊ မျက်ခွံ
 များလေးလဲလေ၏၊
 ထိုနေ့အတွက်
 'ဝါး... သိပ်အိပ်ချင်တာပဲ အဘရယ်'
 သူက အသင့်ပါလားသည့် စောင်ပြင့် အိပ်ရာခင်းပြုလုပ်ပေး
 လိုက်လေသည်၊
 သူသည် လျှိုမိန့်သေခင်မည့်ရေထဲတွင် အိပ်ဆေးခပ်ခွဲခြင်း
 ပြစ်သည်၊

သူမ အိပ်ပျောက်သွားပြီမူ...
 သူ လက်ပြင်းတစ်ချက်ချီ ခုတ်လိုက်ရုံထဲမှ ဆွက် ဝါးခွဲလေ
 သည်၊
 လိက်ဂူပေါက်ကို သေချာစွာပိတ်၍ အခြေအနေကိုစောင့်
 ကြည့်ရန် ခြံခင်းတက်သို့ တိတ်တဆိတ်ပြန်လာလေသည်၊



ခြံခင်းတစ်ခုလုံး ဆူညံနေ၏၊
 ပျော်ရွှင်စွာရယ်သေစေကားပြောနေကြသည့် အသံများဖြစ်
 သည်၊
 ရှမ်းလီသည် အခေကတိုက်အငိုက်ထဲ၌ ပြန်လည် ဝင်ရောက်လို့
 ယော်လည်း...
 လျှို စွမ်းလေခင်း၏ ညှိုးနွမ်းနေသော မျက်နှာကို မကြည့်
 ရတိသဖြင့်...
 ခြံခင်းအပြင်ဘက်ရှိ အလွန်ကြီးမားပြီး—
 အရှက်အခင်များထုပ်ထုပ်လှသည့် သခင်ကြီးတစ်ပါး
 တင် တက်ရောက် စွန်း—
 အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေ၏၊

www.burmeseclassic.com

၂၆၄ မိုးတောက်လွှာ

မကြာပါချေ၊

ညနေစောင်းချိန် ရောက်ရှိလာ၏။

ထိုအချိန်တွင်

ကျွန်ုပ့်စ်လွတ်လိုက်သော သိုင်းသမားများ။ ဓားသမား

သည် လျှာ ချအိမ်တော်ခြံဝင်းရှေ့သို့ ချီတက် ရောက်ရှိ လာကြ သည်။



ကြေကွဲပွယ်မြင်ကွင်း

ကျွန်ုပ်၏ တပ်ဖွဲ့များသည် လျှာစံအိမ်တော် ခြံဝင်းတစ်ခုလုံးကို ခိုင်းရုံထဲမှ ပြီး ပြုစု၏။

လျှာစံအိမ်တော်သည် တပ်ဖွဲ့ကို ဦးဆောင်စေသည့် တပ်မှူးလေးအား ပြေလည်မှုရစေရန် တောင်းပန် ပြောဆိုနေလေသည်။

တပ်မှူးလေးက လုံးဝ လက်မခံပါ။

ကျွန်ုပ်၏ အမိန့်အတိုင်း လျှာစံအိမ်တော် ခြံဝင်းတစ်ခုလုံးကို ဖျက်ဆီးရှင့်သော စိတ်ဝင်စားနေ၏။

ထိုသည် အတန်ကြာ အောင်းပန်ပြောဆို၍ မရသောအခါ အတင်းတင်းကြိတ်ပြီး ခြံဝင်းထဲသို့ ပြန်ဆည် ဝင်ရောက်လာလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ အစပျားနှင့် ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်စေချေမည့် သဘော
 ဖြစ်လေသည်။
 ကြေးမင်္ဂလာ
 ကျွန်ုပ်၏ အစပျားသည် မီးရှို့ ထားသော မြားများကို ခြံ
 ဝင်းထဲသို့ အဆတ်ပြတ် ပစ်သွင်းလိုက်လေ၏။
 တစ်ပန်...
 လူအင်အားကို အသုံးပြု၍ ခြံဝင်းကို ပြိုဖျက်အေး စီးနှင်း
 တိုက်ခိုက်ကြလေ၏။
 ကျွန်ုပ်၏ အစပျားများ အင်အား သုံးထောင်ကျော်ခန့် ရှိပြီး
 လျှံစွမ်းတောင်းမှ မှု အင်အား ငါးရာဝင် မပြည့်ပါ။
 ထိုကြောင့်...
 ဆွေမျိုး မိတ်ဆွေများမှလည်း ရရာ ဗတ်နက်ဖြင့် ဝင်
 ရော့ဆဲ တိုက်ခိုက် ခဲ့ကြ၏။
 လျှံစွမ်းတောင်း၏ ခြံဝင်းထဲတွင် ပျော်ရှင် ရယ်မောနေ
 သော အသံများအစား ငရဲပူဇော်သကဲ့သို့ ဆူညံ၍ ထိုးခုတ်သတ်
 ဖြတ်နေသည့် အသံတို့က အကျည်းတန်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေ
 သည်။

တိုက်ပွဲပြီးဆုံးသွားလေပြီ။
 လျှံစွမ်းတောင်းနှင့် တကွ ခြံဝင်းထဲရှိ လူအားလုံး လိုလို
 အဆက်ဆံ့ဆူးသွားကြ၏။
 ကျွန်ုပ်၏ အစပျားများက အဆေးကပ်အဆွဲကို မီးရှို့ ဖျက်ဆီး
 ၍ ခြံဝင်းတစ်ခုလုံးကို မြေလှန်ဝစ်လိုက်၏။
 ကျွန်ုပ်၏ အစပျားသည် အားရအောင် ဖျက်ဆီးပြီး၍ ထူထဲ
 ခွာသွားသောအခါ လျှံစွမ်းတောင်း ခြံဝင်းတစ်ခုလုံးမှာ မီး
 လောင်ပြင် အဖြစ် ယခု ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ရှန်းလီ၏ မျက်လုံးအစုံတိုင်း မျက်ရည်များ သွင်သွင် စီးကျ
 နေသည်။
 မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ နီရဲ ခက်ထန်နေ၏။
 သူသည် မီးခိုးတလူလူ ထွက်နေသော မီးလောင်ပြင်အား
 သွားကြည့်လိုသော်လည်း မရွံ့မလှ သေဆုံးနေသည့် သခင်နှင့်
 ရဲဘော် ရဲဘက်များကို ကြည့်ရှုရန် ခွန်အား မရှိပါ။
 သခင်ဖြစ်သူ လျှံစွမ်းတောင်း၏ စကားမှ အလွန်မုန်ကန်
 နေ၏။

လူသည်လည်း သင်ပြစ်သူ၏ စကားကို မပြစ်မနေဆောင်
ရွယ်ရန် စားဝန် ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလား။

လူသည် လိုက်ဂူရှိရာသို့ ချခနဲ လှည့်ပြေး လာလေတော့
အညံ့။

ထိုနေ့စဉ်

လိုက်ဂူထဲတွင် အိပ်ပျော်နေသော လျှိုမိန်အား ပေ့ချိုရွှံ
အထုပ်အပိုးများကို ထမ်းကာ မင်လယ်အိမ်သို့ ဦးတည် ထူထံ
သွားလေတော့သည်။

* * *

လျှိုမိန်က ချောစင်ဝေအား ကြည့်လိုက်၏။
ချောစင်ဝေ၏ စိတ်မသက်သာစွာဖြင့် သတ်ပြင်းတစ်ချက်ချ
လိုက်ပြီး။

‘ညီမတစ်ယောက် အတော် ဆိုးထာပေနေ’

‘ဟုတ်ပါတယ်—အစ်ကိုရယ်၊ အဘ ဂျန်းလီသု မဆယ်ရင်
ကျွန်မ ဒီလေ့စွဲမှာ ရှိမှခမဟုတ်ဘူး၊ အဘ ဂျန်းလီဟာ ကျွန်မရဲ့
ကျွေးဇူးရှိပါ’

‘ဒါနဲ့ အစ်ကိုတို့ လက်ထပ်တာကို ရှန်းလီက ဘာမှမပြော
ဘူးလား’

‘မပြောဘူး၊ အစ်ကိုကို လူက စေတနာ တွေ့ချင်းပဲ ခင်မင်
သွားတယ်လေ၊ ပြီးတော့...နေ့ဦးကျေးရွာသစ် ကူညီမယ် ဆို
ရင် ကျွန်တို့ အနိုင်ရမယ်လို့ ယူဆထားတယ်လေ’

ချောစင်ဝေ ပါးစပ်ပိတ်သွား၏။

ကျွန်တို့၏ နာမည်ကို ဖခင်ဖြစ်သူထံမှ မကြာခဏ ကြားပူး
လေသည်။

ကျွန်တို့တွင် သိုင်းသမား ထောင်သောင်းမက ရှိပြီး လူ၏
ဗဟုသုတနှင့် သိုင်းသမား အစ်ရာကျော်မှာ နန်းတော်ထဲ၌
အမှုထမ်းခွင့်ရသူများ ဖြစ်၏။

သူ ကိုယ်တိုင်တလည်း နန်းတော်ထဲတွင် ပေါက်ပေါက်
ရောက်ရောက် ရှိသည့် လူတစ်ဦး ဖြစ်၏။

ကျွန်တို့အား သုတ်သင်ရန်မှာ မလွယ်ကူပါ။

လျှိုမိန်က ချောစင်ဝေအား ကြည့်၍—

‘ကျွန်တို့ကို ရှင်းပစ်ဖို့ အစ်ကို ကူညီမယ် မဟုတ်လား’

‘ကူညီမှာပေါ့၊ ကျွန်တို့ဆိုတဲ့လူက သစ္စာမရှိတဲ့လူ ဆိုတော့
သူတို့ ရှင်းပစ်ရမှာပေါ့’

လှိုမိန်က ထစ်ထစ်တစ်ခုအား စဉ်းစားပြီး။

‘အစ်ကို—ကျွန်တို့ရဲ့ လူတွေကို ကျွန်မရဲ့ လူတွေက နှိပ်
မလားဟင်’

‘နိုင်မှာပေါ့—ညီမရဲ့ ခါးပေမလဲ—ညီမရဲ့ သိုင်းသမားတွေကို
ဆေးခတ်ထားတယ် မဟုတ်လား’

ဟုတ်ပါတယ်

အဲဒီလို ဆေးခတ်ထမ်းတာ မှားယွင်း ညီမအတွက် တရား
ထဲ နည်းနဲ့ လူစုတာ ဖော်ခင်းထိမိဒယ်၊ ပြီးတော့ မြို့စားကြီး
လှူစွမ်းတောင်းကို ချစ်ခင်လေးစားတဲ့ လူတွေ အများကြီး ရှိ
ပါသေးတယ်။ အဲဒီ လူတွေက ညီမကို တူညီဖို့ ဝန်လေးမှာ
စေတယ်ဘူး။

အစ်ကို ပြောတာက ဘာသဘောလဲဟင်၊ ကျွန်မ နားမထည်
ဘူး။

ဒီလိုပါ၊ ဆေးခတ်ထမ်းတဲ့ လူတွေကို ပြောဆေးတိုက်လို့ထိ
ပါ၊ ပြီးတော့ သူတို့ကို အကူအညီ တောင်းကြည့်ပါ။ လက်ခံတဲ့
လူကို ဆက်စနုခင်းပြီး လက်ခံတဲ့ လူတို့ ပြန်လွတ်ဖို့ကံပါ
ကွယ်။

ရှင်... ပြန်လွတ်ရမယ်

ဟုတ်ကယ်လေ

ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်မ လူစုနေတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကို ကျွန်တို့က
ကြားသွားမှာပေါ့။

ချောင်ဝေ ပြုံးလိုက်၏။

သိုင်းသမားတွေက ရာထိုက်ညီကြတယ်။ ညီမက ပြန်လွတ်
ပေးတဲ့အခါ ကတိပေးပေးပါ။ သူတို့လို လူစားတွေဟာ ပေး
ပြီးသား ကကိုတိ ပြန်ဖျက်ကြမှာ မဆုတ်ဘူး။

လျှို့မ့်နီက တွေ့ခဲဝသွား၏။

သူမသည်လည်း သို့သို့ မတားဖူးသောနည်းဖြင့် လူစုခြင်းကို
မလွှဲ... ရှောင်သွား၍ မနှစ်သက်ဘဲ လုပ်ရသေး၏။

ယခု...

သူမရှေ့တွင် မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်ပေးနိုင်မည့် ချောင်
ဝေ တစ်ယောက်လုံး ရှိနေပေပြီ။

လျှို့မ့်နီက ချောင်ဝေအား ကြည့်၍-

အစ်ကို ပြောစကားကို ကျွန်မ နားထောင်ပါမယ်။



အချိန်များ တာရွေရွေကုန်ဆုံးသွားချေပြီ။

ချောင်ဝေမှာလည်း ဖမ်းချုပ်လွတ်မြောက်သိမ်းပညာနှင့်
တံငါ့သည်သိုင်းပညာကို လျှို့မ့်နီနှင့်ထပ်တူ ဆတ်မြောက်လာ
သဖြင့် လျှို့မ့်နီက လွန်စွာ ဝမ်းသာသေး၏။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အချိန်အားသည်နှင့် ဆေးဖိထား
ဆေး သိုင်းသမားများကို ပြောဆေးတိုက်ကျွေးခဲ့၏။

လျှို့မ့်နီက တူက အခက်အခဲရှိ၍ ယခုကဲ့သို့ လူစုခြင်းကို
ရှုပ်ပြုပြီး အတူတူတည်းကောင်းခဲ့၏။

အချို့က လိုလိုအားလားပင်လတ်ခဲပြီး အချို့မှာမတူညီ
နိုင်၍ စိတ်မဆိုးရန် စောင်းမန်ကြသေး၏။

သူမက စိတ်ဆိုးခြင်းမရှိဘဲ သူမ၏အကြောင်းကိုထုတ်ဖော်
ပြောဆိုခြင်းမပြုရန် ဝန်ခံကတိတောင်းပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်လေ
သည်။

ထိုကြောင့်...

သူမ၌ သိုင်းဆေးတစ်ရာတော်ရှိရာမှ ခြေခံဆယ်သစ်
ချွန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

ချော့ခင်ဝေနှင့်လျှို မိန်မာ သုံးလပြည့်ရန် ဆယ်ရက်မျှသာလို
တော့သဖြင့် စိတ်လှုပ်ရှားနေကြစေတော့သည်။

သုံးလပြည့်ရန် ခုနစ်ရက်မျှသာလိုစော၏။
ချော့ခင်ဝေမှာလည်း တစ်ဖွမ်းကို အနိုင်ရရှိရန် သိုင်းပညာ
တတ်မြေဖတ်သွားပြီဟု ဆိုရပေမည်။
လူနှင့်လျှိုမိန်နှင့်အတူ ရှေ့ရေးကို ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ပြီးလျှင်
နှေဦးကျေးရွာသို့ ပြန်ရတော့မည်ဖြစ်လေ၏။

လျှို မိန်၏မျက်ဝန်းအစုံ၌ မျက်ရည်များ၊ ဝဲနေ၏။
ချော့ခင်ဝေ၏မျက်နှာတွင်လည်း စိတ်မစောင်းသည့် အရိပ်
အရောင်များ ပေါ်လွင်နေ၏။

ရုတ်တရက်ဦးမှ မကြာမီ ခွဲရတော့မည်ဖြစ်သဖြင့် တွေ့ဝေ၍
စိတ်မစောင်းဖြစ်နေခြင်းပင်ဖြစ်၏။

တစ်ခဏကြာမှ လျှို မိန်က စကားစတင်လိုက်လေ၏။

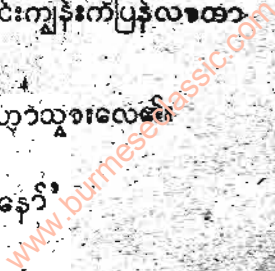
'အစ်ကို...ညီမနဲ့ပွဲပြိုင်သွားရတော့မယ်နော်'
'အစ်ကိုလို မဖြစ်လို့သွားရမှာပေါ့ ညီမရယ်၊ အစ်ကို့ကိုစွဲ
ပြီးတစ်ခဲနဲ့ ဒီကို ချတ်ချင်းပြန်လဲရအံ့ပေါ့မယ်'

'တကယ်လား အစ်ကိုရယ်'
'တကယ်ပါဗျာ'

သူမ၏မျက်နှာပြုံးရွှင်လာလေ၏။
'အစ်ကို့ကိုစွဲရော ညီမကိုစွဲရော ပြီးတစ်ခဲနဲ့ အေးချမ်းတဲ့
ထစ်နေရာမှာ ဇာတ်မြုပ်နေကြတာပေါ့နော်'

'ညီမသဘောအတိုင်းပါပဲဗျာ'
'ကဲ...အစ်ကို၊ ဒီညနေပဲ အဘရှန်းလီလစခေါ်လိမ့်မယ်၊
ညမောင်တာနဲ့ထုတ်မ၊ အစ်ကို ယမင်းကျန်းကပြန်လာတာ
ကို စာယိသူမှ မသိကြမှာ'

ချော့ခင်ဝေ၏ရင်ထဲတွင် အနည်းငယ်ဟာသွားလေ၏။
လျှိုမိန်က အသံတိုးတိုးဖြင့်...
'အစ်ကို...ကျွန်မတို့ မေ့မသွားပါနဲ့နော်'



ချောင့်ဝေသည် သူမ၏လက်ကလေးအား မချင့်မရှဲ ဆိုက်
ထိုင်လိုက်ပြီး လေသံတိုးတိုးပြင်...

စိတ်ချပါကွား အစ်ကို ညီမကို ဝိတစ်သစ် တယ်တော့မှ
မလေ့ပါဘူး

သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်မျက်နှာကိုတစ်ယောက်
ကြည့်နေကြ၏။

လူတို့နှစ်ယောက်သည် မည်မျှပင် တွယ်တားနေသော်လည်း
ညနေစောင်းအချိန် ရောက်လာသည်နှင့် မခွဲခွား၍ မပြစ်တော့
ပါ။

လျှမ်းမိသည် ချောင့်ဝေထုတ်ခွေးဆွေးသည်ကို မကြည့်ရက်
သဖြင့် သူမ၏အရင်နှုတ်ဆေး၍ ထုတ်ခွေးသွေးလေတော့၏။



ရှန်းလီသည် လေကို ဂရုစိုက်လှောင်ခတ်နေ၏။
လှောင်ပေါ်၌ ချောင့်ဝေက ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေ၏။

သူတို့၏လှေမှာ လျှိုင်းလေမျိုး တဝန်းဝန်း ရိုက်ခတ်နေ
သည့်ကြွယ်မှ ယမောင်းကျွန်းမှ ထုတ်ခွေးလေးပြီး အတိတ်မေ့
ဝက်မိကြွယ်ဆောင်သို့ ဦးတည်လာနေကြ၏။

ချောင့်ဝေသည် ရှန်းလီ၏မျက်နှာကို မကြာခဏ အကဲခတ်
နေ၏။

ရှန်းလီ၏မျက်နှာမှာ အနည်းငယ် ညှိုးနှမ်းနေသည့်မှတစ်
မည်သို့မျှ မတူးခြားပါ။

သူတို့၏လှေကလေးပုဒ် အတိတ်မေ့ခတ်ပါလျှော့ဖတ်ခေတ်
သို့ လှောက်ရှိလေပြေဖြစ်သည်။

ချောင့်ဝေသည် ကမ်းပေါ်သို့ ခုန်တစ်လိုက်ပြီး ရှန်းလီကို
နှုတ်ဆတ်လိုက်၏။

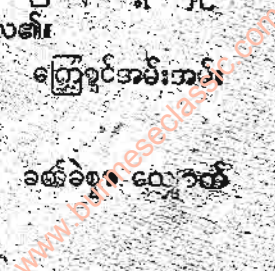
'ရှန်းလီ... ကျွန်တော်သွေးတော့မယ်'
ရှန်းလီက သူ့ကို တွေ့ဝေစွာကြည့်၍--

'သခင်မလေးကို ဂရုစိုက်ပါလို့ ကျုပ်မှာချင်ပါတယ်။ မင်း
ယမောင်းကျွန်းပေါ်တတ်လာနီးမှ အရက်ကို မသောက်စို့
ထူးထုတ်တားကို ကျုပ်သိတယ်။ ကျုပ်အဲဒီလေခွက် မင်း
အပေါ်စေတနာထားတယ်။ ကျုပ်ခေတ်နှစ်ကို နားလည်ရင်
သခင်မလေးကို မင်းသေချာ ဂရုစိုက်ပါကွာ'

ရှန်းလီသည် ပြောပြီးသည်နှင့် ပင်လယ်ပြင်ဘက်သို့လှေဦး
လှည့်ကာ လျှပ်မြန်စွာ လှောင်ခတ်သွားလေ၏။

ချောင့်ဝေသည် စဘေးမေးပြာနိုင်တဲ့ ကြော့စွပ်အမ်းကပ်
ကြည့်နေ၏။

သူ့သည် ဘဲခေပြောင်းထံတားအတိုင်း ခစ်ခဲစွာ လှေဖတ်
လာလေ၏။



၂၇၆ ဇိုးချော်လူ

အပြောင်းတံတား၏အစိတ်ပတ်သို့ ရောက်ယာသောအခါ
နှင်းမြူများ ဝေနေသတို့ကြားမှ လူ့အစိတ်အစားကို တွေ့လိုက်ရ
အေးတော့သည်။



အပြန်လမ်း

နှင်းမြူများ အဆက်မပြတ်ကျသင်းနေ၏။
ချော့ဝင်ဝင်၏ မှုတ်လုံးအစုံမှ မြူးကျယ်ဝိုင်း၊ ခမံပြီး ပါးစပ်
အဟောင်းသားဖြစ်သွားလေ၏။
အကြွေခွင်းမှ...
သူ့ရှေ့မနီးမဝေတွင် နှင်းမြူများကြီးမှစ၍ လူ့အစိတ်အစား
မတုန်မလှုပ်ရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။
သူ့အောက်ဘက်သို့ လိုက်လေ၏။
'ညီမ'
သူ၏အောက်ဘက်သို့ လိုက်သည်နှင့် ရပ်နေသောလူမှစ၍ စတင် လှုပ်
ရှားလာလေ၏။
ထိုလူသည် လျှို့ဝှက်ပြန်၏။

လျှာမိန်သည့် ချောင်ဝေထံသို့ပြေးလာပြီး ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုး
ဝင်လိုက်လေ၏။

ချောင်ဝေကလည်း ပြန်လည်သိုင်းဖက်ထားလေ၏။

လူတို့နှစ်ဦးမှ မည်သည့်စကားမှ မဆိုကြပါ။

လေတဖူးတူးတိုက်ခတ်နေ၏။

လျှာမိန်၏ဆံနယ်များသည် ချောင်ဝေ၏မျက်နှာကိုရိုက်ခတ်
ဆော့ဖာစားနေ၏။

ချစ်သူနှစ်ဦး၏ပုံအရိမှ လွမ်းဆွေးဖွယ် ပန်းချီကားတစ်ချပ်
နှင့် ထူနေ၏။

တစ်ခဏကြာမှ ချောင်ဝေ၏ စော့စော့စတင်ဆို၏။

‘ညီမ လိုက်လာတယ် ဟုတ်လား’

ထူးမက ချောင်ဝေရှင်ခွင်ထဲမှ တိုးထွက်လိုက်ပြီး
‘ဟုတ်တယ်လေ’

‘ညီမ ယမမင်းကျွန်းကို အယ်လိုပြန်မှာလဲ’

‘ကျွန်မ မပြန်တော့ဘူး’

‘တယ်လို... မပြန်တော့ဘူး၊ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်လေ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ကျွန်မ အစ်ကိုနဲ့လိုက်မိခဲ့၊ ဘာလို့... အစ်ကိုက ကျွန်မကို
မခေါ်ချင်ဘူးလား’

ချောင်ဝေသည် မမျှော်လင့်သောစကားကို ကြားလိုက်ရ
သဖြင့် မျက်လုံးပြူးသွားလေ၏။

ရှမ်းလိမြေမှာ သည့်စကားကိုလည်း ယခုမှပင်သဘောပေါက်
လာလေ၏။

သူ၏ရင်ထဲတွင် စိုးရိမ်ပူပန်လားလေ၏။

ချောင်ဝေ ဝေးဝေးနေသည့်ကို တွေ့ရသဖြင့် လျှာမိန်က
မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်၏။

‘အစ်ကို မျက်နှာက ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ကျွန်မ အစ်ကိုနဲ့တူ
လိုက်ခဲ့မှကို ယဇ္ဇာမတွေ့လို့သား’

ချောင်ဝေ ပျားပျားသလို ခေါင်းခေါ်၍--

‘မအုတ်မပါဘူး... တယ်မလဲပါနဲ့၊ အစ်ကိုက ရွာပြန်ပြီး
ရန်သူနဲ့ ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်မှာဆိုတော့ ညီမအဟုတ်--’

ထူးမက ကြားပြတ်လိုက်၏။

‘ဒီအထက်တော့မပုနဲ့၊ အစ်ကို စိတ်ပူအောင် ကျွန်မလုပ်
ပါဘူး၊ ပြီးတော့ အစ်ကို ရွာကို ချစ်ချင်းလိုက်ခဲ့လို့ မဖြစ်ဘူး၊
ဆိုတာ ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် သင့်တော်
မယ့်နေရာတနေ စေခင်းနေမှပေါ့’

ထူးမ၏စကားကြောင့် ချောင်ဝေ စိတ်သက်သေရာသွား
လေ၏။

‘ညီမက တယ်နေရာက စေခင်းမှာလဲ’

‘ကျွန်သည့်ရှမ်းယင်ရှ ဘည့်ခိုခန်းစာနေ အစ်ကိုကို ထယ်
ရင်တိတ်စေခင်းမယ်လေ’

အိဒါအောင်၊တယ်၊ ဇောလောဆယ် ထိုနှစ်ယောဇာတ်
အထူးလှပပြစ်သေးဘူး၊ ရန်သူဘက်က အန် ရသွားရင်
ညီမအထူး အန္တရာယ်ကြိုတယ်

အစ်ကို...အချိန်အားရင် ကျွန်မကို လာတွေ့ပါနော်
ချောင်းဝေတ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေ၏။

လျှ မိန်သည် ပြီး ရှင်စူးပြင့်—

မိမိ အချိန်ရှိတုန်းသူ့အကြံအစင်နော်

ဗူးထိုနှစ်ယောဇာတ်သည် ဇာတ်ကဲ့ရဲ့ သာပြေစွာ တံတားမှ
ထုတ်ခွာလားခဲ့ကြလေသည်။



ချောစင်စေနှင့်လျှ မိန်တို့သည် ရှေ့လျှောက် ကြံတွေ့ ရမည်
အခတ်အခဲအတားအဆီးများကို မေထာ၊ လိတ်ကြသည်။

ရုဇာန်နှစ်ယောဇာတ်သည် အပြန်ခရီးတွင် မြင်းနှစ်စောင်းပတ်
ယူ၍ ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။

ချစ်လှနှစ်ဦးသည် ပျားရည်ဆမ်းခရီးထွတ်ရသလိုပင် ပျော်
ရွှင်ချမ်းမြေ့မှု ရရှိကြလေ၏။

သို့သော်—

ဗူးထို၏ ပျော်ရွှင်မှုသည် ကြာရှည်ခံမည်မဟုတ်ကြောင်းကိုမူ
နှစ်ယောဇာတ်လုံး နားလည်သတော့ပေါ်၏ ထားကြလေတော့
သည်။

ယှဉ်ပြိုင်ပွဲ

ချောစင်ဝေသည် နေ့ဦးကျေးရွာသို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာ
ပြီဖြစ်သည်။

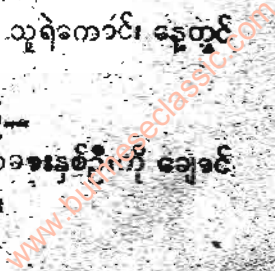
သူ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသည်ကိုကြားသည့်နှင့်—

တာစွမ်းထ ယှဉ်ပြိုင်ရန် အချိန်သတ်မှတ်လိုက်ပြီ ဖြစ်လေ
သည်။

ယှဉ်ပြိုင်မည့်နေ့မှာ ၄ လ၊ ၁၀ ရက် သူရဲကောင်း နေ့တွင်
ဖြစ်သည်။

ချောစင်ဝေ၏ပခင် ချောစင်လောစင်သည်—

ကျိုင်းမင်းနှင့်စေ့ရှက်ဆိုသော သိုင်းသခင်းနှစ်ဦးကို ချောစင်
ဝေ၏ ကိုယ်ရံဘော်အဖြစ်ခန့်အပ်လိုက်၏။



ဤသို့ဖြင့် ယှဉ်ပြိုင်ရန် အချိန်နီးအပ် အာချေပြီ၊
ဤပြိုင်ပွဲနေရာတွင် ရှစ်ပေခန့် ပြိုင်သော စင်တစ်ခု တည်
ဆောက်ထားသဖြင့်...

အားပေးကြည့်ရှုမည့် လူများအတွက် အဆင်ပြေလျှားခေ
သည်။

ဤပြိုင်ပွဲတွင် တရားနည်းလမ်းကျခေရန် ခိုင်လုံကြီးထစ်ဦး
နှင့် အကူများကိုလည်း ခေါ်ယူထားလေ၏။

ဤသို့ဖြင့်

ကျေးဇူးနှစ်ခုစလုံး၏ သေးငယ်ရှင်ရေးထမျှ အရေးကြီးနေ
သော ပြိုင်ပွဲကျင်းပမည့် ဆုရဲအောင်နေ့ (သို့) ၄ ယ၊ ၁၀
ရက်နေ့ညရောက် လာခဲ့ချေပြီဖြစ်၏။



လှရဲအောင်နေ့ (သို့) ယှဉ်ပြိုင်ပွဲနေ့

၄ ယ၊ ၁၀ ရက်၊

ကျေးဇူး နှစ်ခုကြားတွင် လူများ အထူးစည်ကား နေစေ
သည်။

ယှဉ်ပြိုင်တွင် အနှောင်အယှက်တင်းခေရန်...

နေ့ဦးကျေးဇူးနှင့် နေ့နှောင်းကျေးဇူးမှ သိုင်လေပေးများ၊
စာ စုပေါင်း၍ လုံခြုံရေးအစဉ်အဆက် ယူခဲ့ကြ၏။

၎င်းတို့သည် တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် ကမ္ဘာရန်များ ပြစ်ခဲ့ကြ
သော်လည်း...

ယခု...

အလွန်ညီညွတ်နေကြ၏။

ချောင်လေစင်နှင့် ချောင်ဝေတို့ ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်၏။

ချောင်ဝေ၏ နှဲဘေးတွင် ကိုယ်ရံတော်ရာထူးရရှိထားသည့်
ကျွမ်းမင်းနှင့်စုရွှေဆံတို့ ခြံရံလိုက်ပါ၏။

ချောင်ဝေ ရောက်ရှိလာသဖြင့် ပရိသတ်ထံရှိ နေ့ဦး ကျေး
ဇူးမှလူများ၏ အကူအညီဖြင့် ယှဉ်ပြိုင်ပွဲကြေလေအောင်

ချောင်ဝေသည် ပရိသတ်များ၏ အကူပြု၍

စင်မြင့်ရှိရာသို့ မောကြည့်လိုက်သည်။

ထိုနောက်
 ကိုယ်ဖော့ညွှန်ကို အသုံးပြု၍ ရှစ်ပေခန့် မြင့်သော စင်မြင့်
 ဝေါသို့ လှပစွာတိုးတက်သွားလေ၏။
 ထက်ရပ်သံများ ဆူညံသွားလေ၏။
 အမှန်တော့...
 ချောင်ဝေညွှန် စင်မြင့်ပေါ်သို့ စေ့စပ်စွာတစ်လှည့်ရခြင်း၊
 ပရိသတ်အတွင်းမှ လျှို့ဝှက်ကို ရှာဖွေဖို့ဖြစ်သည်။
 လျှို့ဝှက်သည် ဤပြိုင်ပွဲသို့ ကျိန်းသေလာမည်ဟု...
 သူ ဟိုကြည့်ထမ်းလေသည်။
 သို့သော်... ပရိသတ်များ အလွန်များပြားသဖြင့်...
 လျှို့ဝှက်အား မတွေ့ရပါ။
 သူ စိတ်မထေရ်စွာ ပြစ်သွားလေ၏။
 စင်မြင့်ရှေ့ တည်တည်တွင် ထိုင်ခုံများ ချိတ်စားပြီး...
 ချောင်ဝေခင်နှင့် သစ်တော့စေ့စင်အချို့ ထိုင်နေကြ၏။
 မကြာမီသိုင်းသမားအချို့ ခြံရံထားပြီး...
 နေ့နှောင်းကျော့ရွာပိုင်ရှင် လောင်ရဲနှင့် တာစွမ်းတို့ ရောက်ရှိ
 လာကြသည်။
 လောင်ရဲသည် ချောင်လောင်ကို ပြုံးပြု၍...
 လူ၏ ထိုင်ခုံနဲ့အေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။
 တာစွမ်းအ စင်မြင့်ပေါ် မော့ကြည့်ပြီး...
 ကိုယ်ဖော့ညွှန်ကို အသုံးပြု၍...
 စင်မြင့်ပေါ်သို့ လှပစွာခန့်တက်သွားလေ၏။
 ပရိသတ်ထံမှ ထက်ရပ်သံများ ဆူညံစွာ ထွက်ဝေါ်လာ...။

ယခုပြိုင်ပွဲမှ တစ်ထောက်ထောက်က ရှုံးရမည်သာ ဖြစ်
 လေသည်။
 အကြောင်းမှာ...
 ဂူတစ်ခုထဲတွင် ခြင်္သေ့နှစ်ကောင်မအောင်နိုင်သောကြောင့်
 ဖြစ်လေသည်။
 ပရိသတ်ကြီးသည် စင်မြင့်ပေါ်သို့ အာရုံ ရောက်နေသဖြင့်
 အသံမထုတ်ဘဲ တိတ်ဆိတ်နေကြ၏။
 စင်မြင့်ပေါ်တွင် ချောင်ဝေနှင့် တာစွမ်းတို့သည် မျက်နှာ
 ချင်း ဆိုင်၍ ရပ်နေ၏။
 ခိုင်လုံကြီးက...
 'အသင်တို့နှစ်ယောက် အသင့်ဖြစ်ပြီလား'
 'ဟုတ်ကဲ့'
 'ခါဆိုရင် ပြိုင်ပွဲစည်းကမ်း အရ မထရားတဲ့နည်းနဲ့ အနိုင်
 မယူရဘူးဆိုတော့ မှတ်တမ်းကြပါ။ ကဲ... တစ်... နှစ်... သုံး... စ
 နိုင်ပြီ'
 ချောင်ဝေနှင့် တာစွမ်းတို့သည် အရပ် လေးမျက်နှာရှိ ပရိ
 သတ်များကို ပြိုင်တူ ဦးညွှတ်လိုက်၏။
 တစ်ဖန်တစ်လောက်နှင့် တစ်ထောက် ဦးညွှတ်လိုက်ပြီး
 တာစွမ်းတ ခါးမှ ခေးကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။
 ချောင်ဝေ၏တစ်ကိုယ်လုံးတွင်မည်သည့် ထက်နတ်မှ ရှိပါ
 တာစွမ်း မျှော်မှောင်ကုတ်၍...
 'မင်းက ခေးမသုံးဘူးလား'
 'ဟုတ်တယ်'

၂၀၆ မိုးကျော်သူ

တစ်ပြစ်လို့လဲ
 'ဘာမှ ပြစ်ပါဘူး၊ ဤပိအ ခင်ဗျားကို ဆက်နစ်မဲသိုင်း
 ဝညာနဲ့မဲ ယှဉ်ပြိုင်ချင်လို့ပါ'
 သူ၏ စကားကြောင့် တစ်စွမ်း ခံပြင်း သွားအေသည်။
 'မင်းကို ခံးပညာ သင်ပေးတဲ့ ဆရာတု ဤပိအကိုချစ်နဲ့
 လေထွားတာ သိလား'
 'ဘိပါကယ်၊ ဒါပေမယ့် လက်နစ်မဲ သိုင်းပညာကို ဘူဆီ
 တာ သင်ထားတာ မဟုတ်ဘူး'
 'မင်းက ခံးမကိုင်ဘဲ ကျုပ်ကို နိုင်မယ် ထင်သလား'
 'လေချွန်တာပေါ့ဗျာ'
 'မင်း အဖြေ သိပ်မကြီးနဲ့၊ ဤပိ ခံးကိုလဲ မြည်းကြည့်
 လိုက်ဦး'
 သူသည် ပြေချပီးသည့်နှင့် ခံးကို ရှေ့လမ်း၍ စတင်တိုဆီ
 ခိုဆီလိုက်၏။
 ချောင်ဝေစာလည်း ပမ်းချုပ် လှတ်မြောက် သိုင်းပညာနှင့်
 ခံင်ါသည် သိုင်းပညာကို အသုံးပြု၍ ပြန်လည်ခေံ တိုက်ခိုဆီ
 ဆည်း။
 ဤသို့ဖြင့်-နေ့ဦးကျော့ရွာနှင့် ခေံနေ့ခင်းကျော့ရွာ၏ ပြဿ
 နှက် အဆုံးအဖြတ်ပေးမည့် ယှဉ်ပြိုင်ပွဲ စတင်လေတော့သည်။
 ယှဉ်ပြိုင်ပွဲ စတင်လိုက်သည်နှင့် နေ့ဦးကျော့ရွာမှ လူများ
 သည် ချောင်ဝေအတွက် စီးရိမ်လား၏။
 ချောင်ဝေမှာ ခံးမကိုင်သည့်အတွက် လှန်စွာ မှိတ်မဲသည်
 တု ပြစ်တင်ကြ၏။

နေ့နောင်း ကျော့ရွာမှ လူများမှာမူ စုတို၏ သခင်ဝေ
 တစ်စွမ်း ကျိန်းသေ အနိုင်ရအောင်မည်ဟု တွက်ဆပြီး ပျော်ရွှင်
 ခေံကြလေ၏။
 ထစ်ခကအကြွေတွင်တိုက်ပွဲ အခြေအနေသည် ပြောင်းလဲ
 သွားလေ၏။
 ခံးကိုင်ဆောင်ထားသော တစ်စွမ်းသည် ဆက်နစ်မဲ ယှဉ်
 ပြိုင်နေသည့် ချောင်ဝေအား အနိုင်ရေရှဉ်းသားပါ။
 ထို့ပြင် ချောင်ဝေအား တိုက်ခိုက်ရန် ရှေ့သို့ ထိုးသော်
 လည်း ကမန်းဆဲတန်း နေ့ဦးပြန်ဆုတ်ရသည့်အပြစ်များပင်ဖြစ်
 ပေါ်လစလေ၏။
 သူ၏ ခံးချက်များကို ချောင်ဝေအ အသားလေး ရှောင်
 တိမ်းနိုင်သော်လည်း ချောင်ဝေ၏ လက်သီး၊ ခြေထောက်ထို့
 ကို သူက မခံရှောင်နိုင်မှတ် စီးရိမ်ခေံရသည်။
 ချောင်ဝေ၏ ဖခင် ချောင်လေဝင် မျက်နှာမှစပြီး ရှင်နေ၏။
 ချောင်ဝေသည် ပညာသူဆီမှ သိုင်းပညာ သင်ကြားခဲ့သည်
 ကို သူက မသိရသော်လည်း၊ ယခုပွဲတွင်မူ တစ်စွမ်းအား အနိုင်
 ရမည် ဖြစ်ကြောင်းကို သူ့အားလည်၏။
 ထိုအတူပင် တစ်စွမ်း၏ ဖခင်ဖြစ်သူ လေဝင်ရဲအလည်း
 နားလည်ထူးမိလေသည်။
 နှစ်ဖခင်လုံးရှိ ပရိသတ်များမှာလည်း မျက်နှာတောင်ပင်
 မခေံဘဲ ကြပါချေ။
 တစ်စွမ်း၏ နဖူးတွင် ချွေးမျှား သီးနေသည်။
 သူသည် ခံင်တင်တင် ကြိတ်ရွှံတိုက်ခိုက်ရင်၊ အသံဟိုးတိုးဖြင့်-

'ချော့ဝေ... ငါ မင်းကို ရှုံးစော့မယ်၊ ခါပေမယ့်... မင်းရဲ့
 ဆရာ ဘယ်သူလဲ ဆိုတာ ပြောပြမှ ငါ့ရှုံးရတာ တန်မှပေါ့၊
 မင်းဆရာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ငါ့ကို ပြောပြပါ၊
 'ချော့ဝေ... တိုက်ခိုက်မှုကို လျော့လိုက်ပြီ...
 'ကျုပ်ဆရာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ အရေးမကြီးဘူး၊ ခါပေမယ့်
 ကျုပ်ဆရာ ခင်ဗျားကို အနိုင်မယူဘူးဆိုတာတော့ ပြောနိုင်တယ်
 တာစွမ်းဆာ အံ့ဩသွား၏၊
 'ဘုရား... မင်းက ငါ့ကို အနိုင်မယူဘူး... တုတ်လေး၊
 'တုတ်ပါတယ်
 'ဘုရားဖြစ်လို့လဲ
 'ခင်ဗျားလဲ ကျုပ်လို့ပဲ မရှုံးချင်ဘူးဆိုတာကို ကိုယ်ချင်းစာ
 မိလို့ပါ၊
 'မင်းဆာ တာစွမ်းဆာရယ်နဲ့ ဒီလို ပြောရတာလဲ
 'ဒီလိုပါ၊ ဘယ်သူမှ အနိုင်အရှုံးမရှိဘဲ သရေ ကျသွားရင်
 ကျေးရွာ နှစ်ခုရဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေးကို ခင်ဗျား တာဝန်ယူမိမိ၊
 တာစွမ်း၏ မျက်လုံးအစုံ ပြူးကျယ်သွားလေသည်၊
 ချော့ဝေ၏ ကျေးရွာနှစ်ခုလုံး၊ ငြိမ်းချမ်းရေး၊ စိတ်
 ချော့ဝေ၏ အံ့ဩမိသည်၊
 သူ၏ယောကျ်ားပိသသေခတ်တစ်ဖက်ကပ်စည်းချီးကျူးမိ၏၊
 ချော့ဝေ... ဖော်ခမ်းဆန်လိုက်၏၊
 'တာစွမ်း... ရှေ့ထုတ်တဲ့ ချော့ဝေ၏လေးအတွက်လို့ စိတ်ပူ
 နဲ့ အိပ်ထဲ ထုတ်တဲ့ ရှေ့ကို နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အညီအမျှခွဲဝေယူ
 ကြရင် ဒီပြဿနာ အေးချမ်းသွားပါလိမ့်မယ်'

တာစွမ်းမှတော့ဝေနေ၏၊
 ထိုအချိန်ပင်...
 ပရိသတ်အတွင်းမှ ဆူညံသံထွက်ဝေ၊ လာသဖြင့်...
 တာစွမ်းနှင့်ချော့ဝေတို့ ပြိုင်တူလှည့်ကြည့် လိုက်ကြ လေ
 သည်၊
 'မပြေးနဲ့ မိစ္ဆာမ၊ ပြေးလို့မလွတ်ဘူးကွ၊ ဝိုင်းထားကြစမ်း၊
 မလွတ်စေနဲ့
 တော်သံနှင့်အတူအနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော ရဲမတ်ဆယ်
 ယောက်ခန့်သည်...
 ဖြိုင်ကြမ်းအင်္ကျီဝတ်ဆင်ထားပြီး ခမောက် ဆောင်းထား
 သည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်နေထိုင်သည့်ပြေးလှိုက် နေကြစေ
 သည်၊
 ထိုမိန်းကလေးသည် လူအုပ်ထဲသို့ဝင်ရောက်ပြေးလွှားသွား
 စေ၏၊
 ထိုမိန်းကလေးကို တွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့်...
 ချော့ဝေ မျက်လုံးအစုံပြူးကျယ်သွား၏၊
 ထိုမိန်းကလေးမှာ လှ မိန့်ဖြစ်၏၊
 သူမတစ် ဂွပ်ဖျက်၍ ပြိုင်ပွဲကို လျော့ရောက် ကြည့်ရှု နေခြင်း
 ဖြစ်လေသည်၊
 အနီရောင်ရဲမတ်များဆီ...
 သူမအား မိစ္ဆာမဟု ဝေ၊ သဖြင့်...
 ယမမင်းကျန်းမှလျှ မိန့်ဖြစ်သည်ကိုသိရှိထား သူ များပင်ဖြစ်
 နေ၏၊



လူတစ်ဦးစားခြင်းပင် မပြုတော့ဘဲ...
 တစ်စုံတစ်ခုကြည့်ကာ...
 တစ်ခုစွမ်း ကျုပ်တို့ ပြိုင်ပွဲသရေမဲတို့...
 ပြောပြီးသည်နှင့် စင်ပေါ်မှ ခုန်ချကာ...
 လျှံမိန်တို့ ပြေးရာဘက် ပြေးလိုက် နှေးကေးတော့သည်။

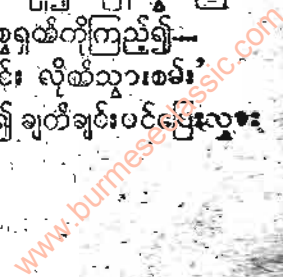
—၉—

တိတ်ပဲ့

အနီရောင် ရဲမတ်တို့မှာ ကျန်တစ် ခဲမတ်များဖြစ်လေသည်။
 ယခုအခါ ကျန်တို့မှာ ရွှေခန်းတော်တွင် အရေးပါ အရာ
 ရောက်သည်ကို ဂုဏ်ထူးတစ်ဦးဖြစ်ရမည်...
 သူကို ပူးပေါင်းလိုသော အရာများအပြားရှိနေသဖြင့်...
 တိုင်ပြည်တွင် အရေးပါသည့် လူတစ်ဦးဖြစ်နေ၏။
 အမှန်တော့
 သူနှင့် ချေခင်ခေတ်အစဉ်ချောင်ခေတ်တို့မှာ ညီတစ်တို့ နှစ်
 တမ်းကဲ့တော်စပ်၏။
 ထို့ကြောင့် လျှံမိန်က သူ့အကြောင်း ပြောပြခဲ့စဉ်...
 ချေခင်ခေတ် အခက်ကြုံရခြင်းပင်ဖြစ်သည်။
 သို့သော်... ယခုအချိန်တွင်တော့...
 ချေခင်ခေတ်သည် မည်သူ့မျက်နှာကိုမှ မထောက်ခံဘဲ...
 သူ့အား အနှစ်နာခံ၍ နှစ်မြတ်နိုးခဲ့သေး...
 လျှံမိန်သည် မှတ်စု ရပ်တည်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့လေ၏။
 သူ၏ အနီရောင်ရဲမတ်တို့ကို မည်သူ့အမှုမစော်ကားပုံပါ။
 ယခုမှာမူ ရွှေခင်ခေတ်သည် စင်မြင်ပေါ်မှ ရန်ချပြီးသည်နှင့်
 အပြိုင်တည်း ရဲမတ်များကို စင်ရောက်တို့၏ နှိပ်စက်လေ၏။

တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားလာသည်နှင့် မည်သည့်အချိန်က ရှိနေမှန်း
မသိသေး။ ရဲမတ်များအလျှင်လျှင်ပေါ်လာပြီး...
ချောင်ဝေကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။
ထိုအခါ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေသေး။ ကျင်မင်း
နှင့်စေ့ရှုတ်ကလည်း မနေနိုင်တော့ဘဲ...
ရဲမတ်တို့ကို ဝင်ရောက်တိုက်လိုက်ကြ၏။
သူတို့ ပါဝင်တိုက်ခိုက်သည်နှင့်အသင့်ရှိနေကြသော...
နှေဦးကျေးရွာမှ သိုင်းသမားများပါ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်
ကြလေသည်။
တခဏကွင်းပင်ရှုပ်သေးပြီး ပြင်းထန်လှသော တိုက်ပွဲတစ်ခု
ဖြစ်ပေါ်လာလေတော့သည်။
ချောင်ဝေနှင့် မျက်လုံးပြု၍ အံ့အားသင့်နေ၏။
သူ မနေနိုင်တော့ဘဲ ထိုင်ရာမှခုန်ထလိုက်ပြီ...
တိုက်ပွဲရှိရာသို့ ပြေးလွှားသွားစေ။ ဖောက်တစ် လိုက်၏။
'ဟေ့ အားလုံးရပ်ကြစမ်း၊ ဝျှုပ် နှေဦးကျေးရွာ ပိုင်ရှင်
ချောင်ဝေနှင့် အမိန့်မပေးနေတယ်၊ အခုရပ်လိုက်စမ်း'
သူ၏ အသံကြောင့် တိုက်ခိုက်နေကြသည့်
ကျင်မင်း၊ စေ့ရှုတ်နှင့် နှေဦးကျေးရွာမှ သိုင်းသမားများ
သည် နှောက်သို့ဆုတ်လိုက်၏။
ရဲမတ်များကလည်း ရပ်တန့်သွားလေ၏။
ချောင်ဝေနှင့်သည် သူလူများတတ်သို့လှည့်ကာ...
'က ပြောစမ်း ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလို့'
ကျင်မင်းနှင့်စေ့ရှုတ်က ခေါင်းငုံ့၍...

'လူတို့က သခင်လေးချောင်ဝေကို တိုက်ခိုက်လို့ ကျွန်တော်
တို့က ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ကုညီရာကနေ အခုလို ဖြစ်သွားတာ
ပါသင်ကြီး'
'ကျေးရွာပိုင်ရှင်ကို လေးစားပါဟယ်၊ ဒါဝေမယ့် လူကြီး
မင်းရဲ့ သားထဲ ကျွန်တော်တို့ သခင်ကျန်ခဲ့ရဲ့ ရန်သူ ယမမင်း
သမီးမိစ္ဆာမလျှ မိန်းကို ဖမ်းဆီးနေတဲ့ လူတွေကို တိုက်ခိုက်လို့
အခုလိုမမျှော်လင့်ဘဲတိုက်ပွဲဖြစ်သွားရတာပါ'
ချောင်ဝေနှင့်သည် မျက်မှောင်ကုပ်မိ၏။
'ကျုပ် ဘယ်သူလဲဆိုတာသိသလော၊'
'သိပါတယ် သခင်ကြီးကျွန်ုပ်တို့အစ်ကို နှစ်ဝမ်းကွဲ တော်
စပ်တယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော်တို့ သိပါတယ်'
'ဒါဖြင့် ဝျှုပ်စေ့ရွာကိုနားထောင်မလော၊'
'နားထောင်ပါမယ်'
'ဒါဖြင့် မင်းတို့ပြန်တော့ ကျုပ် ချောင်ဝေကို တွေ့အောင်
ရှာပြီး မင်းတို့ပြောတဲ့ မိန်းကလေးကို သူ့ကိုယ်တိုင်ဖမ်းခိုင်းပြီး
လာပို့ ပေးခယ်ကျွန်ုပ်မလော၊'
'ကျေနပ်ပါတယ်'
အနီရောင်ရဲမတ်များက အရိအသေပြု၍ ပြန်သွားကြ၏။
ချောင်ဝေနှင့်သည် ကျင်မင်းနှင့်စေ့ရှုတ်ကိုကြည့်၍...
'ချောင်ဝေနေရာကို အခုချွတ်ချွတ် လိုက်သွားစမ်း'
ကျင်မင်းနှင့်စေ့ရှုတ်တို့က ဦးညွတ်၍ ချွတ်ချွတ်ပင်ပြေးလွှား
ထွက်ခွာသွားကြလေ၏။



ကေခင်ခေခင်

လျှာ မိန့်သည် ရှေ့မှပြေးနေ၏။
 ချောင်းဝေခေ နောက်မှပြေးလိုက်နေ၏။
 သူတို့နှစ်ယောက်လည်း ရှန်းယင်၏တည်းခိုခန်းသို့ ရောက်
 သောအခါ အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်သွားကြလေ၏။
 ချောင်ဝေကလည်း လိုက်ဝင်သွားပြီး အထဲသို့ရောက်သည်
 နှင့် ထံခါးကိုလိုခြုံစွဲပိတ်လိုက်လေ၏။
 လျှာ မိန့်သည် ချောင်ဝေက လူမကိုမေ့ပဲ ထစ်ကြပ်မကွာ
 လိုက်လေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဝမ်းသာမိလေ၏။
 လူမသည် ချောင်ဝေ၏ရင်ခွပ်ထဲသို့ ပြေးဝင်သွားပြီး အားရ
 ပါးရ ငိုရွှိုက်လိုက်လေ၏။
 ချောင်ဝေကလည်း လူမကို အဆိုက်သင့်ပေ့ ပစ်ထားသည်။
 တစ်ခဏကြာမှ လူမ ထုတ်ပြင်းချလိုက်ပြီ။
 ညီမလေး၊ အခုလိုငိုနေလို့မပြီးဘူး၊ တော်ကြာ ကျွန်ုပ်ခွဲ
 ရဲမထဲတွေ့ရောက်လာရင်ခက်မယ်၊ အစ်ကိုတို့ မြန်မြန်ပြေးမှပြန်
 မယ်။
 ကျွန်တို့ ဘယ်ပြေးမှူးလဲ။

သူ့အ လူမ၏ပေးခွန်းကြောင့် ပါးစပ်ပိတ်သွားလေတော့
 သည်။
 မည်သည်နေရာကိုပြေးရမည်ကို လူမသိပါး
 သို့သော်...
 လူမ ယေးကျားဖြစ်နေသည့်အတွက် အရာရာကို ဦး
 ဆောင်ရမည်ဖြစ်သည်။
 'အခုလောခေခေဆယ် ဒီမြို့ကအရင်ထုတ်သွားခေ၊ ဆူတို့
 လစ်လက်မှ ရှေ့လျှောက် ဘယ်လိုခေခန်းသွားမလို့ဆိုတာ
 တိုင်ပင်ကြတစပေါ့'
 'ကေခင်းဘယ်၊ ကျွန်မတို့ အခုပဲသွားကြမယ်'
 လူမသည် ပြောပြီးသည်နှင့် ဆိုအပ်သည့် ပစ္စည်းများကို
 ထုပ်ပိုး သိမ်းဆည်းလိုက်လေ၏။
 ရုတ်တရက်တံခါးခေါက်သံထွက်ဝေါလလေ၏။
 'ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက်'
 ချောင်ဝေ ရင်ထိတ်သွားလေ၏။
 ထိုအချိန်မှစ၍ အပြင်မှအသံ ထွက်ပေါ်လာလေ၏။
 'တံခါးမြန်မြန်ဖွင့်ကြပါ၊ ကျုပ် ရှန်းယင်မိကျား'
 ထိုအသံကြားသည်နှင့် ချောင်ဝေနှင့် လျှာမိန့်က ဝမ်းသာ
 သွားလေ၏။
 ချောင်ဝေက တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်၏။
 ရှန်းယင်သည် အခန်းထဲသို့ဝင်ဘဲ...
 'အနီရောင်ရဲ့မိတ်တေ ဒီဘက်ကို လာနေကြပြီလို့သိရတယ်၊
 ကျုပ်နောက်တို့ မြန်မြန်လိုက်ခဲဝါ'



သူ့အပြောပြီး ရှေ့မှ ထွက်သွားလေ၏။

ချောင်ဝေတို့နှစ်ယောက်လည်း တစ်ယောက်မှတစ်ယောက်
တစ်ယောက်ကြည့်၍ နေ့စဉ်မှလိုက်သွားကြလေသည်။

ရှန်းယင်သည် တည်းခိုခန်းမှထွက်လာပြီးနောက် အနောက်
ဘက်ရှိ အဆောက်အဦငယ်တစ်ခုရှိရာသို့ သူတို့အား ခေါ်
ဆောင်လာခဲ့လေ၏။

‘က...မင်းတို့ ဒီမှာ ခဏနေကြပါ’

သူတို့နှစ်ယောက်လည်း ရှန်းယင်စကားကိုလိုက်နာကြသည်။
ယခုလို အရေးကြီးသည့်အချိန်တွင် နှစ်ယောက် အတူတူရှိ
နေခြင်းက တမျိုးကံစေခင်းနေ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့်
ရှန်းယင်က အပြင်မှ တံခါးမိတ်ကာ သေခွခတ်လိုက်လေတော့
သည်။

‘အေးအေးသစ်သစ်နေကြပါဗျာ။ အထဲမှာ စားစရာ
သောက်စရာတွေရှိနေပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ ပစ္စည်းသိုလှေခင်
ခန်းဖြစ်နေလို့ ဘယ်သူမှ စိတ်မဝင်စားကြဘူး။ ဈာန်အပြင်က
နေ သေခွခတ်စားမယ်။ ဟိုလူတွေမရှိစေရင် ဈာန်တံခါး
ပြန်ဖွင့်ပေးမယ်... သိလား။ အခုတော့ သွားပြီနော်’

ပြောပြီးသည်နှင့် အသံ လုံးဝ ပျောက်ကွယ်သွားလေ
သည်။

ရှန်းယင်က သူတို့အား အခန်းတစ်ခုထဲသို့တည်၍စော့ခတ်
သွားခြင်းပင်ဖြစ်လေ၏။

သစ္စာပေးစဉ်

ချောင်ဝေ မျက်မှောင်ကြုတ်ထူးလေသည်။
သူက တစ်စုံတစ်ခုအား တွေးခိုနေတဲ့
လျှာမိန်က...

‘အစ်ကို... ဘာဖြစ်နေတာလဲဟင်’

ချောင်ဝေက စကားပြန်မပြောပါ။

လျှာမိန်က သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...

‘ကျွန်မတို့ ဒီမှာနေတာ မလုံခြုံဘူးလို့ထင်လို့လား။ သူ့
လူကောင်တစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်မ ဒီမှာ နေထိုင်တည်းက
ကောင်းဆောင်မုန့်မုန့်စေခင်ရှေ့ကတိပါတယ်’

ချောင်ဝေက လျှာမိန်အားစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီ။

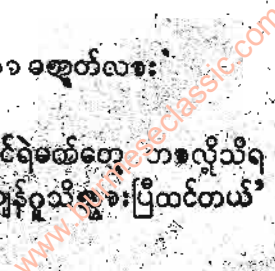
‘ညီမကို မေးစရာရှိတယ်’

‘ဘာများလဲ အစ်ကို’

‘ညီမက ယှဉ်ပြိုင်ပွဲကိုလား ကြည့်တာ အောက်လား’

‘ဈာန်တံခါးလေ’

‘ညီမရောက်လာတာကို အနီရောင်ရဲမစ်တွေ ဘာလို့သိရ
တာလဲ။ ညီမ ဒီရောက်နေတာကို ရှာဖွေသိရအားပြီထင်တယ်’



'ဟုတ်တမ်း၊ ကျွန်ုပ်သိသွားလို့သာ အနီရောင်ရဲ့မက်တွေ
ကို လွတ်လိက်တာပေါ့'

'ဟုတ်ပြီ၊ နေ့ခင်းတစ်ခုမေးမယ်'
လျှံမိန်က မျက်မှောင်ကြိုက်၍--

'မေးလေ'
ချောင်းဝေက မျက်နှာတည်ကြည်စွာဖြင့်

'အမှန်တော့ အနီရောင်ရဲ့မက်တွေ ဒီနေရာကို မရောက်နိုင်
သေးဘူး၊ ဒါပေမယ့် ညီမနေ့ခင်းကို အနီရောင်ရဲ့မက်တွေ
လွှဲတယ်ဆိုတာကို ရှန်းယင်က ဘယ်လိုကြောင့် သိသွားရ
တာလဲ'

မု၏စကားကြောင့် လျှံမိန်က ရုတ်တရက် တွေ့စေ သွား
စာည်း

ချောင်းဝေက ပြုံးပြီး--

'ညီမ သေချာတော့ကြည့်ပါ၊ ခုနတုန်းက အစ်ကိုက စိတ်ပူ
နေလို့ ဒီအချက်ကိုမတေးမိဘူး'

လျှံမိန်က ငြိမ်သက်စွာတေးနေ၏၊
တကေကြွေးမ--

စုမ၏ မျက်လုံးအစုံသည် စိုင်းစက် ပြု၊ကျယ်ဆွေးသည်၊
လှပသည် ထိုင်ရာမှ ထိတ်ဆန်စွာခန့်ထလိုက်ပြီ--

'ထူး...ထူး...သစ္စာပောက်တယ်'
ထိုအချိန်မှစ၍ အပြင်ဘက်မှ ရှန်းယင်၏ရယ်မောသံ ထွက်
ပေါ်လာ၏။

'ဟား...ဟား...ဟား...ချောင်းဝေ မင်းတို့မဆိုးဘူး၊ ဒါ
ပေမယ့် အသိနောက်ကုသွားပြီ၊ မကြာခင် ကျွန်ုပ်လက်ထဲကို
မင်းတို့ ရောက်တော့မယ်'

ထိုအသံကြားသည်နှင့် ချောင်းဝေနှင့်လျှံမိန်မှ ဝေးသ
ခြောင်းခြောင်း ထွက်လာကြလေသည်။

ချောင်းဝေကဝေးသကြိုက်စွာဖြင့် တံခါးကို ရှိတ်ချိုးလိုက်၏၊
တံခါးမှာ အနည်းငယ်ပျံ့လျှပ်ပါ၊
တံခါးနှင့်ခုံမှမှသံမက်ဖြင့်ရောင်ထားသည့်မအုတ်မိလား၊
အပြင်ဘက်မှ ရှန်းယင်က

'ကြိုးစားကြပါကွယ်၊ ဒီအခန်းထဲက ထွက်လို့ ချို့တော့
အိပ်မက်တောင်မမက်ပါနဲ့၊ ကျုပ်က ကျွန်ုပ်ကို အစောကြီး
ကတည်းက သတင်းပြုပြီးသားပါ၊ နေ့ခင်းတစ်ရက်နဲ့ချိတ်နေ
ရင် ကျွန်ုပ်ရောထိလာတော့မယ်၊ ကျုပ်အတွက် ငွေအများကြီး
ရဦးတော့မှပဲ၊ ဟား...ဟား...ဟား'

လျှံမိန်သည် လွန်စွာ ဝေးသထွက်နေသော်လည်း အသံ
ချို့လွန်စွာဖြင့်--

'ရှန်းယင် ရှင်မားနေပြီ၊ သူ့လေ့ကိုတော့ ကျွန်ုပ်မလိမေး
နိုင်ပါတယ်'

'မင်း...ပေးနိုင်ပါဘူး၊ သူက ကျုပ်တို့ ငွေတွေအပြင်
နန်းအော်မှပေါ် အထူးတစ်ခုခုအောင် လှမ်းပေးဦးမှာ၊ ဟဲ...
ဒီတစ်ခါတော့ ကျုပ် တစ်ဆင့်သွားပြီ၊ ကျွန်ုပ်ရောထိလာတဲ့
အခါမှာ မင်းတို့နှစ်ယောက် ကံအစောင်းပေါ်ပေးဖို့ ကျုပ်
ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါတယ်'

ယခုအခါ—

ရှန်းယင်က အမှန်တကယ် ထုတ်ခွာသွားခြင်းပင်ဖြစ်သည်။
ရှန်းယင်ထုတ်သွားပြီး မကြာမီမှပင် ထိုနေရာသို့ လူနှစ်
ယောက် ရောက်ရှိလာလေတော့သည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ ဆွင်မင်းနှင့်စွေရှင်ပင် ဖြစ်လေသည်။
ထိုလူနှစ်ယောက်သည် တံခါးရှိရာသို့ စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီ။
'က...ငါတို့သခင်လေးကို အချိန်မီကယ်ရမယ်'
'ကျုပ်လဲ သခင်လေးကို အချိန်မီကယ်ရမယ်'
ထိုအသံနှင့်အတူ အနီးရှိသစ်ပင်ဝေါ်မှ လူတစ်ယောက်
ခုန်ဆင်းလာသည်။

ထိုလူမှာ နတ်မျက်စိခဲဒင်ဆရာတစ်ဖြစ်လွှဲ ဇလ္လသမား
ရှန်းလီပင်ဖြစ်၏။

လူသည် လျှာမိန်အား စိတ်မချ၍လည်းကောင်း၊ ချောင်း
ဝေ၏ ယှဉ်ပြိုင်ပွဲကို ကြည့်ရှုလို၍လည်းကောင်း ယမမင်းကျွန်း၊
မှ ထွက်လာခဲ့ရာမှ ယခုလိုအဖြစ်အပျက်ကို ကြုံတွေ့လိုက်ခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

ကျင်မင်းနှင့်စွေရှင်သည် ရှန်းလီကိုကြည့်၍
'ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ'
'ကျုပ်က ရှန်းလီပါ။ အထဲကမိန်းကလေးက ကျုပ်ရဲ့
သခင်မလေးပါ။ ဒါနဲ့ ချောင်ဝေက မင်းတို့ရဲ့သခင်လေး အဖတ်
သမား'
'ဟုတ်တယ်'

'ဒါဆိုရင် ကျုပ်တို့က ရန်သူမဟုတ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ
ဆိုတော့ တစ်စုစုကိုယှဉ်ပြိုင်ပွဲ ချောင်ဝေ ဆိုင်းပညာစသင်ခဲ့
တာ ကျုပ်ရဲ့ သခင်မလေး လျှာမိန်ဆီကပါ။ ပြီးတော့ ထို
နှစ်ယောက်အား နှစ်ဦးသဘောတူ လက်ထပ်ထားတဲ့ ဇနီး
မောင်နှံပါ'

'ဗျာ'
ကျင်မင်းနှင့်စွေရှင်တို့ အံ့ဩသွားသည်။

'ဒါနဲ့ မင်းတို့က ဘယ်လိုလုပ်ရောက်လာတော့လဲ'

'ကျုပ်တို့က သခင်လေးနေရာကို လိုက်လာရာမှာနေ
အခုလို ကုန်သည်ရှန်းယင်ရဲ့ ယုတ်မမှုကို တွေ့လိုက်ရတာပါ'
ရှန်းလီ သတ်ဖြင်းချလိုက်ပြီး...

'အင်း...ငွေဟေ့ သစ္စာပေးဖတ်တို့အတွက် လုံအောင်တဲ့
မတ်လုံးတစ်ခုပါလား။ က...က...အချိန်ရှိတုန်း၊ ကယ်လိုက်ရ
အောင် ကျုပ်က တံခါးသွားဖွင့်မယ်။ မင်းတို့က ရန်သူမလား
နိုင်အောင် စောင့်ရှောက်ထား တုတ်ကော'

'ထေ့စင်းပြီ'
ချောင်းဝေနှင့်လျှာမိန်သည် ကြရာမရသည့်အဆိုတွင် စိတ်
ပျက်လက်ပျက်ဖြင့်မီးစင်ကြည့်တရန့် ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်သည်။
'ခွင်...ခွင်'

ရှတ်တရက်သံ သံခွင်းထိမိသောအသံထုတ်ဝေါ်လေသည်။
ချောင်းဝေနှင့်လျှာမိန်သည် ရင်ထိတ်စွာဖြင့် အစိယောက်
မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြလေ၏။
'ဘုရသံတွေလို့တင် အစ်ကို'

မသိဘူး

ထိုအချိန်မှာပင်အပြင်ဘက်မှအသံတစ်သံထွက်ပေါ်လာ၏။

‘သခင်မလေး...ချောင်းခေ’

ထိုအသံကို နှစ်ယောက်စလုံးက မှတ်မိလိုက်၏။

‘ရှန်းလီ၊ အဘရှန်းလီ’

အသံနှစ်ခု ပြိုင်တူ ထွက်ပေါ်လာ၏။

အပြင်တစ်ခုအသံရှင်က...

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ် ရှန်းလီပါ။ သခင်မလေးတို့ကို လာ

စာဖတ်ပါ။ စိတ်အေးလက်စအေး ထားလို့ဖတ်တော့

ရှန်းလီသည် ပြောပြီး တစ်ခဏအကြာ ကံခါးကို အောင်

မြင်စွာ ဖွင့်နိုင်ခဲ့လေ၏။

‘ချောက်’

ရှန်းလီနှင့် လျှိုမိန်က လှန်စွာ ဝမ်းသာ သွားလေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင်...

တံခါးပွင့်သွားပြီး ရှန်းလီက စိုးရိမ်သော မျက်နှာထား

ပြင်း

သခင်မလေး...ချောင်းခေ ဘာမှ မဖြစ်ဘူးနော်’

‘ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးရှင်၊ ငါပေမယ့်...အခု ဒီကိစ္စကို ရှန်း

လင်က သစ္စာဖောက်တယ် ဆိုတာကိုရော အဘရှန်းလီ သိရဲ့

လား’

ရှန်းလီ ခေါင်းညိတ်၍...

‘သိပါတယ်...သခင်မလေး’

‘ကျွန်မ သူ့ကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး’

လျှိုမိန်က ရှန်းလီအား စိတ်မကောင်းစွာ ကြည့်၍...

‘အဘရှန်းလီ ကိုအေးခွ အားနူးပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ရှန်း

လင်ကို မဆိုးမလို့ မဖြစ်ဘူး’

‘သခင်မလေးပြောတာ မှန်ပါတယ်ဗျာ၊ မိတ်ဆွေကို သစ္စာ

ဖောက်တဲ့လူကို ဖက်ခတ်သင်ပါတယ်’

‘အေးငါ့ပြီ၊ ကျွန်မတို့ အချိန်ရှိတုန်း သွားကြရအောင်’

ဇုတ်တို့ ငါ့ဦးသည် ရှန်းယင်၏ တည်းခိုခန်းရှိရာသို့ လျှစ်

မြန်စွာ ပြေးလွှားသွားကြလေတော့သည်။

ဥဒနစောင်းမီးထွန်းချိန်...

ကုန်သည် ရှန်းယင်၏ တည်းခိုခန်းတစ်ခုလုံး၌ မီးများထိန်

ထိန်လင်းနေ၏။

တည်းခိုခန်း တစ်ခုလုံး၌ လူများ စည်တင်းနေ၏။

အထူးသဖြင့် ကျွန်တို့၏ အနီးရောင် ရဲမတ်များနှင့်အထောက်

တော်များလေးရောက် တည်းခိုနေခြင်းသာ ဖြစ်၏။

အောင်ဝေတို့ ငါ့ယောက်သည် မောင်ရိပ်ကွယ်လျှစ် တိတ်

တဆိတ် လှုပ်ရှားနေ၏။

ချောင်းခေက...

‘ညီမ ရှန်းယင် ဘယ်နေရာမှာ ရှိနိုင်သလဲ’

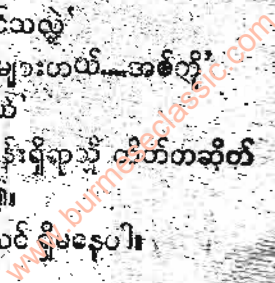
‘လူထု စူးကြည့်ခန်းထဲမှာ အနေများတယ်...အစ်ကို’

‘ကောင်းပြီ၊ အဲဒီနေရာကို သွားမယ်’

သူတို့ ငါ့ယောက်သည် စာကြည့်ခန်းရှိရာသို့ တိတ်တဆိတ်

ချဉ်းကပ် သွားပြီး ချောင်းကြည့်လိုက်၏။

သို့သော် စာဖတ်ခန်းထဲတွင် ရှန်းယင် ရှိမနေပါ။



ချော့ခင်ဝေဏ...

'အယ်လိုလုပ်ကြမလဲ'

လျှ မိန်က တစ်ခဏ စဉ်းစားပြီးမှ...

'အစ်ကို တောင်ဘွယ်မှာရှိတဲ့ အဆောင်ကို ဟိုအရင်နေ့တွေ
ထဲ ရှင်းခိုင်းတဖန် တွေ့ရတယ်'

'ဟုတ်ပြီ၊ ဖန်ဒါ ဖြစ်နိုင်တယ်'

ထူထို ငါးယောက်သည် တောင်ဘက် အဆောင် ရှိရာသို့
ချဉ်းထပ်သွားကြ၏။

မှန်ပါ၏။

အဆောင်ထစ်ခုလုံး၌ မီးများ ထိန်လင်းနေ၏။

ချော့ခင်ဝေဏ ချောင်းကြည့်လိုက်ရာ စားပွဲရှည်ကြီး တစ်ခု
ပေါ်တွင် ရှန်းယင် အပါအဝင် လူ့ရှစ်ယောက် ထိုင်နေသည်ကို
တွေ့ရ၏။

သူ့အ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

လျှ မိန်က...

'အစ်ကို ကျွန်မတို့ အခုဝင်မအား'

ချော့ခင်ဝေဏ...

'ရှန်းလံ ကာရော ဘယ်လို သဘော့ရသလဲ'

'ကျုပ်က သခင်မလေး ပြောတဖန် သဘောတူတယ်'

ချော့ခင်ဝေဏ ခေါင်းညိတ်ပြီး ကျင်မင်းနှင့် စေ့ရှုစိတ်တို့ဘက်

သို့ လှည့်၍...

'ကျင်မင်းနဲ့ စေ့ရှုတ်'

'ပြောဝါ သခင်လေး'

'မင်းတို့ နှစ်ယောက် နေဦးတော်ရွာကို အမြန်ဆုံးပြန်ခေါ်
ငါ့အဖေကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြီး မိနေရာကို လူ့ပြေး
လစခဲကြပါ'

'စောစောဝါမြီ သခင်လေး'

ကျင်မင်းနှင့် စေ့ရှုတ်တို့သည် ချော့ခင်ဝေဏ ဦးညွတ်၍
ထိုနေရာမှ ပြေးထွက်သွားကြလေ၏။

ချော့ခင်ဝေဏ မိန်နှင့်ရှန်းလံ တို့သည် အစ်ယောက်မျက်နှာ
တစ်ယောက် ကြည့်၍ မီးလင်းနေသော အခန်းထဲသို့ ပြိုင်တူ
ခုန်ဝင်သွားကြလေတော့သည်။

အခန်းတစ်ခုလုံး စကားသံများ တိတ်ဆိတ်သွားလေတော့
သည်။

ရှန်းလံ၊ ချောင်ဝေနှင့် လျှ မိန်သည် ထူထိပ်ပေါက်ကို ပိတ်
ဆို့ လှည့်ပြန်ကြ၏။

ရှန်းယင်သည် ထူထိုကို ကြည့်၍ မျတ်လုံးအစုံ ပြုကြွယ်
သွားလေ၏။

'မင်း...မင်း...တို့ ဘယ်လို လွတ်လွတ်တဖန်'

ရှန်းလံ က အေးစိတ်စွာဖြင့်...

'ငါလွတ်လိုက်တာ'

ရှန်းယင်က ရှန်းလံ ကို ကြည့်၍...

ကြော်... မင်းကိုး၊ မင်းကို သတိမပြုမိတဖန် ငါ့အဖေပဲ၊

ဒါပေမယ့် မင်းတို့ ထွက်ပြေးရင် လွတ်နိုင်သေးမယ် အခုတော့
မလွတ်နိုင်တော့ပါဘူး'

လျှ မိန်က...

www.burmeseclassic.com

လူတို့ပေးမိမိတကတော့ ရှင်ကို သေစောင့်သတ်မယ်
ရှန်းယင်သည် လျှာမိန်၏သိုင်းညောင်အဆင့်ကို သိထားသဖြင့်
ရင်ထိတ်နေ၏။

သို့သော်
စူးစူး ဟန်ဆောင်၍ပြုံးပြုံး

မင်း... သိပ်ပြုံးလေမထွားခဲ့၊ မကြာခင်မှ ဘျန်စုရောက်
လေတော့မယ်၊ ပြီးတော့ အပြင်ဘက်မှ အနီရောင်ရေမစ်တို့
ရှိတယ်၊ တျှပ်စ အချက်ပြုလို့တစ်ရပ် တေး... တေး... ဟော့

လျှာမိန်က မှဲပြုံးပြုံးပြုံး...

ကျန်စုရောက်လေရင် ကောင်းတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဆူမလား
ခင် ရှင်၏ အပြင်ကို လှမ်းပြုံးအချက်ပြုခင် ရှင်ကို လျှန်မ
သတ်မယ်

ထိုမှသည် ပြေးပြုံးသည်နှင့် ရှန်းယင်အား ချစ်စားတစ်
ချက် ရိုက်ချလိုက်၏။

ဆူမ၏အကံဝါသည် ရှန်းယင်ထံသို့ မရောက်မီမှပင် ထိုင်
နေကြသော လူခန့်စစ်ယောက်က လျှပ်တစ်ပြက်ရောက်ရှိလာပြီး
လျှာမိန်အား ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လေ၏။

လျှာမိန်အား တိုက်ခိုက်လာသည်ကို မြင်တွေ့ရသဖြင့် ချောင်း
ဝေခင်ရှန်းလိက မခန့်နိုင်တော့ဘဲ တိုက်ခိုက်သွင်းသို့ ဝင်ရောက်
ခန့်ဝင်တိုက်ခိုက်ကြလေ၏။

အခင်အရေကို စောင့်နေသော ရှန်းယင်သည် အပြင်ဘက်
သို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။

ရန်သူတော်ကြီး ကျန်စု

တိုက်ပွဲမှ လွန်စွာပြင်းထန်၏၊
တခဏအတွင်းမှပင် တိုက်ပွဲပြီးဆုံးသွားလေ၏၊
ကျန်စု၏ အထောက်အကူခန့်စစ်ယောက်သည် ချွေးတိုင်
ထဲ၌ လဲကျခင်းနေ၏။

လျှာမိန်သည် ရှန်းလိကကံသို့ လှည့်ပြုံး...
ရှန်းယင်ရော
ရှန်းလိကလည်း ယခုမှ သတိရလာပြီ၊ မျက်လုံးပြုံးထွား
လေ၏။

ထုတ်ပြေးသွားပြီး တူငယ်
ရှင်ထုတ်ပြေးလို့ စုတ်တော်သား ရှန်းယင်
လျှာမိန်သည် ဒေါ်ခင်ကြီးစွာပြင်အောင်ရင်၊ အခန်းအပြင်သို့
ပြေးထွက်သွား၏။

ရှန်းလိက ထက်ကြပ်ကွေး လိုက်မိသွားလေ၏၊
ချောင်းဝေသည် လဲကျနေသော လူတစ်ဦးထံမှ စေး
ကောက်ယူပြီး ခါးကြား၌ ထိုးထည့်လိုက်၏။
စိုနေ၏

လျှာမိန်နောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားလေတော့သည်။

မကြွေပါချေ၊

သူတို့သုံးယောက်သည် အခန်းအပြင်သို့ ရောက်ရှိသွားအေးသည်။

အခန်းအပြင်သို့ ရောက်ရှိသွားသောအခါ သူတို့သုံးဦးလုံးသည် မှတ်လုံးပြုးထူးကြ၏။

ရှန်းယင် လက်ပိုက်၍ပြုံးနေ၏။

သွန်စော့၌ အရှင်ရှည်ပြုံး ခန္ဓာကိုယ်သွားကျိုင်းကစ မုတ်ဆိတ်ပရပုစ်နှင့် လူတစ်ယောက်ရပ်နေ၏။

၎င်းတို့၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်၌ တိုက်ပွဲဝင်သံချပ်ကောက်ကျိမ့်မှူးဝတ်ဆင်ထားလေ၏။

အနေအထားတို့တွင် အနီရောင်ရိမိတ်များသည် ခေး၊ လှံ၊ လေးမြားကိုင်၍ ရပ်နေကြ၏။

ထိုလူအား မြင်တွေ့လိုက်သည့် ရှန်းလိနှင့်ချော့စင်ဝေသည် ရင်တိုက်သွားပြီ၊ ပြိုင်တူ အသံထုတ်သွားကြလေ၏။

ကျန်သူ—

ထိုအမည်အား ကြားလိုက်သည်နှင့် လျှံမိန်၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပြုပပ်ပြုရော်ဖြစ်သွား၏။

ရှန်းလိသည် ကျန်သူအား မြင်တွေ့လိုက်သည်နှင့် သခင်မြို့စားကြီး လျှံစွမ်းတောင်း၏မျက်နှာကို ပြန်လည်မြင်ယေမင်လာ၏။

သူ၏စိတ်ထဲ၌ လွန်စွာခံပြင်းလား၏။

လူ၏ စိတ်ကို မထိန်းနိုင်တော့ပါ။

သံကို တင်အောင်ကြိတ်ပြုံး

ကျန်သူ ငါ့သခင်ရဲ့ အသံအတွက် လျော်ကြေးပေးပေတော့

ထွက် အော်ဟစ်လိုက်ပြီး ခေးကိုဆွဲထုတ်၍ ကျန်သူထံသို့ ပြေးဝင်သွားလေ၏။

ရှန်းလိ ခဏနေဦး

ချောင်စေကာ ထန်ဘားလိုက်သော်လည်း မပီတော့ပါ။ ရှန်းလိသည် ကျန်သူထံသို့ ပြေးဝင်သွားပြီး ခေးဖြင့် ခုတ်ချလိုက်လေ၏။

ရှိ...ရှိ...

ရက်တရက် လေတိုးသံများထွက်ပေါ်လာပြီး အနီရောင်ရိမိတ်များထံမှ မြားများသည် ရှန်းလိထံသို့ ပြေးဝင်လာကြလေသည်။

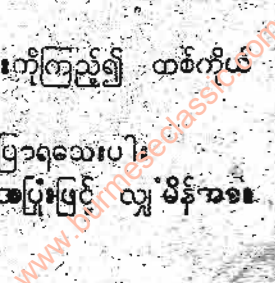
ရှန်းလိသည် မည်သို့မှ ရှောင်တိမ်းနိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါ။ မြားဆစ်စင်းခန့်သည် ထူ၏တစ်ကိုယ်လုံးသို့ စိုက်စင်သွားလေတော့သည်။

ရှန်းလိသည် မည်သို့မှ ရှောင်တိမ်းနိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါ။ မြားဆစ်စင်းခန့်သည် ထူ၏တစ်ကိုယ်လုံးသို့ စိုက်စင်သွားလေတော့သည်။

ရှန်းလိသည် အသံပင်မထွက်နိုင်တော့ဘဲ မြေပေါ်သို့ လှဲကျသေဆုံးနေ၏။

ရှန်းယင်သည် ရှန်းလိ၏အလောင်းကိုကြည့်၍ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်လား၏။

ကျန်သူသည် စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောရသေးပါ။ အေးစေတီပြီ၊ လှောင်ပြောခင်သောအပြုံးဖြင့် လျှံမိန်အား စိုက်ကြည့်နေ၏။



လျှပ်စစ်သည် ရှမ်းလိ၏အလောင်းကိုကြည့်ပြီး မျက်ရည်များ တသွင်းသွင်စီးဆင်းနေ၏။

ချောင်ဝေမှူးမှ ဒေါသထိုချုပ်စည်းထမ်းရသဖြင့် မှုတ်လုံအရမာ နိရုံးနိပျိုး အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ထားလေသည်။ လျှပ်စစ်က ချောင်ဝေလို့ မော့ကြည့်၍...

အစ်ကိုရယ်၊ စု... သူက အဘရှမ်းလိကို သတ်ပစ်ဖို့ကပြန်ပြီနော်။

ညီမလေးရယ် တိတ်ပါ။ အဲဒီအကြားကို စု အခုဆယ်ရတော့မိပါ။

ထိုစကားကို ကြားသေးအခါ ကျန်စုက အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်သည်။

ဟား...ဟား...ဟား... အခုအချိန်အထိ အေမလျှော့သေးဝါအားကွ၊ ကျုပ်စာ လက်တစ်ဖတ်မြောက်လိုက်တော့ နှစ်ဖက်လုံး ရှမ်းလိနေ့ကကို လိုက်သွားရတော့မှအခါကွ။

ထိုအချိန်မှာပင်

မြင်းခွာသံများ၊ ဆူညံစူးထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ချောင်ဝေ လွန်စွာ စမ်းလေးစွာလေ၏။

ကျန်စုမှာမှ ထိတ်လန့်သွား၏။

မြင်းခွာသံများသည် လွန်စွာကျယ်လောင်လှပြီး မြို့သေးတစ်ခုလုံး ပြိုပျက်သွားတော့မည့်အလား ထင်မှတ်ရ၏။ အနီရောင်ရဲ့မတ်များမှာသည် ထိတ်လန့်နေကြ၏။

ချောင်ဝေက ပြုံးပြီး--

ကျုပ်ကိုမြင်းတပ်တွေ ချီတက်လာပြီ ခင်ဗျားတို့ တစ်စေ့ကော်မှ ပြေးမလတ်တော့ပါဘူး ကျန်စုရ ကျန်စု၏နှုတ်မှ လွတ်ခနဲထွက်သွားလေ၏။ ထိုသည် လျှပ်စစ်ဆီက... လျှပ်မျိုးဆက်မိန်းကလေးကို အထင်သေးစွာဖြင့် စစ်သည်တစ်ရာခန့်ကိုသာ ခေါ်ဆောင်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ယခုမှာမှ မြင်းခွာသံအရပ် အင်အား တစ်ထောင်နီးပါးရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရလေ၏။

ကျန်စုက လက်တစ်ဖတ်မြောက်ပြု၍--

လာတဲ့မြင်းတပ်တွေကို အရင်တိုက်ကြ

အနီရောင်ရဲ့မတ်များသည် မြင်းခွာသံများ ကြားရာဘက်သို့ ပြေးထွက်သွားကြ၏။

အခြေအနေမဟန်မှန်းသိထားသော ကျန်စုသည် အခြေအနေ ရှုပ်ထွေးနေစဉ်မှပင် ကိုယ်ရံတော်မယ်ယောဆီနှင့်အတူ မြင်းစောင်းရှိရာသို့ ဆုတ်ခွာထွက်ပြေးသွားလေသည်။

အခြေအနေကိုစောင့်ကြည့်နေသော ချောင်ဝေနှင့် လျှပ်စစ်သည် ကျန်စုထွက်ပြေးသွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် မြင်းစောင်းရှိရာသို့ ပြေးသွားကြလေ၏။

ထိုတိုနှစ်ယောက် မြင်းစောင်းသို့ ရောက်ရှိသွားသောအခါ ကျန်စုတို့လူတစ်ချို့ မြင်းများကို ခေခင်နှင့်တူဝင်ခွာသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

၃၁၂ မိုးကျော်ထွ

ချောင်းစေ့နှင့်လျှ မိန့်သည် သန်မာထူးကြွင်းသော မြင်း
နှစ်ဆောင်ကိုယူ၍ အနောက်ဘက်လမ်းကလေးအတိုင်း ကျန်ဝူ
နေ့တက်ထွက်ထွားကြလေ၏။

ရောက်ရှိလာကြသော မြင်းသည်တော်များမှာ ကျင်မင်း
နှင့် ဝေရုဇာတို့၏ စတင်းပေးမှုကြောင့် လောင်ရဲကိုယ်တိုင်
ဥန်းဆောင်လှသော မြင်းသည်တော်များပင်ဖြစ်၏။

မြင်းသည်တော်အင်အားမာ၌ ငါးရာခန့်ရှိနေသဖြင့် ကျန်ဝူ
၏ အနီရောင်ရဲမာန်များသည် မယှဉ်ပြိုင်နိုင်တော့မဲ့ လတ်နက်ချ
၍ ထုတ်ပြေးသွားကြလေတော့သည်။



စီမံ
မင်္ဂလာ
ပွဲစားနှုတ်ဆိုး

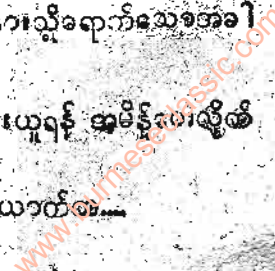
အရှေ့ဘက်၌ အရှက်ဥန်း၏ရောင်ခြည်များ သန်းလှသော
သည်။

ကျန်ဝူတို့လူစုသည် မရမ်းရနား ခရီးနှင့်နေ၏။
ကိုယ်ရံတော်ဆယ်ယောက်သည် အလွန် မေ့ဟိုက်နေပြီ
ဖြစ်သော်လည်း အနားမယူဝံ့ပါ။

ကျန်ဝူသည် တောင်ကုန်းတစ်ခုအနားသို့ရောက်သောအခါ
အနားယူမှုဖြစ်မည်ကို သတိရလေ၏။

လူထု ကိုယ်ရံတော်များအား အစားယူရန် အမိန့်ပေးလိုက်
လေ၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ ကိုယ်ရံတော်ဆယ်ယောက်အား



'ဟာ... သခင်ကြီး၊ အနားကိုမှ မြင်းနှစ်ဆောင် လိုက်တာ
တယ်'

ကျွန်ဝားက...

'အဲဒီမြင်းနှစ်ကောင်ဟာ ရန်သူနှစ်ယောက်ဆိုရင် မင်းတို့
မရှင်းပစ်နိုင်ဘူးလား'

'ရှင်းပစ်နိုင်ပါတယ် သခင်ကြီး'

'အေး... အဲဒီလူနှစ်ယောက်ကို ရှင်းပစ်နိုင်မှတော့ အေးအေး
အနားယူလိုက်ပါဉ်း၊ အနားရောက်တာမှ ရှင်းပစ်ပေါ့'

သူတို့သည် မြင်းပေါ်မှခုန်ဆင်းလိုက်ကြပြီး နောက်မှလိုက်
လာစေသော မြင်းနှစ်ဆောင်ကို စိုက်ကြည့်လိုက်ကြလေ၏။

မြင်းနှစ်ဆောင်အဖူး စိုက်ကြည့်လိုက်ကြလေ၏။

မြင်းနှစ်ဆောင် အနားသို့ ဖာဖြည်းဖြည်း ရောက်ရှိလာ
သောအခါ ကျွန်ဝား၏ မျက်လုံးအစု ပျံ့ကျယ်ဆွတ်လေ
သည်။

'တင်... သင်းတို့နှစ်ယောက်က ဒီအထိလိုက်တာကောင်းကိုး'
ထိုအချိန်မှာပင် မြင်းနှစ်ကောင်သည် အနားသို့ ရောက်ရှိ
လာစေလေသည်။

ချောင်းဝနှင့် လျှံ မိန့်ပင်ဖြစ်သည်။

ကိုယ်ရံတော်ဆယ်ယောက်သည် တိုက်ခိုက်ရန် အဆင့်ပြင်
ထားလိုက်ကြလေ၏။

ချောင်းဝတို့နှစ်ယောက်သည် အနားသို့ ရောက်သည်နှင့်
မြင်းကို အရှိန်မြှင့်၍ တရကြမ်း ဝါရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်လေ
သည်။

ကိုယ်ရံတော်ဆယ်ယောက်သည် လူနှစ်ယောက်ကို အလွန်
တကူတိုက်ခိုက်နိုင်သော်လည်း မြင်းနှင့် တရကြမ်းဝင်ကာ
တိုက်ခိုက်ထားသောလူနှစ်ယောက်ကိုမူ ရင်ဆိုင်ရန် မလွယ်ကူ
လှပါ။

ကိုယ်ရံတော်များ ကစဉ့်ကလျားဖြစ်သွားပြီ...

တိုက်ပွဲကစဉ်ရုတ်ခြည်းဖြစ်ပေါ်လာ၏။

သို့သော်...

တခဏအတွင်းမှာပင်...

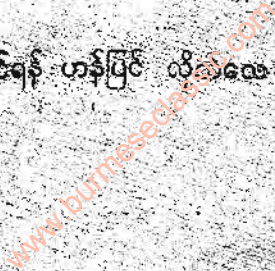
ကိုယ်ရံတော် ၇ ဦးသည် မြေပေါ်သို့ အတုန်းအရုံး လဲကျ
ထွားလေ၏။

ကျွန်ဝားသည် အခြားနေမဟန်မှန်း သိသော်လည်း ထွတ်
ပြေးရန် ကြိုးစားတော့ပါ။

ချောင်းဝနှင့်လျှံ မိန့်အား ရင်ဆိုင်ရန် ဟန်ပြင် လိုက်လေ
သည်။

ထိုအချိန်ပင်...

တိုက်ပွဲပြီးဆုံးသွားလေ၏။



ကျွန်ုပ်တို့သည် ကိုယ်ရံတော် သုံးယောက်မှာ မြေပေါ်သို့
လှည့်ကျသေဆုံးသွားလေတော့သည်။

လျှာ မိန့်တ မှပြုံးပြုံး၍ မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်၏။
ချောင်ဝေစိတ်လည်း မြင်းပေါ်မှခုန်ဆင်းလိုက်၏။
ဗွတ်တိုနှစ်ယောက်သည် ကိုယ်ရံတော် ၁၈ အားအနိုင်ရလိုက်
သည်ဖြစ်အောင်လည်း ဗွတ်တိုကိုယ်လုံးတွင် ဓက်ရာများ ရရှိ
ထားသဖြင့် သွေးချင်းချင်းနိမ့်၏။
လူက လှောင်ပြုံးပြုံးပြီး—
မင်းတို့လို ဓက်ရာရနေတဲ့ လူနှစ်ယောက်ကို သတ်ဖို့ဆိုတာ
ဈာန်အဖို့ သိပ်လယ်ပါတယ်။
သူမ မဲ ခိုက်ပြီး
ရှင် ဆီဝါပြီးအပြောမကြီးနဲ့ ကျွန်မတို့ လျှာစာမျိုးနဲ့ သံလုံးရဲ့
အသတ်တွေ ဂုဏ်သိက္ခာတွေ အာရှန်းလီရဲ့ အသက်ကြေးတွေ
ကို ရှင်အခုပဲ ပြန်ဆပ်ရလိမ့်မယ်။
ထူး ပြောပြီးသည့်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ ခုန်ဝင်၍ တိုက်လိုက်
သည်။

ချောင်ဝေလည်း ဗွတ်တိုစိုးရိမ်စွာဖြင့် သိုလှူကို တရ
ကြမ်းဝင်ရောက်တိုက်လိုက်၏။
ဗွတ်တိုနှစ်ယောက် ဓက်ရာရနေကြသော်လည်း ရင်ထဲမှအမုန်း
တရားတ ဗွတ်တိုကို ခုန်အားဖြစ်စေသည်။
ဗွတ်တိုနှစ်ယောက်၏ တိုက်ခိုက်မှုမှာ အားမရန်အပြည့်ပါနေ
သောကြောင့် ထိုလူရင်ထိတ်သွား၏။
ဗွတ်တိုနှစ်ယောက်၏ ပြင်းတန်စွာတိုက်ခိုက်မှုကြောင့်—
'အား'
ထိုလူ ရင်ဝတွင် ဓားတစ်ချောင်းစိုက်ဝင်လျက် ထဲကျသွား
တည်။
လျှာ မိန့်၏ ဓားပင်ဖြစ်၏။
သူမ လွန်စွာဝမ်းသာပီ၏။
လူမသည် ချောင်ဝေကို ပြေးဖက်လိုက်ပြီး
'အစ်ကို ကျွန်မ ကျွန်မ လျှာမျိုးနွယ်အတွက် လင်စားချေ
နိုင်ပြီး ကျွန်မ ဝမ်းသာစာပဲ အစ်ကိုရယ်'
ဗွတ်တိုနှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တင်
ကျပ်စွာ ပေးဖက်ထားလေ၏။
သို့သော်—
ရုတ်တရက်—
လျှာ မိန့်၏ ခန္ဓာကိုယ် ပျော့ခွေစွာ၏။
သူ ရင်ထိတ်သွားပြီး သူမကိုကြည့်လိုက်ရာ
သူမ၏ နောက်ကျောတွင် ဗွတ်တို၏ ဓားစိုက်ဝင်နေသည်ကို
တွေ့ရလေသည်။

သူသည် ခံစားပစ်လွှင့်ရာကို ကြည့်လိုက်ရာ
 ထိုသူ့ မစားမစားမတ်မတ်ရပ်သွားပြီ။ နေ၏။
 'ကျွမ်းကို လွယ်လွယ်နဲ့ ငါ့ဘက် ဆက်လို့ရေဘူးကွ'
 ပြောပြီး သည်နှင့် မြေပေါ် ထိုကျဲသွားလေ၏။
 ယခုတစ်ကြိမ်...
 လုံးဝ ပြန်မထနိုင်တော့ပါ။
 သူသည် သူ့မကို ဝေပို့လိုပြီ...
 'ညီမ...ညီမ'
 သူမ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးသွေးရောင်ပင်ခရီးတော့ပါ။
 'အစ်ကို ကျွန်မ ကျွန်မလေး ငါ့လှစားချေရတဲ့အတွက် ဆေး
 ပျော်လယ်သိလား။ ဒါပေမယ့် အစ်ကိုနဲ့မဆုံဆည်းရတော့မယ့်
 အတွက် ကျွန်မ ကျွန်မ ဝမ်းနည်းပါတယ်'
 သူ ရင်ထဲတွင် လွန်စွာ နှာ ကျင်လှစ၏။
 'ညီမ ညီမ စကားတစ်ခါမပြောနဲ့'
 သူမ ပြုံးပြုံးပြုံး
 'အစ်ကို အစ်ကိုရယ် ကျွန်မတို့ကို စတင်ဆုံဆည်းခွင့်ပေးခွင့်
 ရှမ်းရှမ်း ယုံဟာ ကျွန်မတို့ရဲ့ ပျားစာနတ်ပေါ့ပါ။ ဒါ ဒါပေမယ့်
 စကား နတ်ဆီတစ်ယောက်ပဲ အစ် အစ်ကို ကျွန် ကျွန်မ...'
 သူသည် စကားပင်မပြောနိုင်ဘဲ သွေးတစ်ချက် အန်လိုက်
 ပြီး ဘေးဆုံးသွားလေတော့၏။
 ချောင်းပေါ် မျက်လုံး အစုံမိုက်၍ သူ့မကို ပွေ့ဖမ်းလိုက်လေ
 သည်။
 သူ၏ မျက်နှာမျက်ရည်ပြည်လျှံ နေ၏။

သူသည် သူ့မကို တစ်သက်တစဆုံးရှုံးလိုက်ရပြီ မတတ်ပါ
 လော။
 သူသည် မျက်လုံးပွင့်၍ ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ခါလိုက်လေ
 သည်။
 ညီမရယ် အစ်ကို ညီမနဲ့ဘယ်တော့မှ မိခွဲတူသိလား။ အစ်
 ကိုတို့ ယမင်းကျွန်းကို ပြန်သွားပြီ။ တွယ်သူမှ မသိအောင်
 အေးအေးချမ်းချမ်းနေကြမယ်။ မကောင်းဘူးကစား ညီမလေး
 ရယ်'
 သူသည် ပြောနေရင်း မျက်ရည်မျှားတဆိုင်သွင်စီးဆင်းလော
 သည်။
 ထိုနောက်
 အသက်မဲ့နေသော သူမ၏အလောင်းအားယုယစွာ ပွေ့ချီ
 လိုက်ပြီး...
 ထိုနေရာမှ တစ်လွှမ်းချင်းထွက်သွားလေ၏။
 ထိုအချိန်မှစ၍...
 ချောင်းပေါ်တွင်လျှံမိုက်တို့ကို လုံးဝမမြင်တော့ရတော့ပါ။

www.burmeseclassic.com

၃၂၀ မိုးကျော်သူ

တောင်မင်းနှင့် စေ့ရှုထိတို့သည် ချောင်လေစင်၏ အစိန်ပြင့်
ချောင်ဝေကို လိုက်လံရှာဖွေသော်လည်း လုံးဝမတွေ့ရပါ။

နှစ်ဘုရားည်းငယ်ကြွားသေစွအခါ...

ဇွဲတို့သည် ယမမင်းကျွန်း၌ရှာဖွေရန်ဆုံးဖြတ်ပြီး ဤကျွန်း
ကို ရှေ့ဖော်၍လာ၏။

ယမမင်းကျွန်း၌ တွင်းကြီး၏ အေ့စွဲအခြေသို့ ရောက်ရှိလေ
သေစေ၏။

တွင်းကြီး၏ အေ့စွဲအခြေ၌ ဟောင်းနွမ်း နေသော မြေပုံ
တစ်ခုကို တွေ့ပြီး မြေပုံပေါ်တွင် အရိုးစုတစ်စုကို တွေ့လိုက်
ရလေ၏။

ထိုမြေပုံ၏ အေ့စွဲတက်နံရံပေါ်၌ စာတစ်ကြောင်း ရေး
ထွင်းထားသည်ကိုတွေ့ရလေသည်။

‘ပူးစာ နတ်ဆိုး၏ သားကောင်’

ပုံ...

မချစ်ဝေ၊ လျှံမိန်

...၀...

(ဒုတိယဇာတ်သိမ်းပိုင်းပြီး၏)

မိုးကျော်သူ

www.burmeseclassic.com